

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HUGO EN İYİ SERİ ÖDÜLÜ

HER KALP BİR EŞİK.

TERS ÇOCUKLAR - 1

SEANAN
McGUIRE

Çeviren Elif Ersavcı

"Okuduğum en benzersiz
hikâyelerden biri."

—V. E. SCHWAB

Seanán McGuire

5 Ocak 1978'de Kaliforniya'da doğdu. *Apex Magazine*, *Nightmare Magazine* ve *Lightspeed Magazine* gibi mecralara kısa öyküler kaleme aldı. İlk romanı *Rosemary and Rue* 2009 yılında yayımlandı. Daha çok şehir fantazisi türünde eserler kaleme alan yazar, Mira Grant adıyla bilimkurgu ve korku türünde kitaplar yazdı. 2010 yılında En İyi Yeni Yazar İçin John W. Campbell ödülünü kazandı. 2016'da çıkan ve Ters Çocuklar serisinin ilk kitabı olan *Her Kalp Bir Eşik*, Nebula, Hugo ve Locus ödüllerini aynı yıl kazanan nadir eserlerden biridir.

Her Kalp Bir Eşik
Seanan McGuire
Orijinal Adı: *Every Heart A Doorway*

İthaki Yayınları - 2465
İthaki Kapsül - 13
Ters Çocuklar - 1

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Dizi Editörü: *Yankı Enki*
Yayına Hazırlayan: *Ömer Ezer*
Düzeltili: *Emre Aygün*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*

1. Baskı, Temmuz 2023, İstanbul
ISBN: 978-605-265-207-7

Sertifika No: 63989

Türkçe çeviri © Elif Ersavcı, 2023
© İthaki, 2023
© Seanan McGuire, 2016

Bu eserin tüm hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

Seanan McGuire
HER KALP BİR EŞİK
TERS ÇOCUKLAR – 1

Çeviren
Elif Ersavcı

KÖTÜLERE

§

I. KISIM

ALTIN İKİNDİLER

KÜÇÜK BİR KIZ VARMIŞ

Kızlar hiçbir zaman giriş mülakatlarına katılmazdı. Ebeveynleri, vasileri, kafası karışmış, yardım etmeyi çok isteyen ama bunu nasıl yapacağını bilemeyen kardeşleri katılırdı sadece. Orada oturup dünyada –en azından bu dünyada– en çok sevdikleri insanların onların anılarını kuruntu, deneyimlerini fantezi, hayatlarını tedaviye direnen bir hastalık gibi görüp ciddiye almamalarını dinlemek, müstakbel öğrencilerin çok zoruna giderdi muhtemelen.

Dahası, Eleanor’u ilk kez öyle, o saygın griler ve leylak renkleri içinde, saçları yalnızca çocuk hikâyelerinde var olan türden yaşlı ve ruhsuz teyzelerinki gibi derlenip toplanmış hâlde görseler, okula güvenleri baştan sarsılabilirdi. Gerçek Eleanor’un bununla yakından uzaktan bir alakası yoktu. Öğrencilerin Eleanor’un alabildiğine dürüst ve samimi bir edayla, okulunun o minik kayıp kuzuların zihinlerinde ters giden şeylere şifa bulacağını açıklarkenki sözlerini duymaları işleri sadece daha da kötüleştirirdi. Eleanor, söylediğine göre, bu kırılmış çocuk-

ları alıp onları tamir edebilir, yeniden bütün olmalarını sağlayabilirdi.

Yalan söylüyordu elbette ama potansiyel öğrencilerinin bunu bilmesinin yolu yoktu. Bu yüzden yasal vasilerle baş başa görüşmeyi talep eder, onları doğuştan yetenekli bir dolandırıcının dikkat ve ustalığıyla kandırırdı. Şayet o vasiler günün birinde bir araya gelip de bilgi alışverişinde bulunacak olsalar, kadının metnini çok iyi çalıştığını ve bir bıçak gibi biletiğini anlardı.

“Kadınlığa geçiş yapmanın eşiğindeki genç kızlarda tezahür eden, ender görülmekle birlikte emsalsiz olmayan bir rahatsızlık bu,” derdi, gelen son gezgin kızın ümidini kesmiş, canından bezmiş vasileriyle dikkatli göz temaları kurarak. Erkek çocukların ebeveynleriyle konuşmak zorunda olduğu nadir durumlarda konuşmasını değiştirirdi, o da ancak durumun gerektirdiği kadar. Bu şablon üstünde uzun zamandır çalışıyor, yetişkinlerin korku ve arzularına nasıl oynayacağını biliyordu. Emanetleri için en iyisini istiyorlardı, tıpkı Eleanor gibi. Mesele “en iyinin” ne olduğuna dair farklı fikirlerde olmalarından ibaretti.

Ebeveynlere, “Bu bir kuruntu,” diyordu, “biraz uzakta kalmanın yardımı dokunabilir.”

Teyzelerle amcalara, “Bu sizin hatanız değil,” diyordu, “ve çözümü ben olabilirim.”

Büyükannelere, büyükbabalara, “Bırakın yardım edeyim. Lütfen, yardım etmeme izin verin,” diyordu.

Tüm aileler yatılı okulun en iyi çözüm olduğuna katılmıyordu. Yaklaşık her üç potansiyel öğrenciden biri parmaklarının arasından kayıp gidiyor, Eleanor kurta-

rılabilecekken hayatları yok yere daha da zorlaşacak bu çocuklar için yas tutuyordu. Ama bakımına verilenler de çok mutlu ediyordu onu. Onun yanındayken, anlayan biriyle birlikte olacaklardı en azından. Eve dönme fırsatını bir daha asla bulamasalar da, yanlarında onları anlayacak biri ve kendileri gibi çocuklar olacaktı, ki paha biçilmez bir hazineydi bu.

Eleanor West günlerini öğrencilerine kendisinin hiç sahip olmadığı şeyleri vermekle geçiriyor ve bunun bir gün ait olduğu yere dönüş biletini kesmeye yeteceğini umuyordu.

1

EVE GELMEK, EVDEN GİTMEK

Hikâye anlatma, yani sıradandan mucizevi bir şey çıkarma alışkanlığı, kırması zor bir alışkanlıktı. Anlatı, konuşan korkulukların ya da sırta kadem basan kedilerin eşliğinde bir zaman geçirdikten sonra kendiliğinden geliyordu; insanın ayaklarını yere basma, ne kadar tuhaflarsa tuhaflaşsın tüm hayatlardan geçen ve süreklilik denen pamuk ipliğine bağlanma yöntemi bu bir bakıma. İmkânsız şeyleri anlatılaştırdınız mı, onları bir hikâyeye dönüştürdünüz mü, kontrol edilebilirlerdi. Bu yüzden, buyurun bakalım:

Köşk, özel bir mülkü çevrelemek üzere kullanılsa kır sayılabilecek bir alanın ortasına tünemişti. Çimler mükemmel bir yeşildi, yapının etrafında öbeklenen ağaçlar mükemmel bir şekilde budanmıştı ve bahçe normalde ancak bir gökkuşağında ya da bir çocuğun oyuncak kutusunda bir araya gelebilecek renklere bürünmekteydi. Araba yolu uzaktaki ana girişten başlayıp köşkün önüne gelene dek ince ve siyah bir kurdele gibi kıvrılıyor, orada

ilmek şeklini alıp verandanın altındaki daha geniş bekleme alanıyla zarif bir şekilde birleşiyordu. Bir araba durdu, rengi rûkûş bir sarıydı, özenle şekillendirilmiş manzarada biraz pejmürde görünüyordu. Arka kapı çarptı, araba yeniden yola koyuldu ve geride genç bir kız bıraktı.

Kız ince, uzun ve taş çatlasa on yedisindeydi; gözlerinin ve ağzının etrafında şeklini almamış bir şeyler vardı daha, sürmekte olan bir iş gibiydi bu yüzden, zaman içinde tamamına erecekti. Siyah giyinmişti –siyah kot, siyah minik düğmeleri askerler gibi başparmaktan baldırlara kadar marş marş çıkan siyah botlar– ve beyaz giyinmişti –bol bir atlet, bileklerinde sahte inciden bileklikler– atkuyruğunun dibine de nar tohumları renginde bir kurdele takmıştı. Saçları yol yol siyah olukların geçtiği bir kemik beyazıydı –mermere benzin dökülmüş gibi– ve gözleri buz gibi açık bir renkti. Gün ışığında gözlerini kısıyordu. Görünüşe bakılırsa, güneşi son görüşünün üstünden epey bir zaman geçmiş olmalıydı. Küçük tekerlekli valizi, üstü papatya çizimleriyle kaplı parlak pembeydi. Valizi kendisinin almadığı nereden baksanız kesindi.

Elini gözlerine siper edip köşke baktı, verandanın saçağından sarkan yazıyı görünce duraksadı. ELEANOR WEST'İN TERS ÇOCUKLAR EVİ yazıyordu koca koca harflerle. Altında, daha küçük harflerle şöyle devam ediyordu: RİCA, ZİYARETÇİ VE TETKİK YASAKTIR.

Kız gözlerini kırptırdı. Elini indirdi. Basamaklara yürüdü yavaşça.

Köşkün üçüncü katında Eleanor West perdeyi bırakıp kumaş hâlâ dalgalana dalgalana önceki konumunu almaya çalışırken kapıya döndü. Altmışlarının sonunda

ve yaşına göre genç duran bir kadın gibi görünmekle birlikte gerçek yaşı yüze yakındı: Bir zamanlar sık sık gidip geldiği diyarlara yaptığı yolculukların biyolojik saati bozup zamanın bedeni doğru dürüst kavramasını zorlaştırmak gibi bir eğilimi vardı. Bazı günler uzun yaşadığı için minnet duyuyordu; açtığı kapıları açmasa ya da gitmesi gereken yoldan sapmasa görebileceğinden çok daha fazla çocuğa yardımı dokunmuştu bu sayede. Bazı günlerse merak ediyordu, bu dünya onun var olduğunu –bunca yıl sonra bir şekilde hâlâ hayatta olan küçük Asi Kız Ely West olduğunu– keşfedecek miydi hiç ve böyle bir şey olursa ne olacaktı ona?

Yine de, şu anda, sırtı güçlü, gözleri de yedi yaşında bir kız çocuğuyken babasının arazisinde bir ağacın kökleri arasındaki o açıklığı gördüğü günkü kadar berraktı. Saçı beyazsa bile, teni kırışıklar ve anılarla yumuşamışsa bile, eh, bu da hiç sorun değildi. Gözlerinin etrafında bitmemiş bir şey vardı hâlâ; işi hâlâ bitmemişti. O bir hikâyeydi, sonsöz değil. Ve eğer yeni gelen kızı karşılamak için merdivenlerden inerken her basamakta bir kelimeyle hayatını anlatmayı tercih ediyorsa, bunun da kimseciklere zararı yoktu. Anlatı, kırması zor bir alışkanlıktı sonuçta.

Ve bazen bir bedenin hiçbir şeyi olmazdı ondan başka.

Nancy antrenin ortasında donakalmıştı, elini valizinin sapına kenetlemiş etrafına bakıyor, nasıl bir yerde olduğunu anlamaya çalışıyordu. Annesiyle babasının onu gönderdiği “özel okuldan” ne beklediğinden emin değildi ama bu şık kır evi gibi bir yer görmeyi beklemediği

kesindi. Duvarlar eski moda gül ve akasma sarmaşığı desenli kâğıtlarla kaplanmıştı ve mobilyalar –mekân kasten az dayanıp döşenmişse de– antikaydı, hepsi kaliteli ve cilalı ahşaptandı ve tırabzanların kavislerine yakışan pirinç kulpları vardı. Zemin kiraz ağacındandı, kız çenesini kaldırmadan gözlerini hareket ettirmeye çalışıp yukarı çevirdiğindeyse, açan bir çiçeğe benzeyen, incelikle işlenmiş bir avizeye bakarken buldu kendini.

“Mezunlarımızdan birinin eseri bu,” dedi bir ses. Nancy bakışlarını avizeden ayırıp merdivene çevirdi.

Merdivenden inen kadın bazı yaşlı kadınların olduğu gibi inceydi ama dik duruşluydu, eli tırabzanı bir destek gibi değil, yalnızca bir kılavuz gibi kullanıyordu sanki. Saçları Nancy’nin saçları kadar beyazdı ama arada yol yol akan isyankâr siyahlar yoktu ve tohuma kaçmış bir hindiba misali, üfleseniz uçacak bir perma topuna benziyordu. Cart turuncu bir pantolonunun üstüne gökkuşağı renkli el örgüsü yün kazak giymese ve hiçbirini birbirine uymayan binbir renkli ve yarı kıymetli taşlardan bir kolye takmasa, görüntüsü mükemmel bir saygı uyandırabilirdi. Nancy elinden geleni yapmasına rağmen gözlerinin büyüdüğünü hissetti ve bu yüzden kendinden nefret etti. Hareketsizliğinin kontrolünü her geçen gün biraz daha kaybediyordu. Yakında tüm bu canlılar kadar gergin ve dengesiz olacak ve o zaman eve dönüş yolunu asla bulamayacaktı.

“Aslında neredeyse tamamı cam; cam olmayan kısımlar hariç tabii,” diye devam etti kadın, Nancy’nin küstah bakışlarına aldırımıyordu anlaşılan. “Böyle şeyler nasıl yapılıyor pek bilmiyorum. Kumu eriterek, herhalde. Ama

ortadaki, gözyaşı şeklindeki şu büyük prizmalara benim de katkım oldu. On ikisi de benim eserim. Biraz gurur duyuyorum bununla.” Kadın duraksadı, Nancy’nin bir şey söylemesini bekliyordu belli ki.

Nancy yutkundu. Bu günlerde boğazı *kupkuruydu*, o tozu hiçbir şey geçiremiyordu sanki. “Cam yapmayı bilmiyorsanız prizmaları nasıl yaptınız?” diye sordu.

Kadın gülümsedi. “Gözyaşlarımla tabii. Burada en basit cevabın doğru cevap olduğunu farz et her zaman, çoğunlukla öyle çünkü. Ben Eleanor West. Evime hoş geldin. Sen de Nancy olmalısın.”

“Evet,” dedi Nancy yavaşça. “Nereden bildiniz?”

“Eh, bugün beklediğimiz tek öğrenci sendin. Eskisi kadar çok öğrenci yok artık. Ya kapılar azalıyor ya da geri dönmeme konusunda ustalaşıyorsunuz giderek. Şimdi birazcık sus da sana bir bakayım.” Eleanor son üç basamağı da inip Nancy’nin önünde durdu, kızı kısa bir süre dikkatle inceledikten sonra etrafında yavaş bir çember çizdi. “Hımm. Uzun, ince, benzi de pek soluk. Güneşsiz bir yere gitmiş olmalısın ama boynunun derisine bakılırsa sanırım vampir meselesi değil bu. Jack ve Jill seninle tanıştığına müthiş sevinecek. Bütün bu gün ışığından ve insanların yaydığı tatlılıktan bıkmış durumdalar.”

“Vampir mi?” dedi Nancy boş gözlerle. “Vampirler gerçek değil.”

“Bunların hiçbiri gerçek değil, hayatım. Ne bu ev, ne bu konuşma, ne ayağındaki şu ayakkabılar –bu arada akranlarının tarzına uyum sağlamaya çalışıyorsan bu ayakkabıların modasının yıllar önce geçtiğini söylemeliyim, yakın zamanlı geçmişine sarılmaya çalışıyorsan da matem ayak-

kabılarına benzemiyorlar– ne de biz gerçegiz. ‘Gerçek’ dediğin altı harfli bir kelimeden ibaret ve benim çatımın altında bu kelimeyi mümkün olduğunca az kullanırsan müteşekkîr kalırım.” Eleanor, Nancy’nin önünde durdu tekrar. “Seni ele veren saçların. Bir tür Yeraltında mıydın yoksa Ölümler Diyarında mı? Öteki Taraflardan birine gitmiş olamazsın. Oralardan kimse geri gelmez.”

Nancy şaşkın şaşkın bakıyor, sesini bulmaya çalışırken ağzı sessizce oynuyordu. Yaşlı kadın bunları –bu hunharca imkânsız şeyleri– alabildiğine lakayt bir edayla, Nancy’nin aşî kayıtlarından daha önemli bir şey sormuyormuşçasına söylemişti.

Eleanor’un yüz ifadesi değişti, yumuşak ve mahcup bir hâl aldı. “Ah, sarstım seni, değil mi? Böyle bir eğilimim var maalesef. Ne yapayım, daha on altı yaşına basmadan altı kez Saçmalık dünyasına gittim ben, nihayetinde gidip gelmeye son vermek zorunda kalsam da dilime söz geçirmeyi öğrenemedim hiç. Yol yorgunu olmalısın, burada neler döndüğünü de merak ediyorsundur. Haksız mıyım? Pusulada ne tarafa düştüğünü öğrenir öğrenmez sana odanı gösterebilirim. Maalesef yerleşim gibi konularda gerçekten önemli olabiliyor böyle şeyler; Saçmalık yolcularını Mantıkta yürüyen birinin yanına koyamazsın, tabii canın yerel polise bir yığın şiddet vakası açıklamak istemiyorsa. Dikkatlerini başka yöne çekmeyi genellikle becersek de bizi *denetledikleri* oluyor. Okulun ruhsatını korumak için gerekli bu, gerçi biz daha çok bir sanatoryum gibiyiz. Bu kelime hoşuma gidiyor, senin gitmiyor mu? ‘Sanatoryum.’ Çok resmi geliyor kulağa, öte yandan hiçbir anlama geldiği yok.”

“Söylediklerinizden hiçbir şey anlamıyorum,” dedi Nancy. Sesini bulduğu için gururlansa da, böyle tene-kemsi bir tizlikle çıktığını duyunca utandı.

Eleanor’un yüzü biraz daha yumuşadı. “Burada numara yapmak zorunda değilsin, Nancy. Neler yaşadığını, nerelere gittiğini biliyorum. Ben de uzun bir zaman önce, kendi yolculuklarımdan geri döndüğümde benzer bir süreçten geçtim. Burası yalan söylemen, her şey yolundaymış gibi davranman gereken bir yer değil. Her şeyin yolunda olmadığını biliyoruz. Olsaydı sen burada olmazdın zaten. Şimdi. Nereye gittin?”

“Ben hiçbir—”

“‘Saçmalık’ ya da ‘Mantık’ gibi sözcükleri unut. Ayrıntılar üstünde sonra çalışırız. Sadece cevap ver. Nereye gittin?”

“Ölüler Salonuna gittim.” Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek neredeyse acı verici bir rahatlık verdi. Nancy tekrar donakaldı, sesini orada, havada, koyu bir lal taşı gibi parlak ve mükemmel bir şekilde asılı görecekmış gibi boşluğa baktı. Sonra yutkundu, boğazındaki kuruluştan hâlâ kurtulamamıştı ve konuşmaya başladı: “Ben... aslında evimizin mahzeninde bir kova arıyordum ve daha önce hiç görmediğim bir kapı gördüm. Kapıdan içeri girince bir nar ağacı korusunda buldum kendimi. Düşüp kafamı bir yere vurduğumu sandım. Ama gitmeye devam ettim çünkü... çünkü...”

Çünkü hava çok tatlı kokuyordu ve gökyüzü siyah kadifedendi ve hiç titreşmeyen, sabit ve soğuk bir şekilde yanan parlak ışık noktalarıyla bezenmişti. Çünkü çimler çiyden nemli nemliydi ve ağaçlar zar zor taşıyordu üst-

lerindeki onca meyveyi. Çünkü Nancy ağaçların arasındaki uzun patikanın nereye vardığını öğrenmek istemişti ve çünkü her şeyi anlamadan eve dönmek istememişti. Çünkü sonsuz zamandan beri ilk kez kendini eve gidiyormuş gibi hissetmişti ve o his ayaklarını hareket ettirmeye yetmişti, önce yavaş yavaş, sonra daha hızlı, daha da hızlı, ta ki temiz gece havasında koşana kadar ve hiçbir şeyin önemi kalmayana, bir daha da önemli olmayacak olana kadar—

“Ne kadar kaldın orada?”

Soru anlamsızdı. Nancy başını iki yana salladı. “Sonsuz zaman. Yıllar boyu... Yıllarca kaldım orada. Geri dönmek istemiyordum. Asla.”

“Biliyorum, hayatım.” Eleanor, Nancy’yi dirseğinden usulca tutup merdivenlerin ardındaki kapıya yönlendirdi. Yaşlı kadının parfümü karahindiba ve zencefilli kurabiye kokuyordu, onunla ilgili her şey kadar saçma bir birleşimdi bu. “Benimle gel. Senin için mükemmel bir odam var.”

Eleanor’un “mükemmel odası” birinci katta, odanın tek penceresinden içeri dolabilecek ışığı neredeyse tamamen kesen büyük ve yaşlı bir karaağacın gölgesindeydi. Bu odada ebedi alacakaranlık hüküm sürüyordu, Nancy içeri girip de etrafına bakınca omuzlarından bir yük kalkmış gibi hissetti. Odanın yarısı –pencerenin olduğu yarısı– kıyafetlerle, kitaplarla ve incik boncuklarla karman çormandı. Yatağın üstüne bir keman fırlatılmış, kemanın yayı da kitap rafının kenarında en küçük bir dürtmeyle düşmeye hazır bir şekilde dengelenmişti. Hava nane ve çamur kokuyordu.

Odanın diğeri yarısı bir otel odası kadar kişiliksizdi. Bir yatak, küçük bir şifonyer, bir kitaplık, bir de masa vardı, hepsi açık renkli ve verniksiz ahşaptandı. Duvarlar boştu. Nancy, Eleanor'a uzunca bir süre bakıp nihayetinde, kadının başını öne eğerek verdiği onayla birlikte, yürüdü ve valizini büyük bir titizlikle müstakbel yatağının ortasına koydu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Eminim burada rahat ederim."

"Kabul etmeliyim ki ben o kadar emin değilim," dedi Eleanor, çatık kaşlarla Nancy'nin valizine bakarak. Valiz o kadar düzenli bir şekilde yerleştirilmişti ki... "Ölümler Salonu' denebilecek her türlü yer bir Yeraltı Dünyasıdır ve böyle yerler çoğunlukla Mantık değil, Saçmalık başlığı altına düşer. Ama senin gittiğin yer daha disiplinli bir yer gibi. Neyse, ziyarı yok. Sumi'yle birbirinize uygun olmadığınız anlaşılırsa odanı sonra değiştiririz. Kimbilir. Belki de ihtiyacı olan oturaklılığı sen verirsin ona. Bu da olmazsa, eh, umarım birbirinizi öldürmezsiniz."

"Sumi mi?"

"Oda arkadaşın." Eleanor yerdeki keşmekeşte kendine yol açıp pencereye gitti. Pencereyi iterek açtı, dışarı sarktı ve aradığı şeyi bulana kadar karaağacın dallarını taradı. "Bir, iki, üç, gördüm seni, Sumi. İçeri gel de oda arkadaşınla tanış."

"Oda arkadaşı mı?" Ses dişiydi, gençti ve sinirliydi.

"Seni uyarmıştım," dedi Eleanor, kafasını içeri sokup odanın ortasına dönerken. Kendinden çok emin hareket ediyordu, hele ki yerin darmadağın olduğu düşünülürse; Nancy düştü düşecek diye bekliyor ama kadın bir şekilde

düşmüyordu. “Sana bu hafta yeni bir öğrencinin geleceğini ve eğer geçmişi uyumluysa boş yatağa onun geçeceğini söylemiştim. Hiçbirini hatırlamıyor musun?”

“Boş boş nutuk çektiğini sanmıştım. *Yapıyorsun* bunu çünkü. Herkes *yapar*.” Pencerede baş aşağı bir baş göründü, başın sahibi karaağaçtan sarkıyordu belli ki. Kız Nancy’nin yaşlarında görünüyordu, Japon’du ve uzun siyah saçları kulaklarının üstünden çocuksu keçikuyrukla-
rı şeklinde toplanmıştı. Nancy’yi gizlemediği bir şüpheyle süzüp sordu: “Pastalar Kraliçesinin hizmetkârı mısın, Pamuk Helva Kontesi’ne karşı işlediğim suçlar için seni mi gönderdi yoksa? Çünkü şu anda canım hiç savaşmak istemiyor.”

“Hayır,” dedi Nancy boş gözlerle. “Ben Nancy.”

“Ne sıkıcı bir isim. Bu kadar sıkıcı bir isimle buraya nasıl geldin?” Sumi yüz seksen derece dönüp ağaçtan atladı, bir an için gözden kaybolup pencere pervazında belirdi tekrar, sonra sordu, “Eleanor-Ely, *emin* misin? Yani yüzde yüz kesin emin misin? Bu kız burada olacak bir tipe benzemiyor hiç. Belki kayıtlarına bakarken yine orada yazmayan bir şey görmüşsündür ve bu kızın aslında kötü saç boyası suçlarının çocuk mağdurları okulunda olması gerekiyordur.”

“Ben saçlarımı boyamıyorum bir kere!” Nancy’nin itirazı öfkeliydi. Sumi sustu, şaşkın gözlerle kıza baktı. Eleanor da dönüp baktı. Nancy’nin yüzünü kan basmış, yanakları al al olmuştu ama konuşurken yerinden kıpırdamayıp saçlarına dokunmamayı başardı: “Saçım eskiden anneminki gibi simsiyahtı ama Ölüler Lorduyla ilk dans edişimde Lord saçlarımın güzel olduğunu söyledi ve

parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Dokunduğu yerlerin etrafı kıskançlıktan beyazladı, bu yüzden saçım-
da beş siyah tutam kaldı. Siyahlar dokunduğu kısımlar.”

Eleanor dikkatli bakınca o beş tutamın bir elin hayalet hatlarını çizdiğini görebildi, karşısındaki bu soluk beniz-
li genç kadının saçlarına bir kez dokunulmuş ve bir daha dokunulmamıştı. “Anlıyorum,” dedi Eleanor.

“Boyamıyorum,” dedi Nancy, hâlâ kızgın. “Asla da bo-
yamayacağım. Saygısızlık olur bu.”

Sumi gözleri faltaşı gibi açık, şaşkın şaşkın bakmaya devam ediyordu. Sonra sırtıttı. “Ya, sevdim seni,” dedi. “Sen destedeki en deli kartsın, değil mi?”

“O kelimeyi burada kullanmıyoruz,” diye çıkıştı Ele-
anor.

“Ama doğru söylüyorum,” dedi Sumi. “Bu kız geri dö-
neceğini sanıyor. Öyle değil mi, Nancy? Doğru-yanlış ka-
pıyı açacaksın ve öteki tarafa giden Cennet merdivenini
göreceksin, sonra, bir basamak, iki basamak, nasılsınız
sayın basamak ve hop, hikâyene geri dönmüşsün. Deli
kız. Aptal kız. Geri dönemezsin. Seni bir kez attılar mı,
bir daha geri dönemezsin.”

Nancy kalbi boğazına tırmanıp onu boğmaya çalışı-
yormuş gibi hissediyordu. Kalbini geri yuttu ve fısıltıyla
cevap verdi: “Yanılıyorsun.”

Sumi’nin gözleri pırıl pırıldı. “Öyle mi dersin?”

Eleanor ellerini çırpıp dikkati yeniden kendi üstüne
çekti. “Nancy, sen valizini boşaltıp yerleş istersen. Akşam
yemeği altı buçukta, sekizde grup terapisi başlayacak.
Sumi, lütfen Nancy’yi daha ilk gününü tamamlamadan
seni öldürmesi için yüreklendirme.”

“Hepimiz farklı yollarla eve dönmeye çalışıyoruz,” dedi Sumi ve pencere pervazından kaybolup Eleanor başına ekşimeden önce her ne yapıyorsa onu yapmaya gitti. Eleanor, Nancy’ye mahcup bir bakış attı çabucak, sonra kapıyı arkasından kapatıp o da gitti. Nancy göz açıp kapayana kadar yalnız kalmıştı.

Olduğu yerde kalıp ona kadar saydı, hareketsizliğin tadını çıkardı. Ölüler Salonundayken bazen günlerce olduğu yerden kıpırdamaması, diğer canlı heykellerin arasına karışması isteniyordu. Hareketsiz durmada daha az becerikli hizmetçi kızlar nar suyu ve şekere batırılmış süngerlerle gelip bunları hareket etmeyenlerin dudaklarına bastırıyordu. Nancy meyve suyunu yutkunmadan boğazından akıtmayı, ay ışığını emen taşlar gibi içine edilgen bir şekilde almayı öğrenmişti. Mükemmel bir şekilde hareketsizleşmesi aylar, hatta yıllar sürmüştü ama başarmıştı işte: Hem de nasıl başarmıştı – Gölgeler Leydisi onu, hızlı, sıcak ya da huzursuz olmaya ihtiyaç duymayan o küçük fani kızı olağanüstü güzel ilan etmişti.

Oysa bu dünya hızlı, sıcak ve huzursuz şeylere göre yapılmıştı, Ölüler Salonu gibi değildi burası. Nancy içini çekerek hareketsizliğini terk edip valizini açmaya döndü. Sonra yine donakaldı ama bu kez şaşkınlık ve dehşetten donakalmıştı. Kıyafetleri – özene bezene yerleştirdiği şeffaf elbiseler, siyah bürümcük gömlekler gitmiş, yerlerine odanın Sumi’ye ait kısmına saçılmış şeyler gibi rengârenk kumaşlardan oluşan bir keşmekeş konmuştu. Yığının üstünde bir zarf vardı. Nancy titreyen parmaklarla zarfı alıp açtı.

Nancy—

Sana böyle kötü bir oyun oynadığımız için çok üzgünüz, tatlım ama bize pek bir seçim şansı bırakmadın. Yatılı okula iyileşmek için gidiyorsun, seni kaçıranların yaptığı şeylerin içinde çırpınmak için değil. Gerçek kızımızı geri istiyoruz. Sen ortadan kaybolmadan önce en sevdiğin kıyafetlerin bunlardı. Küçük gökkuşağıydın sen bizim! Bunu hatırlıyor musun?

Ne kadar çok şey unuttun.

Seni seviyoruz. Baban da ben de seni her şeyden çok seviyoruz ve bize geri döneceğine inanıyoruz. Sana daha uygun bir valiz hazırladığımız için bizi affet ve bunu senin için en iyisini istediğimizden yaptığımızı bil lütfen. Seni geri istiyoruz.

Umarız okulda çok güzel zamanlar geçirirsin, eve dönmeye hazır olduğun zaman seni bekliyor olacağız.

Mektup annesinin kıvrımlı ve titrek elyazısıyla imzalanmıştı. Nancy imzayı doğru dürüst göremedi bile. Gözleri sıcak, nefret dolu yaşlarla dolmuştu, elleri titriyordu, parmakları kâğıdı kırış kırış katlardan okunmaz bir labirente dönüştürene kadar kasıldıkça kasıldı. Yere çöktü, dizlerini göğsüne çekmiş, gözleri açık valize sabitlenmişti. Nasıl giyebilirdi o şeyleri? Gün ışığı renkleriymi bunlar, güneşin altında hareket eden, sıcak, hızlı, Ölüler Salonuna kabul edilmeyecek tiplere göreymi.

“Ne yapıyorsun?” Ses Sumi’ye aitti.

Nancy dönüp bakmadı. Bedeni onun rızası olmadan hareket ederek kendisine ihanet ediyordu zaten. En azından isteyerek hareket ettirmeyi reddedebilirdi.

“Yere oturmuş ağlıyorsun gibi görünüyor, ki bunun tehlikeli olduğunu herkes bilir, hem de çok tehlikeli, sakın mı sakın cinsinden tehlikeli; kendine hâkim olamıyormuşsun, her an darmadağın olabilecekmışsin gibi gösteriyor seni,” dedi Sumi. Daha yakınına eğildi, öyle yakındı ki Nancy kızın keçikuyruklarından birinin omzuna sürtündüğünü hissetti. “Neden ağlıyorsun, hayalet kız? Biri mezarına mı bastı yoksa?”

“Ben hiç ölmedim, bir süreliğine Ölüler Lorduna hizmet etmeye gittim sadece. Orada sonsuza kadar kalacaktım ama bir gün Lord gelip *emin* olmama yetecek kadar uzun bir süre burada durmam gerektiğini söyledi. Gelmeden önce de *emindim* zaten, kapım neden burada değil bilmiyorum.” Yanaklarına yapışan yaşlar çok sıcaktı. Tenini haşlıyorlardı sanki. Nancy kendine hareket etme izni verdi, uzanıp hırçın hırçın sildi yaşları. “Ağlıyorum çünkü kızgıyım, üzgünüm ve eve gitmek istiyorum.”

“Aptal kız,” dedi Sumi. Elini anlayışlı bir edayla Nancy’nin başına koyup ardından bir şamar attı –hafifti vuruşu ama yine de vurmuştu– sonra da yatağa sıçradı, açık valizin yanına çömelip oturdu. “Ailenin yaşadığı evden bahsetmiyorsun, değil mi? O ev, o okul, sınıf, oğlanlar ve bütün o saçmasapanlık değil ev dediğin, yo, yo, oralar sana göre değil, başka insanlara, senin kadar özel olmayan insanlara göre. Senin bahsettiğin, saçını beyazlatan, adamın yaşadığı yer. Ya da yaşamadığı çünkü sen hayalet kızsın. Aptal hayalet kız. Geri dönemezsin. Bunu şimdiye dek anlamış olman gerekirdi.”

Nancy başını kaldırıp Sumi’ye kaşlarını çattı. “Nedenmiş ki? O eşikten geçmeden önce başka dünyalara açılan

portalların olmadığını sanıyordum. Artık doğru zamanda doğru kapıyı açarsan nihayet ait olduğun bir yer bulabileceğini biliyorum. Ne demek geri dönemezsin? Belki de *emin* olmayı bitirmemişimdir henüz.”

Ölümler Lordu ona yalan söylemiş olamazdı, mümkün *değildi* bu. Onu seviyordu bir kere.

Seviyordu işte.

“Çünkü umut dünyayı temellerinden kesebilen bir bıçaktır,” dedi Sumi. Sesi berrak ve netti, önceki kaprisli hâlimden eser yoktu şimdi. Nancy’ye sakın, sabit gözlerle baktı. “Umut *acıtır*. Seni deşmesini, içini dışına çıkarmasını istemiyorsan öğrenmen gereken şey bu, hem de hemen. Umut kötüdür. Umut demek bir daha asla aynı olmayacak şeylere tutunmaya devam etmek demektir, bu yüzden her seferinde birazcık daha kanarsın, ta ki hiçbir şeyin kalmayana kadar. Ely-Eleanor habire ‘şu kelimeyi kullanmayın’ ‘bu kelimeyi kullanmayın’ deyip duruyor ama asıl *kötü* olan kelimeleri hiç yasaklamıyor. Umudu yasaklamıyor hiç.”

“Sadece eve gitmek istiyorum,” diye fısıldadı Nancy

“Salak hayalet. Hepimiz bunu istiyoruz. Bu yüzden buradayız zaten,” dedi Sumi. Nancy’nin valizine dönüp kıyafetleri eşelemeye başladı. “Güzelmış bunlar. Ama bana küçük gelir. Neden bu kadar *dar* olmak zorundasın sanki? Üstüme uymayacak kıyafetleri çalamam, salakça olur bu, ayrıca burada küçüleceğim filan da yok. Bu dünyada kimse küçülmüyor. Yüksek Mantık hiç eğlenceli değil.”

“Nefret ediyorum onlardan,” dedi Nancy. “Al hepsini. Kesip ağacına flama yaparsın, umurumda değil, benden uzak olsunlar yeter.”

“Çünkü yanlış renkteler, değil mi? Başka birinin gökkuşağı.” Sumi yataktan aşağı atladı, valizi çat diye kapattı ve peşinden sürükledi. “Hadi, kalk. Ziyarete gidiyoruz.”

“Ne?” Nancy, Sumi’nin arkasından bakakaldı, şaşkın ve hırpalanmıştı. “Kusura bakma. Daha yeni tanıştık ve gerçekten seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum.”

“Öyleyse bunun hiç umurumda olmaması iyi haber, değil mi?” Sumi bir an için ışıldadı, o iğrenç, iğrenç güneş gibi parladı ve sonra kayboldu, Nancy’nin valizi ve içinde Nancy’nin tüm kıyafetleriyle kapıdan çıktı seke seke.

Nancy o kıyafetleri istemiyordu, bir an için olduğu yerde kalma fikri kızı cezbetmişti. Ama sonra içini çekti, ayağa kalktı ve öndekinin peşine düştü. Bu dünyada tutunacak zaten çok az şeyi vardı ve önünde sonunda temiz çamaşırlara ihtiyaç duyacaktı.

2

GÜZEL OĞLANLAR VE GÖZ ALICI KIZLAR

Sumi huzursuz bir tipti, tüm canlılar gibi ama hareketleri canlılara kıyasla bile fazla hızlıydı. Nancy odadan çıktığında o koridoru yanlamıştı. Nancy'nin ayak seslerini duyunca durdu, omzunun üstünden arkasına bakıp uzun boylu kıza ters ters baktı.

“Çabuk, çabuk, çabuk,” diye azarladı kızı. “Akşam yemeği bizi yapılması gerekeni yapmadan yakalarsa çöreklerle reçeli kaçırırız.”

“Akşam yemeği sizi *hovalıyor* mu? Yakalamazsa çöreklerle reçel mi yiyorsunuz?” diye sordu Nancy şaşkın şaşkın.

“Genellikle öyle olmuyor aslında,” dedi Sumi. “Pek sık değil yani. Tamam, hiç öyle olmadı henüz. Ama yeterince beklersek olabilir ve olduğunda bunu kaçırmak istemiyorum! Akşam yemekleri çoğunlukla ruhsuz ve korkunç şeyler, varsa yoksa et, patates ve sağlıklı zihinlerle bedenler yetiştirmek için birtakım şeyler. Çok sıkıcı. Eminim senin ölümlerle yediğin yemekler çok daha eğlencelidir.”

“Bazen,” diye kabul etti Nancy. Şölenler oluyordu, evet, haftalarca süren ziyafetler, masalar meyvelerin, şarapların, karanlık ve yoğun tatlıların altında inim inim inliyordu. Nancy bu ziyafetlerin birinde bir tekboynuzun tadına bakmıştı ve yatağa gittiğinde ağzı bu atımsı yaratığın tatlandırılmış etinin nefis zehrinden karıncalanıyordu hâlâ. Ama genelde gümüş kupalarda nar suyu olurdu sadece ve midesindeki boşluk hissi kızın hareketsizliğine bir ağırlık verirdi. Açlık Yeraltında çabuk ölüyordu. Hem gereksizdi hem de o sakinlik, huzur ve danslar için, kızın müthiş tutkulu bir zevk aldığı her şey için ödenmesi gereken küçük bir bedel.

“Gördün mü? İyi bir akşam yemeğinin ne kadar önemli olduğunu sen de biliyorsun işte.” Sumi yeniden yürümeye başladı, Nancy’nin yavaş yürüyüşüne dikkat edip adımlarını kısa tutuyordu. “Kade senin olayını halleder, turp gibi çıkarsın bu işten, pancar gibi. Görürsün. Kade her şeyin en iyisinin nerede olduğunu bilir.”

“Kade kim? Yavaşla lütfen.” Nancy, Sumi’ye ayak uydurmaya çalışırken can havliyle koşuyormuş gibi hissediyordu. Bu ufak tefek kızın hareketleri Nancy’nin Yeraltına adapte olmuş gözlerinin takip edemeyeceği kadar hızlı, o kadar sürekliydi. Kocaman bir sinekkuşunu bilinmeyen bir istikamete doğru takip ediyordu sanki, yorgunluktan haşatı çıkmıştı şimdiden.

“Kade çok çok uzun zamandır burada. Ailesi onu geri istemiyor.” Sumi yine omzunun üstünden Nancy’ye bakıp yüz kırptı. Yüzündeki, görünür bir şekilde gülümsemeden burnunu kırıştırmakla gözlerinin etrafındaki deriyi sıkmanın garip bir bileşimi olan bu ifadeyi tarif et-

menin başka yolu yok gibiydi. “Benim ailem de beni geri istemiyordu, bu Saçmalık saçmalığını bir kenara bırakıp yeniden onların küçük uslu kızı olmadığım sürece yani. Beni buraya gönderip sonra da gidip öldüler ve şimdi artık beni hiç istemeyecekler. Ely-Eleanor tavan arasına taşınmama izin vermek zorunda kalana kadar hep burada yaşayacağım. Çatı kirişlerinde karamela sündürüp tüm yeni kızlara bilmeceler vereceğim.”

Merdivenlere gelmişlerdi. Sumi basamakları hoplaya zıplaya çıkmaya başladı. Nancy daha sakın adımlarla peşinden gitti.

“Şekerlemeden börtü böcek, kıymık kırpık *bir* şeyler çıkmaz mı o zaman?” diye sordu.

Sumi, Nancy’yi apansız bir kahkaha ve gerçek bir gülümsemeyle ödüllendirdi. “Börtü böcek ve kıymık kırpık mı?” diye bağırdı cıvı cıvı. “Şimdiden aliterasyon yapmaya başladın! Bak sen, belki de gerçekten arkadaş oluruz, hayalet kız, belki hepten berbat bir şey olmaz bu yani. Hadi gidelim. Yapmamız gereken çok şey var ve zaman burada doğrusal olmakta ısrar ediyor çünkü berbat bir tip.”

O merdiven bir sahanlık ve bir kat daha merdivenle son buldu ve Sumi çabucak o merdiveni de çıkmaya koyulup Nancy’ye onu takip etmekten başka seçenek bırakmadı. Hareketsizlikle geçen günler Nancy’nin kaslarını güçlendirmişti, saatler boyunca ağırlığını taşımaya alıştı. Bazı insanlar yalnızca hareketin kuvvet getirdiği sanıyordu. O insanlar yanılıyordu. Dağlar da en az gelgit kadar güçlüydü, sadece... farklı bir şekilde. Nancy, Sumi’nin peşinden evin tepelerine tırmandıkça bir dağ gibi hissetti

kendini, ta ki kalbi göğsünde gök gibi gürleyene ve nefesi boğazına takılana ve kız kendi nefesinde boğulmaktan korkana kadar.

Sumi düz beyaz bir kapının önünde durdu, üstünde sadece, neredeyse kibar bir dille, GİRMEYİN yazan ufak bir tabela vardı. Sumi sırtarak, “Eğer girmememizi isteseydi bunu söylemezdi. Saçmalıkta az çok vakit geçiren herkes için bunun aslında bir davetiye olduğunu biliyor.”

“Neden burada insanlar o kelimeyi bir yermiş gibi kullanıp duruyor?” diye sordu Nancy. Okulla ilgili mutlaka katılması gereken bir tanıtım toplantısını kaçırmış gibi hissetmeye başlamıştı, öyle bir şey olsa tüm soruları cevap bulacak ve kendini daha az şaşkın hissedecekti sanki.

“Çünkü hem bir yer hem de değil ama önemi yok,” dedi Sumi, tavan arası kapısını tıklattı ve, “İçeri giriyoruz!” diye bağırdıktan sonra kapıyı bir çırpıda açıp sahaf-la terzi dükkânı karışımı gibi görünen yeri açığa çıkardı. Kullanılabilir tüm yüzeyler kitap yığınlarıyla kaplıydı. Odadaki az bir mobilya da –yatak, sıra ve masa– kitap yığınlarından yapılmış gibiydi; duvarlardaki sıra sıra kitap rafları hariç. En azından onlar, muhtemelen sabit dursunlar diye, ahşaptandı. Kitapların üstüne top top kumaşlar yığılmıştı. Pamukla müslinden kadife ve ince, pırıltılı ipeklerin en güzeline varan bir çeşitlilikteydiler. Hepsinin ortasında, Nancy’nin hayatı boyunca gördüğü en güzel oğlan karton kapaklı kitaplardan olma bir kaidenin tepesinde bağdaş kurmuş oturuyordu.

Teni altın rengi, saçları siyahtı ve elinde tuttuğu kitap-tan –bariz bir rahatsızlıkla– başını kaldırdığında, Nancy

oğlanın gözlerinin kahverengi, hatlarının da mükemmel olduğunu gördü. Üstünde bir zamansızlık vardı, bir resimden çıkmış da maddi dünyaya girmişti sanki. Sonra konuştu.

“Ne bok yemeye geldin buraya yine, Sumi?” diye sordu, Oklahoma aksanı bir dilim kızarmış ekmeğe sürülmüş fındık ezmesi kadar kıvamlıydı. “Son seferden sonra bu kapının sana açık olmadığını söylemiştim.”

“Kızgınsın çünkü kitapların için senin bulduğundan daha iyi bir dosyalama sistemi buldum,” dedi Sumi, sakın sakın. “Boşver, zaten öyle demek istememiştin. Ben senin gökyüzündeki güneş ışığıym ve gitsem beni özlerdin.”

“Kitapları renklerine göre dizmişsin, neyin nerede olduğunu bulmam haftalarımı aldı. Burada önemli bir araştırma yapıyorum.” Kade bağdaş kurduğu bacaklarını çözdü, kitap yığınının altına kaydı. Bu süreçte kitaplardan birini devirdi ama onu da yere düşmeden havada yakaladı ustalıklarla. Dönüp Nancy’ye baktı. “Sen yenisin. Umarım bu kız seni yoldan çıkarmıyordur.”

“Şimdiye kadar tavan arasına çıkardı yalnızca,” dedi Nancy budala budala. Yanakları kızardı, sonra ekledi, “Yani, hayır, beni bir yerlere çıkarmak kolay değildir genelde.”

“O daha çok ‘hiç kıpırdamadan durayım ve hiçbir şeyin beni yemeyeceğini umayım’ tarzı bir kız,” dedi Sumi ve valizi oğlana fırlattı. “Baksana şu anne babasının yaptığına.”

Kade plastiğin ölümcül pembeliğini hazmederken kaşlarını kaldırdı. “Epey renkliymiş,” dedi bir an sonra. “Boyayla halledilir.”

“Dışını halledersin belki. Ama çamaşırları boyayamazsın. Yani boyamasına boyarsın *tabii* ama kaskatı olurlar ve onları bu hâle senin getirmediğine kimse inanmaz.” Sumi’nin yüzündeki ifade ciddileşti bir an için. Ağzını tekrar açtığı anda, onda neredeyse sinir bozucu duran bir netlikle konuşuyordu. “Ailesi onu okula göndermeden önce eşyalarını değiştirmiş. Hoşuna gitmeyeceğini biliyorlarmış ama yine yapmışlar. Bir de not bırakmışlar.”

“Ha,” dedi Kade, durumu ânında çözerek. “Onlardan demek. Pekâlâ. Düz takas yapacağız öyleyse?”

“Kusura bakmayın ama ben neler döndüğünü anlamıyorum,” dedi Nancy. “Sumi valizimi kapıp kaçtı. Ben kimseye rahatsızlık vermek istemiyorum—”

“Beni rahatsız etmiyorsun,” dedi Kade. Valizi Sumi’den alıp Nancy’ye döndü. “Aileler bir şeylerin değiştiğini kabul etmekten pek hoşlanmıyor genellikle. Çocukları bu hayat değiştiren maceralara çıkmadan önce nasılsa dünyanın hep öyle kalmasını istiyorlar ve dünya buna uymadığında onu bizim için yaptıkları kutulara sokmaya çalışıyorlar. Ben Kade, bu arada. Periler Diyarından.”

“Ben de Nancy ve üzgünüm, anlamıyorum.”

“Bir Periler Diyarına gittim. Orada üç yıl geçirdim, gökkuşaklarını kovaladım ve azar azar büyüdüm. Bir Goblin Kralını kendi kılıcıyla öldürdüm, kral son nefesinde beni vârisi, müstakbel Goblin Prensi ilan etti.” Kade elinde Nancy’nin valiziyle kitap dehlizine girdi. Sesi yerini ele veriyordu. “Kral benim düşmanımdı ama hayatım boyunca beni net bir şekilde gören ilk yetişkindi aynı zamanda. Gökkuşağı Prensesi ve maiyeti şoke oldu, beni karşımıza çıkan ilk dilek kuyusuna attılar.

Nebraska'nın ortasında bir tarlada uyandım, on yaşındaki vücuduma geri dönmüştüm, üstümde Prizmaya ilk düştüğüm zamanki elbise.” “Prizma” deyiş şekli, ne kastettiğine dair hiçbir soru işaretine yer bırakmıyordu: Özel bir isimdi bu, tuhaf bir geçidin adıydı ve oğlanın sesi bu hecelerin etrafında sancıyordu, bıçağın etrafındaki etin sancıldığı gibi.

“Hâlâ anlamıyorum,” dedi Nancy.

Sumi abartılı bir şekilde iç çekti. “Bir Periler Diyarına düştüm, diyor, Ayna’dan geçmek gibi o da ama aslında yüksek Saçmalık numarası yapan Yüksek Mantık onlar, bu da hiç adil değil çünkü kurallar hakkındaki kurallar hakkında kurallar var ve bu kurallardan birini bile çiğnesen, çat” – boğazını keser gibi bir hareket yaptı– “işin bitti demektir, geçen yılın çöpü gibi atıverirler seni. Küçük bir kız çarpıklarını sanmışlar –periler küçük kızları almayı sever, bağımlılık gibi bir şey bu onlar için– sonra dışarıdan küçük bir kız gibi görünen küçük bir oğlan aldıklarını anlayınca, eyvah eyvah, bay bay. Hemen sepetlemişler bizimkini.”

“Ya,” dedi Nancy.

“Ya,” dedi Kade, kitap dehlizinden çıkıp. Nancy’nin valizini taşımıyordu şimdi. Onun yerine elinde siyah, beyaz ve grinin güven veren tonlarındaki kumaşlarla dolu hasır bir sepet vardı. “Bir Hammer” filminde tam on yıl geçiren bir kız vardı burada birkaç sene önce. Her şeyi siyah beyaz, dökümlü, dantelli ve süper-Viktoryendi. Senin tarzın gibi. Bedenini doğru tahmin ettiğimi sanıyorum ama uymazsa gelip daha büyük ya da daha küçük

* 1950’lerden 1970’lere kadar ürettiği gotik korku filmlerle ünlenen İngiliz yapım şirketi. –yhn

bir şeyler istediğini söylemeye çekinme. Korse giyecek bir tip gibi görünmedin bana. Haksız mıyım?”

“Ne? Ee, şey.” Nancy bakışlarını sepetten zar zor ayırdı. “Yok. Pek sayılmaz. Korsenin çubukları bir iki gün sonra rahatsız etmeye başlıyor. Biz, şey, yani bizim orası daha çok Yunandı sanırım. Ya da Ön-Raffelocu.” Yalan söylüyordu tabii: Yeraltındaki, o tatlı ve sessiz salonlardaki tarzları çok iyi biliyordu. Kapıyı nerede bulacağını bilen biri olup olmadığını öğrenmek için işaretler aradığında, Google’ı tarayıp Wikipedia’da bağlantı kovaladığında Waterhouse adlı bir ressamın eserleriyle karşılaşmış, gözlerini incitmeyen kıyafetler giyen insanlar görmenin verdiği rahatlık onu ağlatmaya yetmişti.

Kade başını salladı, ifadesi anlayışlıydı. “Genelde kıyafet takaslarını ve envanterleri yürütüyorum ama siparişle de çalışıyorum,” dedi. “Bunların karşılığını ödemen gerekecek çünkü epey bir iş demek bu. Nakit yerine bilgi de alıyorum. Bana kapını ve gittiğin yeri anlatabilirsin, ben de sana daha çok uyacak bir şeyler yapabilirim.”

Nancy’nin yanakları kızardı. “Bunu çok isterim,” dedi.

“Güzel. Şimdi ikiniz de dışarı. Birazdan akşam yemeği yiyeceğiz ve kitabımı bitirmek istiyorum.” Kade’in gülümsemesi kısa ömürlüydü. “Hikâyeleri bitirmeden bırakmayı oldum olası sevmem.”

Sumi merdivenden inerken Nancy’yi izliyordu. Uzun boylu kız siyah beyaz kıyafetlerle dolu sepetini sıkı sıkı tutmuştu, yanaklarında belli belirsiz bir allık vardı hâlâ. Renk neredeyse müstehcen görünüyordu Nancy’de, orada ne işi varmış gibi.

“Kade’le sikişmek mi istiyorsun?”

Nancy neredeyse düşecekti merdivenlerden.

Tırabzana tutunup dengesini sağladıktan sonra Sumi’ye döndü, tükürükler saça saça, alı al moru mor, “Hayır!” dedi.

“Emin misin? Çünkü istiyormuş gibi görünüyordun, sonra aslında pek istemediğini anlamış da üzölmüş gibi göründün. Jill de –yemekte tanışırsın– onunla yatmak istiyordu, derken Kade’in eskiden kız olduğunu çözdü, sonra ondan ‘kız’ diye bahsetmeye başladı ama sonra Bayan Ely burada insanların kişisel kimliklerine saygı duyduğumuzu söyledi ve sonra hep beraber, aslında Periler Diyarlarından birindeki Gökler Kralı’nı rencide etmeyi becerdiği için sepetlenen, esasında bir gökkuşağı olan, bir tavan arasında yaşamış kızın tekiyle ilgili acayip bir hikâye dinlemek zorunda kaldık.” Sumi durup nefeslendi, sonra da ekledi: “Biraz korkunçtu doğrusu. *Oralı* insanların kendini *burada* bulabileceğı insanın aklına hiç gelmiyor, sanki hep *buradan oraya* gidilirmiş gibi. Belki duvarlar sandığımız kadar geçirimsiz değildir.”

“Evet,” dedi Nancy kendini toplayıp. Yeniden yürümeye başladı. “Onunla... cinsel ilişkiye girmek istemediğimden eminim ve cinsiyet ifadesi de beni hiç ilgilendirmiyor.” Böyle şeyler hakkında konuşmanın doğru şeklinin bu olduğundan hemen hemen emindi. Eskiden, bu dünyayı ve bu dünyanın problemlerini arkasında bırakmadan önce, kelimeleri biliyordu. “Bu onunla münasebet kurmaya ya da kurmamaya karar verdiği kişilerin arasında.”

“Kade’le çakışmak istemiyorsan benim başımın bağı olduğunu söyleyeyim baştan,” dedi Sumi lakayt bir eday-

la. “Mısır şekeri çiftçisi benimki, Krallığın çok uzak bir yerlerinde yaşıyor ve tek gerçek aşkım o, bir gün evleneceğiz. Ya da evlenecektik, ben gidip kendimi sürdürtmeseydim. Tarlalarına kendi başına bakacak artık, ben de büyüyeceğim ve onun bir rüya olduğuna karar vereceğim ve belki günün birinde kızımın kızı elinde meyan çiçekleri ve dudaklarında ölmüşlere okunan dualarla onun mezarını ziyaret edecek.”

Sesi hiç titrememişti, hem de tek gerçek aşkım dediği kişinin ölümünden bahsederken bile. Nancy yan yan kıza baktı, ne kadar ciddi olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sumi’yleyken bunu anlamak biraz zordu.

Ortak kullandıkları odanın kapısına gelmişlerdi. Nancy o anda bir karara vardı. “Başının bağlı olup olmaması önemli değil,” dedi, kapıyı açıp yatağına doğru yürürken. Kıyafet sepetini bıraktı. Kesimleri ve kumaşları incelemek için daha etraflıca bakması gerekecekti ama Kade’de bıraktıkları düşünülürse şimdiden gelişme vardı. “Ben o işi yapmıyorum. Hiç kimseyle.”

“Bekâret yemini filan mı ettin?”

“Hayır. O bir tercih. Bense aseksüelim. O tür şeyler hissetmiyorum.” Onu Yeraltına çeken şeyin cinsel arzu eksikliği olduğunu sanmıştı –sıradan ergenlerin arasında sıradan bir liseye giderken ona “soğuk nevale” diyen, içinin ölü olduğunu söyleyen çok olmuştu– ne var ki Nancy’nin Yeraltının o muhteşem bir şekilde hortlanan salonlarında tanıştığı hiç kimse onun bu yönelimini paylaşmıyordu. Canlılar kadar yoğun bir şehvet duyuyordu onlar da. Ölüler Lorduyla Gölgeley Leydisi ateşlerini bütün saraya yayıyor, herkes bu ateşin ışıyla ısınıyordu.

Nancy bu anıya birazcık gülümsedi ama Sumi'nin hâlâ kendisini izlediğini anlayana kadar sürdürdü bu ancak. Başını iki yana salladı "İşte... Yapmıyorum yani. Bir insanın ne kadar güzel olduğunu takdir edebiliyorum, romantik bir ilgi de duyabiliyorum ama en fazla oraya kadar."

"Ha," dedi Sumi, odanın ona ait kısmına yürürken. Sonra: "İyi, tamam. Peki mastürbasyon yapmam seni rahatsız eder mi?"

"Ne, şimdi mi?" Nancy sesindeki dehşeti gizlemeyi başaramamıştı. Mastürbasyon fikri değil, yeni tanıştığı bu kızın pantolonunu indirip işe koyulacağı fikriydi onu dehşete düşüren.

"İyy, hayır," dedi Sumi, yüzünü buruşturarak. "Genel olarak yani. Hani gece geç vakit, ışıklar loşken, ayın mantavatozları gökte kanatlarını açmışken kızların parmaklarının tarlayı süresi gelebilir ya, onu diyorum."

"Tamam, yeter, lütfen," dedi Nancy çelimsiz bir sesle. "Hayır, mastürbasyon yapman beni rahatsız etmez. Gece. Karanlıkta. Bana söylemeden. Mastürbasyona karşı değilim. Sadece izlemek istemiyorum."

"Önceki oda arkadaşım da istemiyordu," dedi Sumi ve konuşma en azından onun için sona erdi; pencereden dışarı tırmanıp Nancy'yi düşünceleri, oda ve yeni kıyafetleriyle yalnız bıraktı.

Nancy neredeyse bir dakika boyunca boş pencereyi izledi, sonra yatağına çöküp başını ellerine dayadı. Yatılı okulun kendisine benzeyen insanlarla dolu olacağını sanmıştı, sessiz, ciddi, geldikleri yerlere dönmeye hevesli. Böyle... değil. Sumi gibilerle, Nancy'nin anlamadığı şeyler üstüne teknik terimler yağdıran insanlarla değil.

Haritası olmadan yelken açıp eve gitmeye çalışıyormuş gibi hissediyordu. *Emin* olması için doğduğu dünyaya geri gönderilmişti... ve hayatı boyunca bu kadar az emin olmamıştı hiç.

Akşam yemeği alt kattaki balo salonunda yendi; cilalı mermer zemini ve kubbeli katedral tavanıyla daha da genişleyen yekpare, büyük bir yerdi burası. Nancy kapı aralığında durdu, alanın çapından ve bir sürü süs gibi masalara serpişen okul arkadaşlarının görüntüsünden gözü korkmuştu. Yüz öğrenci için oturacak yer vardı, hatta belki daha fazlası için ama aşağı yukarı kırk kişi vardı sadece. Öğrenciler çok küçük, mekân çok büyüktü.

“Yemeğin önünü kapamak kaba ve edepsiz bir harekettir,” dedi Sumi, Nancy’yi itip önüne geçerken. Nancy dengesini kaybedip balo salonunun eşiğinde tökezledi. Herkes dönüp ona bakarken ortama sessizlik çöktü. Nancy donakaldı. Ölülerin arasında geçirdiği zaman boyunca öğrendiği tek savunma mekanizması buydu. Hareketsiz durduğunda hayaletler onu göremez ve hayatını çalamazdı. Nihai savunmaydı hareketsizlik.

Omzuna bir el kondu. “Hah, Nancy, güzel,” dedi Eleanor. “Ben de masana geçmeden önce seninle karşılaşmayı umuyordum. Hadi iyi bir kızcağız ol ve bu yaşlı kadına masasına kadar eşlik et.”

Nancy başını çevirdi. Eleanor yemek için üstünü değiştirmişti, cart turuncu pantolonunu ve gökkuşağı kazığını çıkarıp yerine batık boyalı müslinden, vücudunu saran tatlı bir elbise giymişti. Elbise şok edici ölçüde parlaktı. Nancy’nin gözlerini güneş gibi acıttı. Yine de kolu-

nu yaşlıca kadına uzattı, aklına görgü kurallarına uyacak başka bir şey gelmemiştir.

“Sumi’yle anlaşabiliyor musunuz?” diye sordu Eleanor, masalara doğru yürürlerken.

“Sumi çok... apansız,” dedi Nancy.

“Öznel zamanla neredeyse on yıl yüksek Saçmalıkta yaşadı ve tıpkı senin hareketsiz durmayı öğrenmen gibi o da hiç durmamayı öğrendi,” dedi Eleanor. “Onun olduğu yerde insanları öldüren şey durmaktı. Benim geldiğim yere çok benziyor aslında, o yüzden onu çoğu kişiden daha iyi anlıyorum. İyi kızdır Sumi. Seni yanlış sulara sürüklemeyecektir.”

“Bani Kade diye bir oğlanla tanışmaya götürdü,” dedi Nancy.

“Ya? Tanıştırma işlerine o kadar hızlı girmesi alışıldık bir durum değil – tabii eğer... kıyafetlerinle ilgili bir sorun mu yaşadın? Valizine koyduklarınla buldukların aynı şey değil miydi?”

Nancy bir şey söylemedi. Kızaran yanakları ve başka yöne kaçan bakışları her şeyi anlatıyordu. Eleanor içini çekti.

“Ailene mektup yazacak ve onlara senin terapine benim yön vereceğimde anlaştığımızı hatırlatacağım. Valizinden aldıkları her şeyi bir ay içinde buraya gönderebiliriz. O zamana kadar neye ihtiyacın olursa Kade’den isteyebilirsin. O tatlı çocuk iğne iplikle mucizeler yaratıyor. Onsuz ne yapıyorduk bilmem.”

“Sumi’nin dediğine göre Kade ‘yüksek Mantık dünyası’ denen bir şeye gitmiş. Bu kelimelerin ne anlama gel-

diğini hâlâ anlamıyorum. Bunları herkes biliyormuş gibi ortalığa saçıp duruyorsunuz ama benim için hepsi yeni.”

“Biliyorum, hayatım. Bu gece terapiye katılacaksın, yarın da Lundy’yle doğru dürüst bir oryantasyondan geçeceksin, o sana her şeyi açıklayacak.” Masalara yaklaştıklarında Eleanor duruşunu dikleştirip elini Nancy’nin kolundan çekti. Ellerini çırttı iki kez. Tüm konuşmalar bir anda kesildi. Oturan öğrenciler –çoğunun arasında boşluklar vardı, birkaçıysa aradan su sızmayacak kadar sıkı bir muhabbete dalmıştı– ona döndü beklentili yüzlerle.

“Herkes iyi akşamlar,” dedi Eleanor. “Bazılarınız aramıza yeni bir öğrencinin katıldığını duymuştur kuşkusuz. Bu Nancy. Biri ötekini öldürmeye çalışıncaya dek Sumi’yle aynı odada kalacak. Kimin kimi öldüreceği üzerine bahse girmek isteyenler Kade’le konuşsun lütfen.”

Kızlar kıkırdadı – ve Nancy’nin fark ettiği üzere, *çok büyük* bir çoğunluk kızdı. Burnunu bir kitaba gömmüş hâlde tek başına oturan Kade’den başka bütün grupta sadece üç erkek vardı. Karma bir okulda cinsiyet dağılımının bu kadar dengesiz olması tuhaf görünüyordu. Nancy bir şey söylemedi. Eleanor ona bir oryantasyon vaat etmişti ve belki orada her şey açıklanacak, sorulara gerek kalmayacaktı.

“Nancy seyahatlerinden sonra bu dünyaya geri dönmüş olmasına alışmaya çalışıyor hâlâ, o yüzden lütfen ilk günlerde ona iyi davranın, bizim de eskiden size iyi davrandığımız gibi.” Eleanor’un kelimelerinde ince, çelikten bir çizgi vardı. “Bu keşmekeşe, bu neşeli kötülüğe katıl-

maya hazır olduğunda o size bildirir. Şimdi yemeğinizi yiyin, hepiniz, yemek istemeseniz de. Maddi bir yerdeyiz. Damarlarınızdan kan akıyor. Kanı orada tutmaya çalışırsanız iyi edersiniz.” Nancy’den uzaklaştı, geri dönüp yürürken onu gemide çapasız bıraktı.

Yemek açık büfe tarzında, bir duvarın önüne kuruluydu. Nancy kendini oraya sürükledi, fırında sebze ve et dolu sıcak kaplar içini ürpertiyordu. Taş gibi midesine otururdu bunlar, kaldıramayacağı kadar ağır ve mûsamahasızlardı. Sonunda tabağını üzüm, dilim dilim kavun ve bir kaşık da süzme peynirle doldurdu. Bir bardak da yabanmersini suyu alıp masaları gözden geçirmeye koyuldu.

Eskiden bu işte iyiydi. Lisede hiçbir zaman okulun en popüler kızlarından biri olmamıştı ama oyunu oynayacak kadar, hem de iyi oynayacak kadar, odanın ısını doğru okuyup kötü kalpli kızların yoğun akıntılarında sürüklenmeyeceği ama aynı zamanda serserilerin ve istenmeyenlerin tuzlu sulu gelgit havuzlarında boğulmayacağı güvenli sığılıklar bulacak kadar anlamıştı. Bunların çok önemli olduğu zamanları hatırladı. Bazen yeniden böyle şeyleri önemseyen o kıza nasıl dönüşebileceğini bilmeyi diliyordu. Bazen de, dönüşemediği için duyduğu minneti anlatmaya kelimeler yetmiyordu.

Kade hariç tüm oğlanlar birlikte oturuyor, sütlerine baloncuklar üfleyip gülüşüyordu. Yo, onlar olmazdı. Başka bir grup bir kızın etrafını sarmıştı, kız öyle göz kamaştırıcı bir şekilde güzeldi ki Nancy’nin gözleri kızın yüzüne odaklanmayı reddetti; bir diğer grupsa hep birlikte kaçak yudumlar aldıkları şeker pembesi bir sıvıyla dolu

bir panç çanağının başına toplanmıştı. Hiçbiri buyur eder gibi görünmüyordu. Nancy muhtemelen görebileceği tek güvenli limanı bulana kadar etrafına baktı ve o yönde yürümeye başladı.

Sumi birbirinden daha farklı –ya da daha aynı– görünemeyecek iki kızın karşısında oturuyordu. Tabağı neyin neye karıştığı belli olmayan şeylerle tepeleme doluydu. Et suyu soslu kavun dilimleri reçel kaplı bifteklerin üstüne yığılıyordu. Görüntüsü bile Nancy’nin midesine takla attırmıştı, yine de tabağını Sumi’ninkinin yanına koydu, boğazını temizledi ve bildik soruyu sordu:

“Burası boş mu?”

“Sumi de tam senin bu ya da başka bir dünya üstünde yürüyüp yürüyebilecek en sıkıcı ve klişe kız parodisi olduğunu ve hepimizin sana üzülmesi gerektiğini açıklıyordu,” dedi yabancılardan biri, Nancy’ye dönüp bakmak için gözlüklerini düzeltirken. “Yani benim tarzım bir tip gibisin. Otur lütfen, masamızın sıkıcılığını hafiflet biraz.”

“Teşekkür ederim,” dedi Nancy ve sandalyesine yerleşti.

Yabancılar aynı yüzü alabildiğine farklı şekillerde taşıyordu. Az bir göz kaleminin ve üzgün bir ifadenin ya da tel çerçeveli bir gözlükle sert bir bakışın birbirinin aynısı olması gereken bir şeyi bu kadar ayrı ve bireysel kılması hayret vericiydi. İkisinin de uzun sarı saçları, burun köprüleri üstünde çilleri ve dar omuzları vardı. Biri beyaz gömlek ve kot pantolon giymiş, üstüne hem modası geçmiş hem de yakında moda olacak gibi görünmeyi beceren siyah bir yelek geçirmişti; saçları arkadan topluydu, ne bir saçmalık ne bir fırfır vardı. Tek süsü üstünde minik biyolojik-tehlike sembolleri olan papyondu. Ötekinin üs-

tünde açık yakalı ve şaşırtıcı sayıda dantelle süslenmiş dökümlü, pembe bir entari vardı. Saçları konserve kutusu iriliğinde bukleler şeklinde gevşek gevşek duruyor, arkada tek bir pembe kurdeleyle bir araya geliyordu. Kurdelenin bir eşi kızın boynuna tasma kolye gibi bağlanmıştı. İki kız da onlu yaşlarının sonlarında görünüyordu ama gözleri çok daha yaşlıydı.

“Ben Jack, Jacqueline’in kısaltması,” dedi gözlüklü olan. Pembeliyi işaret etti. “Bu da Jill, Jillian’ın kısaltması çünkü ebeveynlere asla kendi çocuklarına isim koyma izni verilmemeli. Sen de Nancy’sin.”

“Evet,” dedi Nancy, başka nasıl cevap vermesi beklendiğinden emin olamayarak. “İkinizle de tanıştığımıza sevindim.”

Nancy masaya yaklaştığından beri ne hareket eden ne de konuşan Jill gözlerini Nancy’nin tabağına çevirip “Çok yemiyorsun,” dedi. “Diyette misin yoksa?”

“Yo, hayır, değilim. Sadece...” Nancy başını iki yana sallayıp şöyle demeden önce tereddüt etti, “Midem yol, stres filan yüzünden bulandı biraz.”

“Ben bunun stres kısmında mıyım, filan kısmında mıyım?” diye sordu Sumi, reçelden yapış yapış olmuş bir et parçasını alıp ağzına sokuştururken. Ağzında lokmasıyla devam etti, “Sanırım ikisi de olabilirim. Esnek biriyimdir.”

“Ben diyeteyim,” dedi Jill gururla. Tabağında en az pişmişinden biftek şeritleri vardı, bazıları öyle kırmızı ve kanlıydı ki basbayağı ciğ sayılırdı. “Günaşırı et, kalan zamanlarda da ıspanak yiyorum. Kanım demir yönünden öyle zengin ki pusula niyetine kullansan olur.”

“Hımm, şey, ne hoş,” dedi Nancy, yardım ister gibi Sumi’ye bakarak. Hayatı boyunca diyet yapan bir sürü kız tanımıştı. Ama hedefleri demir yönünden zengin bir kan olmuyordu pek. Çoğu daha ince bir bel, daha duru bir ten, daha zengin bir erkek arkadaş peşindeydi ve ne tür bir bataklığa battıklarını anlayabilecekleri yaşa gelmeden önce kendileri için imal edilen, içlerinde köklen-dirilen öz-nefret, yangına körükle gidiyordu.

Sumi yutkundu. “Jack’le Jill tepeye çıktı, izlemek için biraz katliam, Jack düşüp tacını kırdı, Jill yuvarlandı arkasından.”

Jack uzun zamandır aynı dertten mustaripmiş gibi baktı. “O tekerlemeden nefret ediyorum.”

“Ayrıca hiç de öyle olmadı,” dedi Jill. Dönüp Nancy’ye baktı ıslıl ıslıl. “Biz çok hoş bir yere gittik, orada bizi çok seven çok hoş insanlarla tanıştık. Ama zabıtayla ufak bir sorun çıktı ve kendi güvenliğimiz için bir süreliğine buraya dönmek zorunda kaldık.”

“‘Çok’ kelimesini aşırı kullanman konusunda ne konuşmuştuk?” diye sordu Jack. Sesi yorgun geliyordu.

“Jack ile Jill daha aptal, çok aptal kızlar,” dedi Sumi. Çatalını kavun dilimine saplayıp masaya et sosu sıçrat-tı. “Geri döneceklerini sanıyorlar ama *dönmeyecekler*. O kapılar kapalı artık. Masum değilsen ne yüksek Mantığa gidebilirsin, ne de Yüksek Kötülüğe. Kötülük *yoldan* çıkaramayacağı insanları istemez.”

“Ben sizin ağızınızdan çıkan hiçbir şeyi anlamıyorum,” dedi Nancy. “Ne Mantığı? Ne Saçmalığı? Ne Kötülüğü? Ne *demek* ki bunlar?”

“Bunlar yönler ya da yönümsü şeyler,” dedi Jack. Öne

eğildi, işaretparmağını bir bardak altının bıraktığı ıslak halkada sürükledi ve nemi kullanarak masaya bir haç çizdi. “Bu sözümona ‘gerçek dünyada’ kuzey, güney, doğu ve batı var, değil mi? Bunlar sınıflandırmayı becerdiğimiz portal dünyaların çoğunda işlemiyor. Bu yüzden başka kelimeler kullanıyoruz. Saçmalık, Mantık, Kötülük ve Erdem. Daha ufak ara yönler, bir yere varan ya da varmayan alt dallar da var ama dört ana yön bunlar. Çoğu dünya ya yüksek Saçmalıktır ya da yüksek Mantık ve temellerinde, bir ölçüde, Kötülük ya da Erdem vardır. Saçmalık dünyalarının şaşırtıcı bir çoğunluğu Erdemlidir. Dikkatlerini ufak tefek yaramazlıklardan daha kötücül bir şeye yetecek kadar toplayamıyorlar gibi.”

Jill, Nancy’ye yan yan baktı. “Faydası oldu mu?”

“Pek olmadı,” dedi Nancy. “Daha önce hiç düşünmemiştim... Yani mesela çocukken *Alice Harikalar Diyarında*’yı okuduğumda başladığı yere dönmenin Alice için nasıl bir şey olabileceği hiç aklımdan geçmemişti. Omuz silkip geçmiştir gibi gelmişti. Ama ben öyle yapamıyorum. Gözlerimi her kapadığımda kendimi gerçek yatağımda, gerçek odamda buluyorum ve bunların hepsi rüya oluyor.”

“Artık ev ev değil, değil mi?” diye sordu Jill usulca. Nancy başını iki yana salladı, gözlerini kırptırıp gözyaşlarını içine attı. Jill masanın üstünden uzanıp Nancy’nin eline vurdu pat pat. “Daha iyi olacak. Kolay olmayacak hiçbir zaman ama canını daha az acıtmaya başlayacak. Ne kadar oldu?”

“İki aydan biraz az.” Ölüler Lordu kıza *emin* olması gerektiğini söylediğinden beri geçen yedi hafta ve dört

gün. Sonsuza dek ardında bıraktığını sandığı evde, çok uzun zaman önce geride bıraktığı bodrumdaki kapıların odasına açılmasından beri geçen yedi hafta dört gün. Attığı çığlığın anne babasını uyandırmasından, annesiyle babasının merdivenlerden paldır küldür inmesinden, kızı istemediği bir kucaklaşmaya sürüklenmesinden, o kaybolduğunda ne kadar üzüldüklerini anlatıp feryat fiğan etmesinden beri geçen yedi hafta dört gün.

Onların perspektifine göre Nancy altı aydır ortada yoktu. Her şeyin başında, Persephone'nin yediği her bir nar tohumu için bir ay. Nancy'ye göre yıllar, onlara göre aylar. Hâlâ saçını boyadığını sanıyorlardı. Hâlâ önünde sonunda onlara nereye gittiğini söyleyeceğini sanıyorlardı.

Hâlâ bir sürü şey sanıyorlardı.

“Daha iyi olacak,” diye tekrarlardı Jill. “Bizim bir buçuk yıl oldu. Ama umudumuzu kaybetmedik. Ben demir seviyemi yüksek tutuyorum. Jack de deneylerini yapıyor...”

Jack bir şey söylemedi. Ayağa kalkıp masadan uzaklaştı, yarısı yenmiş yemeğini orada bıraktı.

“Arkanı toplayacak değiliz!” diye bağırdı Sumi arkasından, ağzında lokmasıyla.

Nihayetinde topladılar tabii. Başka bir seçenek yoktu.

3

BİR TÜYÜN KUŞLARI

Nancy'nin annesiyle babasının söylediğine göre, okulun kulağa en cazip gelen yanlarından biri zorunlu grup terapisiydi. Ergen kızlarını sürünüp girdiği o tuhaf delikten çıkarmak için, benzer travmalar yaşamış insanlarla, iyi eğitilmiş bir uzmanın gözetimi altında oturup konuşmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi? Orası burası seğiren, saçını çiğneyen ya da konuşmadan, asık bir suratla gözlerini boşluğa diken ergenlerin arasında kalın süngerli bir koltuğa gömülürken Nancy gerçeklik hakkında onların ne düşündüğünü merak etmek zorunda kaldı.

Sonra odaya sekiz yaşındaki biri geldi.

Orta yaşlı bir kütüphaneci gibi giyinmişti, üstünde kalem etek ve beyaz bir bluz vardı ve ikisi de yaşı için çok fazlaydı. Saçları sımsıkı, ağırbaşlı bir topuzla toplanmıştı. Yarattığı genel etki annesinin gardırobundan giyinip süslenerek oyun oynayan bir çocuğunki gibiydi. Nancy'nin oturuşu dikleşti. Okulun broşürleri on ikiden on dokuza varan bir yaş aralığından bahsediyor, erken

gelişmişlere de, arayı kapatmak için biraz zamana ihtiyacı olanlara da imkân tanıyordu. On yaş altı çocukların lafı geçmiyordu hiç.

Kız odanın ortasında durdu, dönüp hepsine sırayla baktı. Teker teker, kıpırdananlar kıpırdamaz oldu; saçını çiğneyenler çiğnemeyi durdurdu; Sumi bile, ki kendisi bir parça iplikle karmaşık bir kedi beşiği yapmakla meşguldü, ellerini indirip sessizce oturdu. Kız gülümsedi.

“Bir süredir burada olanlarınız, çarşamba akşamı grubuna hoş geldiniz. Bu akşam yüksek Kötülük ziyaretçilerinin deneyimlerini paylaşacağız ama her zaman olduğu gibi tartışmamız herkese açık.” Sesi bedeniyle uyumluydu. Tonu daha yaşlıydı, yetişkin bir kadınıninki gibi ahenkliydi ama ergenlik öncesi ses telleri yüzünden tizleşip tuhaflaşıyordu. Nancy’ye bakarak devam etti. “Yeni gelenlere gelince, adım Lundy ve çocuk psikolojisi ihtisası yapmış tam lisanslı bir terapistim. İyileşme süreciniz boyunca size ben yardımcı olacağım.”

Nancy boş boş baktı. Aklına yapacak başka bir gelmiyordu.

Lundy kalan tek boş sandalyeye doğru yürürken, Kade eğilip mırıldandı, “O da bizden biri ama ziyaretçileri on sekiz yaşına gelince postalanan yüksek Mantık ve yüksek Kötülük bir dünyaya gitmiş. Ayrılmak istemeyip yerel eczacıların birinden yardım istemiş. Sonuç bu. Ebedi çocukluk.”

“Ebedi değil, Bay Bronson,” dedi Lundy bir hışım. Kade sandalyesinde doğrulup geriye yaslandı, hiç de mahcup olmayan bir havayla omuz silkti. Lundy iç geçirdi. “Bunları oryantasyonda zaten öğrenecektiniz, Bayan...”

“Whitman,” dedi Nancy.

“Bayan Whitman,” dedi Lundy. “Dediğim gibi, bunları oryantasyonda zaten öğreneceksiniz ama yine de söyleyeyim: Ben ebedi bir çocukluk sürmüyorum. Geri geri yaşılanıyor, her geçen ay bir hafta daha gençleşiyorum. Uzun, çok uzun süre yaşayacağım. Belki normal şekilde yaşlanmaya devam etsem yaşayacağımdan uzun bir süre. Ama beni attılar çünkü kuralları çiğnedim. Hiçbir zaman evlenmeyeceğim, hiçbir zaman kendi ailem olmayacak, kızlarım beni vaktiyle Goblin Pazarına götüren kapıyı asla bulmayacak. Dolayısıyla perilerle ısrarcı anlaşmalar yapmanın tehlikelerini öğrendim sanırım, şimdi başkalarına ibret olabilirim. Öte yandan, hâlâ sizin terapistinizim. Bu günlerde internetten ne diplomalar alınabiliyor, bilerseniz şaşarsınız.

“Affedersiniz,” diye fısıldadı Nancy.

Lundy yerine otururken elini Nancy’nin ömrünü savar gibi salladı. “Hiç önemli değil gerçekten. Herkes önünde sonunda öğreniyor. Şimdi. Kim başlamak ister?”

Diğer öğrenciler konuşurken Nancy sessiz sedasız oturdu. Hepsi konuşmadı gerçi: Görünüşe göre oradakilerin yarısından biraz azı pusulanın “Kötülük” tarafına düşen dünyalara gidip gelmişti ya da paylaşmak isteyenler o kadardı belki. Jill kardeşiyle gittiği dünyanın kırlarına, rüzgârın kasıp kavurduğu tepelerine ateşli methiyeler düzerken Jack yanan yeldeğirmenleri ve laboratuvar ortamında yangın güvenliğine dair bir şeyler mırıldanmakla yetindi.

Saçları buğdaya vuran ay ışığı rengi bir kız, camdan yapılmış, öperken dudakları dudaklarını kesen ama kalpleri

iyi ve dürüst oğlanlardan bahsettiği sırada ellerine baktı. Doğrudan bakılamayacak kadar güzel olan kız ise Truvalı Helen hakkında bir şeyler söyledi ve sınıfın yarısı güldü ama söyledikleri komik olduğu için değil; kız öyle güzeldi ki her şeyden çok istiyorlardı kızın onlardan hoşlanmasını.

Kade, Kötülük ve Erdemin etiketlerden ibaret olduğuna ve hiçbir anlama gelmediğine dair kısa ve sert bir konuşma yaptı; onun gittiği dünya tüm haritalarda “Erdem” diye etiketlenmişti ama Kade’in ne olduğu ortaya çıkar çıkmaz onu başlarından atmışlardı.

Sonunda odaya sessizlik çöktü ve Nancy herkesin kendisine baktığını fark etti. Sandalyesinde büzüldü. “Ben gittiğim yerin kötü bir yer olup olmadığını bilmiyorum,” dedi. “Bana hiç kötü bir yermiş gibi görünmedi. Özünde... hep iyi görünüyordu her şey. Evet, kurallar vardı ve evet, kuralları çiğnediğinizde ceza alıyordunuz ama bunlar hiçbir zaman adaletsiz cezalar değildi ve Ölüler Lordu salonlarda hizmet eden herkese iyi bakardı. Hiç kötü bir yer değildi bence.”

“Ama nasıl emin olabilirsin ki?” diye sordu Sumi; sesi alaycı tonunun altında yumuşak ve nazikti. “Doğru dürüst Kötülük bile diyemiyorsun. Belki de dibine kadar şeytaniydi o yer, kıvrır kıvrır solucanlarla ve iğrenç şeylerle doluydu ama sen göremiyordun.” Göz ucuyla Jill’e baktı, tepkisini ölçüyordu sanki. Bakışları Nancy’nin üstünde sabitlenen Jill fark etmemiş gibi görünüyordu. “Sırf diğer tarafta olanlardan hoşlanmıyorsun diye kapıları kapatmamalısn.”

“Hayır, biliyorum işte,” dedi Nancy inatla. “Ben kötü bir yere gitmedim. Eve gittim.”

“İnsanlar iyi ve kötü üzerinden konuşmaya başladı-
ğında bunu unutuyor,” dedi Jack, dönüp Lundy’ye ba-
karak. Sözüne devam ederken gözlüğünü düzeltti. “Bize
göre, gittiğimiz yerler evdi. İyiymiş, kötüymüş, nötrmüş,
umurumuzda değildi. Umurumuzda olan, hayatımız-
da ilk kez olmadığımız bir şey taklidi yapmak zorunda
kalmamamızdı. *Olmamız* yetiyordu. Bu da her şeyden
önemliydi zaten.”

“Evet, bu akşamlık bu kadarı yeter sanırım.” Lundy
ayağa kalktı. Nancy, şaşkınlıkla, seansın ortalarında bir
yerde bu küçük kıızı yetişkin bir kadın gibi görmeye baş-
ladığını anladı. Kadının edası yüzündendi: Mesken tuttu-
ğu beden için fazla olgundu, vücudunun üstündeki yüz
için fazla bıkın. “Herkes teşekkürler. Bayan Whitman,
oryantasyon için yarın sabah görüşürüz. Geri kalanınızla
da yarın akşam görüşeceğim, yüksek Mantık dünyalarına
seyahat edenlerle konuşacağız. Unutmayın, ancak başka-
larının yolculuklarını öğrenerek kendimizinkini anlaya-
biliriz.”

“Aman ne güzel,” diye mırıldandı Jack. “Art arda iki
gece sorgu sandalyesinde oturmaya bayılıyorum.”

Lundy onu duymazdan gelip sakın sakın odadan çıktı.
O çıkar çıkmaz kapıda Eleanor belirdi yüzünde gülücük-
lerle.

“Pekâlâ, şekerparelerim, uslu kızlarla oğlanların yat-
ma vakti geldi,” dedi ve ellerini çırttı. “Hadi bakalım.
Tatlı rüyalar görün, uyurgezerlik yapmamaya çalışın ve
lütfen gecenin bir yarısı alt kattaki kilerde portal açtır-
maya uğraşıp beni uyandırmayın. Açılmayacak çünkü.”

Öğrenciler ayaklanıp kimi çiftler hâlinde, kimi teker

teker dağıldı. Sumi camdan çıktı ve kimse onun ortadan kaybolması üzerine bir yorum yapmadı.

Nancy odasına döndü, odanın ay ışığıyla yıkanıp sessizlikle dolması hoşuna gitmişti. Soyundu, Kade'in verdiği yığının içinden beyaz bir gecelik bulup üstüne geçirdi ve örtüleri açmadan yatağa uzandı. Gözlerini kapadı, nefesini yavaşlattı ve tatlı, hareketsiz bir uykuya daldı, ilk günü bitmişti ama önünde hâlâ bir gelecek vardı.

Ertesi sabah Lundy'yle oryantasyon en hafif tabirle garipti. Önceden etüt odası olarak kullanılan, karatahtalarla dolu, tebeşir tozu kokan ufak bir odadalar. Lundy odanın ortasında, bir eli tekerlekli bir merdivenin üstünde duruyor, karmaşık bir şemayı göstermek üzere tırmanması gerektiğinde merdiveni bir karatahtadan ötekine sürüklüyordu. Bu da sinir bozucu bir sıklıkla gerekiyordu. Nancy odadaki yegâne sandalyede hiç kımıldamadan oturuyor, olan bitene yetişmeye çalışırken kafası fır fır dönüyordu.

Lundy'nin portalların ana yönleri üzerine açıklamaları Jack'inkinden bile daha az faydalı olduğu gibi, çok daha fazla şema ile Kaprisli ve Vahşi gibi ara yönler üzerine pek bir temeli olmayan bazı yorumlar içeriyordu. Nancy kendini soru sormaktan alıkoymak için dilini ısıırıyordu. Lundy'bu sorulara cevap verirse kafasının ciddi ciddi patlayacağından korkuyordu.

Nihayetinde Lundy susup beklentili gözlerle Nancy'ye baktı. "Evet?" dedi. "Sorunuz var mı, Bayan Whitman?"

Nancy'nin yaklaşık bir milyon sorusu vardı ve hepsi bir anda sorulmak istiyordu, Nancy'nin sormayı hiç is-

temedikleri bile. Kız derin bir nefes alıp işe en kolay görüneninden başladı: “Neden oğlanlara kıyasla çok daha fazla kız var burada?”

“Çünkü ‘erkek her zaman erkektir’ lafı kendini gerçekleştiren bir kehanet,” dedi Lundy. “Çünkü oğlanlar genel olarak kolay kolay kaybolamayacak ya da gözden kaçamayacak kadar gürültücü; evden kaybolduklarında aileler arama ekipleri gönderip onları bataklıklardan çıkarıyor ya da kurbağa göletlerinden sürüklüyorlar. Doğuştan gelen bir şey değil bu. Öğrenilen bir şey. Ama onları kapılardan koruyor, evlerinde güvende tutuyor. İroni de diyebilirsin ama oğlan çocuklarının yoldan çıkmasını bekleyerek öyle çok vakit harcıyoruz ki buna hiçbir zaman fırsatları olmuyor. Erkeklerin sessizliğini fark ediyoruz. Kadınların sessizliğine itimat ediyoruz.”

“Ya,” dedi Nancy. Kendi korkunç çapında bir mantığı vardı bu sözlerin. Tanıdığı erkek çocuklarının çoğu gürültücü mahluklardı, ebeveynleri ve arkadaşları tarafından da buna teşvik ediliyorlardı. Doğalında sessiz olsalar bile, eleştirilmekten, alay edilmekten kaçınmak için kendilerini gürültücü olmaya zorluyorlardı. İçlerinden kaç binbir alarm çanı çalmadan eski bir gardıroptan ya da bir tavşan yuvasından geçip ortadan kaybolabilirdi ki? Daha ilk büyüğü aynaya varmadan ya da ilk yasaklı kuleye tırmanmadan bulunup eve geri sürüklenirlerdi.

“Kapımız erkek öğrencilere her zaman açık ama gelen pek olmuyor.”

“Buradaki herkes... herkes geri dönmek istiyor gibi.” Nancy duraksadı, biçimlenmeye çalışan soruyla cebelleşiyordu. Nihayetinde sordu, “Nasıl oluyor da *herkes* geri

dönmek istiyor? Böyle şeyler yaşayan insanların çoğu eski hayatlarına dönüp bildiği diğer her şeyi unutmak ister sanıyordum.”

“Tek okul bu değil elbette,” dedi Lundy. Nancy’nin şaşkınlığına gülümsedi. “Ne yani, Bayan West’in yanlışlıkla bir resmin içine dalıp öteki tarafta sihirli bir dünyaya keşfeden tüm çocukları kapıp buraya getirebileceğini mi sandınız? Dünyanın her yerinde olan bir şey bu bir kere. İşin masrafı bir kenara, sırf dil bariyeri bile yüzünden bile imkânsız. Kuzey Amerika’da iki okul var, bir bu kampüs, bir de Maine’deki kardeş okulumuz. Yaptıkları yolculuktan nefret eden öğrenciler hayatlarına nasıl devam edeceklerini, nasıl unutacaklarını öğrenmek için oraya gider.”

“O zaman biz... ne yapmak için buradayız?” diye sordu Nancy. “Olduğumuz yerde olabilmeyi öğrenmek için mi? Eleanor aynanın öteki tarafında yaşıyormuş gibi görünüyor hâlâ. Sumi’yse...” Sumi’nin ne olduğunu anlatacak kelimeleri bilmiyordu. Sustu.

“Sumi yüksek Saçmalık dünyasındaki hayatı benimseyenlerin klasik bir örneği,” dedi Lundy. “Nasıl ki siz kimse bakmadığında nefes almayı bırakıyormuş gibi görüldüğünüz için suçlanamazsanız, Sumi de o dünyanın onu dönüştürdüğü şey için suçlanamaz. Buradaki dış dünyayla yeniden yüzleşmeye hazır olmadan önce çok çalışması ve ayrıca bunu yapmak istemesi gerek. Sizler için hangi okulun daha iyi olduğunu belirleyen şey bu: İstemek. Siz geri dönmek istiyorsunuz, bu yüzden de yolculuğunuz sırasında edindiğiniz alışkanlıklara sıkı sıkı tutunuyorsunuz çünkü bu, yolculuğun sona erdiğini kabul etmek-

ten daha iyi. Size olduğunuz yerde olmayı öğretmiyoruz. Nasıl unutacağınızı da öğretmiyoruz. Hayatlarınıza nasıl devam edeceğinizi öğretiyoruz.”

Sorulması gereken bir soru daha vardı, önceki tüm sorulardan daha büyük ve daha acı verici bir soru. Nancy gözlerini yumdu bir an, kendine hareketsizliğe batma izni verdi. Sonra gözlerini açıp sordu, “Aramızdan kaç geri döndü?”

Lundy iç geçirdi. “Bu oryantasyonu verdiğim her öğrenci bu soruyu sormuştu. Cevap şu: Bilmiyoruz. Eleanor gibi –ve benim gibi– bazı insanlar dünyalardan birinde sonsuza dek takılıp kalmadan önce tekrar tekrar gidip geliyor. Diğerleri hayatı boyunca yalnızca bir kez yolculuk ediyor. Eğer ebeveynleriniz sizi buradan almaya karar verirse ya da siz bu yoksunluğu çekmeyi seçerseniz başınıza ne geldiğini asla bilemeyiz. Geride bıraktıkları dünyalara dönen üç öğrenci tanıyorum. İkisi yüksek Mantıktı, Periler Diyarları. Üçüncüsü yüksek Saçmalıktı. Sizin ziyaret ettiğiniz gibi bir Yeraltı Dünyasıydı orası ama aynısı değil maalesef. Oraya dolunayın altındaki özel bir aynanın içinden geçiliyordu. O dünyaya verdiğimiz kız kapı ikinci kez açıldığında tatil için ailesini ziyarete gitmişti. Kapı açılıp da kız öbür tarafa geçince annesi arkasından aynayı kırmış. Sonradan öğrendik ki annesi de gitmiş oraya –kuşaktan kuşağa geçen bir portalmış meğer– ve kızını geri dönüşün açısından esirgemek istemiş.”

“Ya,” dedi Nancy, ufacık bir sesle.

“Yüksek olasılıkla, Bayan Whitman, hayatınızı bu dünyada geçireceksiniz. Maceralarınız biraz daha geçmişte kaldığında, bunlardan bahsetmek canınızı daha az

acıttığında insanlara anlatmanız da muhtemel. Mezunlarımızın pek çoğu bu tür paylaşımları hem katartık hem de kazançlı buldular. İnsanlar iyi fantezilere bayılıyor ne de olsa.” Lundy’nin yüzündeki ifade kederli ama şefkatliydi, tıpkı ölümcül bir teşhis koyan doktorlarınkı gibi. “Burada durup size kapının sonsuza dek kapandığını söylemeyeceğim, emin olmanın hiçbir yolu yok çünkü. Ama şunu söyleyeyim, ilk gidişinizde bu düşük bir ihtimaldi, şimdi de düşük bir ihtimal. Yıldırım aynı yere iki kez düşmez derler. Eh, sizin de ikinci bir kapı bulmanızdansa yıldırım tarafından çarpılıp durmanız daha olası görünüyor.”

“Ya,” dedi Nancy tekrar.

“Üzgünüm.” Sonra Lundy gülümsedi, gülünç bir şekilde ışıltılıydı gülümsemesi. “Okula hoş geldiniz, Bayan Whitman. Umarız sizi iyileştirebiliriz.”

II. KISIM

SENİN AYNA GÖZLERİNLE

4

GÖKYÜZÜNÜ ÖPMEK İÇİN DÜŞEN YILDIRIM

Bina, içindeki nüfusa göre büyüktü, boş odalarla, sessiz alanlarla doluydu. Ama her yer kendisini reddeden dünyalara geri dönmeye çalışan –ve dönemeyen– öğrencilerin hayaletlerini ağırlıyor gibiydi, bu yüzden dışarı kaçtı Nancy. Acele etmekten nefret ederdi ama güneş öyle fena yakıyordu ki kollarını gözüne siper edip bulabildiği en derin koruya enikonu *koşarak* gitti. Kendini ağaçların buyur eden gölgesine attı, hem ışığın hem dehşetin akıtmaya çalıştığı gözyaşlarını içeri gönderdi gözlerini kırıştırıp. Sonra sırtını kadim bir meşe ağacına verdi, yere çöktü, yüzünü dizlerine gömdü ve gözlerinden yaşlar akarken mükemmel bir hareketsizliğe büründü.

“Zor, değil mi?” Jill’in sesiydi bu, yumuşak, efkârlı, acı bir anlayışla dolu. Nancy başını kaldırdı. İncecik sarışın kız bir ağaç köküne tünemişti, soluk lavanta rengi entarisi narin endamından dökülecek şekilde dikilmişti ve sol omzuna dayalı, dallardan süzülen ışığı filtreleyen bir gü-

neş şemsiyesi vardı. Tasma kolyesi bugün koyu mordu, mürver şarabı rengi.

“Pardon,” dedi Nancy, elleriyle yavaşça gözyaşlarını silip. “Burada birinin olduğunu bilmiyordum.”

“Arazinin en gölgelik yeri burası. Etkilendim aslına bakarsan. Benim burayı bulmam *haftalar* almıştı.” Jill’in gülümsemesi nazikti. “Gitmen gerektiğini söylemeye çalışmıyordum. Burada, böyle gün ışığı ve gökkuşaklarıyla dolu pastel rüyalar diyarlarına giden insanlarla kuşatılmak zor değil mi, demek istedim sadece. Onlar bizi anlamıyor.”

“Hım,” dedi Nancy, Jill’in pastel renkli elbisesine bir bakış attı.

Jill güldü. “Bunları gittiğim yeri hatırlamak için giymiyorum. Soluk renkler giymem Efendimin hoşuna gittiği için giyiyorum. Kanı daha iyi gösteriyorlar. Sen de o yüzden beyaz giyinmiyor musun? Efendin seni öyle görmeyi sevdiği için?”

“Ben...” Nancy durdu. “O benim efendim değildi, Lordumdu, öğretmenimdi ve ayrıca beni seviyordu. Siyah beyaz giyiniyorum çünkü renkler Gölgeler Leydisine ve maiyetine ayrılmıştır. Bir gün onlara katılmak istiyorum, kendimi kanıtlayabilirsem tabii ama o zamana dek bir heykel olarak hizmet etmem gerekiyor ve heykeller göze batmamalı, ortama karışmalıdır. Öne çıkmak için bunu hak etmek gerekir.” Saçındaki nar rengi kurdeleye dokundu – *kazandığı* tek renk. Sonra sordu, “Senin... efendin mi vardı?”

“Evet.” Jill’in gülümseyişi filtrelenen güneşi aratmayacak kadar parlaktı. “Bana iyi davranıyordu. Bana hediye-

ler, süsler veriyor, güzel olduğumu söylüyordu, hem de iyi hissetmediğim zamanlarda bile. *Jack* bütün vaktini kıymetli doktoruyla kilit altında geçirdi, pek hanım hanımcık olmayan, en azından münasip sayılamayacak şeyler öğrendi ama ben Efendimle yüksek kulelerde kaldım ve bana bir sürü güzel şey öğretti. Bir sürü güzel, harika şey.”

“Tekrar buraya düştüğün için üzgünüm,” dedi Nancy.

Jill’in gülüşü söndü. Nancy’nin sözlerini def etmek ister gibi elini salladı ve şöyle dedi, “Sonsuza kadar böyle gitmeyecek. Efendim *Jack*’ten kurtulmak istiyordu aslında. Çünkü o sahip olduğumuz şeyleri hak etmiyordu. Bu yüzden Efendim bizim dünyamıza bir kapı açılmasını ayarladı, ben de tökezleyip *Jack*’in arkasından düştüm. Benim geri dönmem için yeni bir kapı açmanın yolunu bulacaktır. Görürsün.” Güneş semsiyesini döndüre döndüre ayağa kalktı. “Müsaadenle, artık gitmem gerekiyor.” Nancy’nin veda etmesini beklemeden arkasına döndü ve hızlı hızlı gitti.

“İşte bazen Addams ikizlerinin halka karışmasına bu yüzden izin vermiyoruz, çocuklar,” dedi bir ses. Nancy başını kaldırdı. Ağacın daha yüksek dallarından birinde oturan Kade alaycı bir tavırla el sallıyordu. “Selam, Harikalar Diyarından Nancy. Ağlayacak bir kuytu arıyorsan kötü seçim yapmışsın.”

“Burada kimse olmaz sanmıştım,” dedi kız.

“Çünkü evdeyken diğer çocukların dışarılara koşturmaktansa odalarına saklanmaları daha muhtemeldi, değil mi?” Kade kitabını kapadı. “Sorun şu, sen mantıklı seçimler yapmayı hiçbir zaman öğrenememiş insanların geldiği bir okuldasın. Dolayısıyla ne zaman yalnız kal-

mak istesek en uzun ağaçlara ya da en derin çukurlara koşuyoruz biz, bunların da sayısı sınırlı olduğu için birlikte çok fazla vakit geçiriyoruz. Ağlamandan anladığım kadarıyla oryantasyonun pek iyi gitmemiş. Dur tahmin edeyim. Lundy yıldırım aynı yere iki kere düşmez muhabbeti yaptı, değil mi?”

Nancy başıyla onayladı. Konuşmadı. Sesine güvenmiyordu artık.

“Gittiğin dünya seni kapı dışarı attıysa Lundy haklı aslında.”

“Beni kapı dışarı atmadı,” diye itiraz etti Nancy. Demek ki gerçekten konuşması gerektiğinde konuşabiliyordu hâlâ. “Bir şey öğrenmem için geri gönderildim. Oraya tekrar gideceğim.”

Kade kıza anlayışla bakıp karşı çıkmadı. “Prizma beni asla geri almayacak,” dedi onun yerine. “Umutsuzluk değil bu, imkânsızlık. Olmamı istedikleri şey olmayarak kurallarını çiğnemiş oldum ve o sirki işletenler kurallar hakkında çok titizler. Ama Eleanor kaç kez geri döndü. Onun kapısı hâlâ açık.”

“Nasıl...Yani, neden...” Nancy başını iki yana salladı. “Neden durdu? Madem kapısı açık neden *burada*, bizimle, neden *ait* olduğu yerde değil?”

Kade bacaklarını dalın aynı yanına tutunacak şekilde savurdu. Sonra ağaçtan atlayıp Nancy’nin önüne kondu hiç zorlanmadan. Doğrulup söze girdi: “Uzun zaman önceymiş, annesiyle babası henüz sağlamış. Eleanor canının istediği gibi hareket edebileceğini, istediği gibi gidip gelebileceğini, babasının kalbini kırmadan gerçek evinde mümkün olabildiğince vakit geçirebileceğini düşünmüş.

Ama yetişkinlerin, içinde büyüseler bile, Saçmalıkla başa çıkamayacağını unutmuş. *Buraya* her geldiğinde biraz daha yaşlanmış. Sonunda bir gün *oraya* döndüğünde neredeyse darmadağın oluyormuş. Nasıl bir şey olabileceğini hayal edebiliyor musun? Seni eve götürmesi gereken kapıyı açıyor ve oradaki havayı artık soluyamadığını keşfediyorsun.”

“Korkunç bir şey bu.”

“Öyledir herhalde.” Kade kızın karşısına çöküp bağdaş kurdu. “Öte yandan Saçmalıkta onu değiştirecek kadar vakit geçirmiş tabii. Saçmalık Eleanor’un yaşlanmasını yavaşlattı – muhtemelen bu yüzden bu kadar devam edebildi zaten. Jack kasabaya yaptığımız son gezide kayıt defterlerine bakıp kadının en az yüz yaşında olduğunu öğrendi. Ben altmışlarında sanıyordum. Kendisine de sordum, ne dedi biliyor musun?”

“Ne?” diye sordu Nancy, aynı anda hem büyülenmiş hem de dehşete düşmüştü. Yeraltı onun da saçından fazlasını mı değiştirmişti yoksa? Etrafındaki her şey solup ölürken o aynı mı kalacaktı, ölümsüz, değişmez, sabit?

“Yaşlanıp bunamayı bekliyormuş sadece, annesiyle babası gibi çünkü kafayı yeterince sıyrırırsa Saçmalığı tekrar kaldırabilirmiş. Neden geri dönmediğini unutana kadar bu okulu işletecek, sonra da, geri döndüğünde, orada kalabilecekmiş.” Başını iki yana salladı. “Deha mı bu, yoksa delilik mi, bilmiyorum.”

“Belki ikisinden de biraz vardır,” dedi Nancy. “Ben eve dönmek için her şeyi yapardım.”

“Buradaki öğrencilerin çoğu yapardı,” dedi Kade acı bir sesle.

Nancy önce tereddüt edip sonra şöyle dedi, "Lundy'nin dediğine göre geri dönmek istemeyen insanlar için bir kardeş okul varmış. Unutmak isteyenler için. Sen niye oraya değil de buraya kaydoldun? Orada daha mutlu olabilirdin."

"Ama unutmak istemiyorum ki," dedi Kade. "Döngünün boşluğundaki çocuğum ben. Prizmayı hatırlamayı her şeyden çok istiyorum. Havanın tadını, müziğin sesini. Oradaki herkes o garip kavalları çalardı, küçük çocuklar bile. Dersler iki yaşındayken filan başlardı ve bir iletişim biçimiydi bu da. Kavalını bırakmadan uzun uzun sohbet edebilirdin. Ben orada *büyüdüm*, sonunda bir kenara atılsam ve her şeye baştan başlamaya zorlansam da. Kim olduğumu orada anladım. Saçları lahana, gözleri güve kanadı rengi bir kızı öptüm, o da beni öptü ve muhteşemdi. Üstüne para versen bile dönmem oraya ama bu başıma gelenlerin tek bir saniyesini bile unutmak istediğim anlamına gelmiyor. Prizmaya gitmeseydim ben ben olmazdım."

"Ya," dedi Nancy. Anlıyordu elbette, sadece daha önce bu açıdan düşünmemişti. Başını iki yana salladı. "Tüm bunlar benim tahmin ettiğimden çok daha karmaşık."

"Anlat bana, prenses." Kade kalkıp elini uzattı. "Gel hadi. Seninle okula yürüyeyim."

Nancy önce tereddüt etti, sonra uzanan eli tuttu, Kade'in onu çekip ayağa kaldırmasına izin verdi. "Peki," dedi.

"Gülümsediğin zaman ne güzel oluyorsun," dedi Kade, kızı ağaçların arasından çıkarıp ana binaya yönlendirirken. Nancy buna verecek bir cevap bulamadı, hiçbir şey söylemedi bu yüzden.

Zorunlu dersler şaşırtıcı ölçüde sıkıcıydı; kasabadan gelen yetişkinler, Lundy ve bizzat Bayan Eleanor'dan oluşan bir ekip tarafından veriliyordu. Nancy'ye birinin elinde devletin şart koştığı şeylerin tam listesi varmış da dengeli bir öğünün eğitimdeki muadilini alıyorlarmış gibi geliyordu.

Seçmeliler biraz daha iyiydi; müzik, resim ve Nancy'nin muhtelif portal dünyalarıyla ve bu dünyaların birbiriyle ilişkisiyle ilgili olduğunu tahmin ettiği "Bir Gezginin Büyük Pusula Tarihi" adlı bir ders vardı. Nancy şıkları tereddütle gözden geçirdikten sonra bu derse kaydolmuştu. Belki müfredattaki bir şey, Yeraltı dünyasının ne tarafa düştüğü hakkında daha çok bilgi edinmesine vesile olurdu.

Elde basılan ders kitabının giriş bölümlerini okuduktan sonra kafa karışıklığı hâlâ geçmemişti. En yaygın yönler genellikle Erdemle eşleşen Saçmalık ve genellikle Kötülükle eşleşen Mantıktı. Sumi'nin dünya dediği tımarhane yüksek Saçmalıktı. Kade'in Prizması yüksek Mantıktı. Nancy bunları ölçüt alarak kendi Yeraltısının muhtemelen Mantık olduğuna kanaat getirdi; zira tutarlı kuralları vardı ve bunlara uyulması gerekiyordu. Ama sırf Ölüler Lordu tarafından yönetiliyor diye neden illa Kötülük sayılması gerektiğini anlamıyordu. Erdem daha yüksek bir ihtimalmiş gibi geliyordu ona. İlk gerçek dersi iki gün sonraya konmuştu. Beklenemeyecek kadar uzun bir zamandı bu. Ama zaman bile sayılmazdı aynı zamanda.

İlk günün sonunda yorgunluktan pestili çıkmıştı; kafasına makul sayılabilecek her türlü kapasitenin ötesinde malzeme tıktırılmış gibi hissediyor, hem matematik ve

tarih gibi dünyevi şeylerden hem de diğer öğrencilerle konuşurken ihtiyaç duyduğu giderek büyüyen kelime haznesinden başı fırl fırl dönüyordu. Öğrencilerden biri, kumral örgüleri ve kavanoz dibi gözlüğü olan utangaç bir kız, *kendi* dünyasının iki ara pusula yönünün, yüksek Kafiye ve yüksek Doğrusallığın bağlantı noktasında olduğunu itiraf etmişti. Nancy ne diyeceğini bilememiş, bu yüzden de hiçbir şey dememişti. Elindeki en güvenilir seçenek buymuş gibi geliyordu gitgide.

Nancy odaya girdiğinde Sumi yatağına oturmuş, saç örgülerine parlak kurdele parçaları tutturuyordu. “Bakūs cümbüşündeki bir kuyruksallayan kadar yorgunsun ha, minik hayaletçik?” diye sordu.

“Ne demek istediğini anlamıyorum, o yüzden düz bir cevap istediğini varsayacağım,” dedi Nancy. “Evet, çok yorgunum. Yatacağım.”

“Ely-Eleanor yorgun olabileceğini düşündü,” dedi Sumi. “Yeni kızlar hep yorulur. Bu geceki gruba katılabilmemişsin ama bunu alışkanlık hâline getirememişsin. Kelimeler iyileşme sürecinin önemli bir parçasıymış. Kelimeler, kelimeler, kelimeler.” Yüzünü buruşturdu. “Benden bir sürü kelime ezberlememi istedi, hem de verdiği sırayla ve hepsi *senin* için aslında. Sen Saçmalıktan değilsin, değil mi, hayaletçik? Olsaydın böyle kelime de kelime diye tutturmazdın.”

“Özür dilerim,” dedi Nancy. “Senin gittiğin gibi bir... yerden geldiğimi söylemedim hiç.”

“Varsayımlar her şeyi öldürür. Üstelik sen Eleanor’un bana yamamaya çalıştığı oda arkadaşlarının çoğundan iyisin; seni göndermeyeceğim,” dedi Sumi bıkkınlıkla.

Ayağa kalktı, kapıya yürüdü. “İyi uykular, hayaletçik. Sabaha görüşürüz.”

“Dur!” Nancy konuşmak niyetinde değildi; kelime, sürüden kaçan bir buzağı gibi dudaklarından kaçırılmıştı. Bu düşünce onu dehşete düşürdü. Hareketsizliği eriyip gidiyordu ve eğer bu korkunç ve devinimli dünyada çok fazla kalırsa onu geri kazanamayacaktı asla.

Sumi döndü, kafasını kaldırıp ona baktı. “Yine ne istiyorsun?”

“Şeyi bilmek istiyorum –ee, yani, merak ettim de– sen kaç yaşındasın?”

“Ha.” Sumi geri dönüp kapıya doğru yürüyüşünü tamamladı. Koridora bakarak şöyle dedi sonra, “Göründüğümünden daha yaşlı, olmam gerekenden daha gencim. Cildim çözölemeyecek bir muamma ve sevdiğim her şeyi bırakmak bile cevabı vermeyecek bana. Pencерem kapanıyor, eğer sorduğun buysa. Her gün biraz daha doğrusal uyanıyorum, biraz daha az kayıp ve gün gelecek, ‘Büyüleyici bir rüya gördüm,’ diyen kadınlardan biri olacağım ve bunu söylerken ciddi olacağım. Bulunma sürecimde ne kaybettiğimi bilecek kadar yaşlıyım. Bilmek istediğin bu mu?”

“Hayır,” dedi Nancy.

“Tüh,” dedi Sumi ve odadan çıktı. Kapıyı arkasından kapadı.

Nancy yalnız soyundu, kıyafetlerini çıkarıp bıraktı, teker teker yere yığıldılar, kız odadaki tek gümüş aynanın önünde çıplak durana kadar. Elektrik ışığı tenine sert sert vuruyordu. Işığı kapadı, yansımasının mermerlerin en safına, inatçı ve eğilip bükölmez bir taşla dönüştüğünü görünce gülümsedi. Orada öyle, yaklaşık bir saat boyun-

ca, nihayet uyuyabileceğini hissedene kadar donmuş gibi durdu, sonra, hâlâ çıplak, örtülerin altına kayd.

Gün ışııyla dolu bir odaya ve ııılık seslerine uyandı.

Çıııklar Ölüer Salonunda alışılmadık bir şey değildi. Anlamalarını çözmek bir sanattı: Haz çıııkları, acı çıııkları, kayıtsız bir sonsuzluğun karşısındaki safi can sıkıntısı çıııkları. Şu ankiler panik ve korku çıııklarıydı. Nancy bir çırpıda yataktan fırladı, yatağın ayak ucuna atılmış geceliğini kapıp kafasından geçirdi. Olası bir tehlikeye cırılçıplak koşmak istemiyordu. Aslında hiçbir yere koşası yoktu ama çıııklar devam ediyordu ve yapılacak en uygun şey koşmakmış gibi görünüyordu.

Sumi'nin yatağı boştu. Çııık atanın Sumi olabileceği düşüncesi koşarken Nancy'nin aklından geçse de bu düşüncayı hemen bertaraf etti. Sumi çııık atacak bir tip değildi. Diğer insanların çııık atmasına sebep olacak bir tipti.

Koridorda yarım düzine kız toplanmış, pazenlerden ve ipeklerden olma yıkılmaz bir duvar örmüştü. Nancy itiş kakışla ortalarına geçip durdu, olduğı yerde dondu. Hareketsizliğı öyle mutlak, öyle derindi ki, başka şartlar altında kendisiyle gurur duyabilirdi. Ama o anda doğru hareketsizlikten çok yılanla karşı karşıya kalan bir tavşanın donakalmışlığına benziyordu bu.

Çıııkların sebebi Sumi'ydi: Bu kadarı netti. Gözleri kapalı, bir duvar dibine yığılmıştı. Nefes almıyordu ve elleri —o becerikli, hiç durmayan elleri— yoktu, bileklerinden kesilmişti. Bir daha asla düğüm atamayacak, bir daha asla kedi beşiğı öremeyecekti. Biri bunları ondan cıalmıştı. Biri ondan her şeyini cıalmıştı.

“Ah,” diye fısıldadı Nancy, sesi durgun bir göle düşen taş gibiydi: Küçüktü ama yoluna çıkan her şeye dokunan dalgalar yarattı. Kızlardan bir dönüp koşmaya başladı, avaz avaz Bayan Eleanor’u çağırıyordu. Bir öteki hıçkır-maya başladı, sırtını duvara verip yere çöktü, Sumi’nin acımasız bir parodisi gibi görünüyordu şimdi. Nancy ona kalkmasını söyleyecek oldu ama sonra vazgeçti. Ölüm karşısında yas tutmaktan ne anlardı o? Karşılaştığı tüm ölümler hâllerinden tamamen hoşnuttu ve artık cismani bir bedenleri olmadığı gerçeği onları pek rahatsız etmiyordu. Belki de Sumi Yeraltı Dünyasına gitmenin yolunu bulur ve Ölümler Lordu’na Nancy’nin hâlâ geri dönebilmek için emin olmaya çalıştığını söyleyebilirdi. Lord, Nancy’nin çalışıp uğraştığını duyunca memnun olurdu kesin.

Geç de olsa Nancy bunun, kendisi Yeraltı Dünyasından henüz gelmişken oda arkadaşının ölmesinin şüpheli görünebileceğini anladı –belki de ölümleri canlılara yeğlediğini düşüneceklerdi, Eleanor’un bu ikilinin birbirini öldürmesine dair yorumları ikazdı belki– ama Sumi’ye elini bile sürmediğine göre endişelenmesine gerek olmadığına karar verdi. Endişelenilmesi gereken daha önemli şeyler vardı, Eleanor gibi, kadın bir yanında onu çağırmaya koşan kız, öbür yanında Lundy, koridor boyunca koşturuyordu. Lundy’nin üstünde ninelerin giydiği türden pazen bir gecelik, saçlarında bigudiler vardı. Gülünç görünmesi gerekirdi. Ama sadece üzücü görünüyordu niyeyse.

Kızlar ayrılıp Eleanor’a yol verdi. Kadın Sumi’nin bir iki adım uzağında durdu, gözleri yaşlarla dolarken bir elini ağzına bastırdı. “Ah, benim zavallı kızım,” diye mırıldandı, diz çöküp parmaklarını Sumi’nin boynuna da-

yadı. Formalite icabıydı bu sadece: Kızın bir süredir ölü olduğu aşikârdı. “Kim yaptı sana bunu? Kim yapmış olabilir sana bunu?”

Nancy kızlardan birkaçı dönüp ona bakınca şaşırmadı. Orada yeniydi bir kere; hem üstüne ölülerin eli değmişti. İtiraz edip masumiyetini savunmadı. Ellerini kaldırıp soluk renkli, lekesiz tenini gösterdi sadece. Ortak banyoların birinde kimseye görünmeden kanı o kadar iyi temizlemiş olmasının imkânı yoktu. Gecenin bir yarısında bile kanı tırnak diplerinden çıkarmak için gereken ovalama miktarı dikkat çekerdı ve işini bitiremezdi.

“Zavallı Nancy’yi rahat bırakın; bunu o yapmadı,” dedi Eleanor. Gözlerini silip kolunu Lundy’ye uzattı, o da kadını ayağa kaldırdı. “Yeraltının kızlarından hiçbiri o kutsal salonlarda olmaya hak kazanmayan birini öldürmez, yanılıyor muyum, Nancy? Nancy bir gün katil olabilir ama bunu iki günlük tanışıklığa dayanarak yapacak değil.” Tonu keder yüklü olsa da, aynı zamanda sakin ve gerçekçiydi, sanki Nancy’nin günün birinde arkadaşlarını böyle buğday biçer gibi biçmeye başlayabilecek olması çok da büyük bir mesele değilmiş gibi.

Mevcut durumda büyük bir mesele olmayabileceğine kanaat getirdi Nancy. Lundy’nin bir yerden bulup buluşturduğu örtüyü –bu kadar büyük bir evde çamaşır dolapları vardı kesin– Sumi’nin cesedinin üstüne örtmesini izledi donuk gözlerle. Sumi’nin kesik ellerinin bileklerinden akan kan kumaşı ıslattı hemen, yine de saçında kurdelelerle hareketsiz yatan kıza bakmaktan birazcık daha iyiydi bu.

“Ne oldu?”

Nancy yanına baktı. Jack bir anda yanında bitmişti, gömleğinin yakası açıktı, bağlanmamış kravatı solundan sarkıyordu. Tamamlanmamış görünüyordu. “Ne olduğunu bilmiyorsan neden geldin buraya?” Aklından Jack’in odasının nerede olduğunu bilmediği geçince ekledi, “tabii burası senin katın değilse.”

“Hayır, Jill ve ben bodrumda uyuyoruz. Düşününce bizim için çok daha rahat bir yer.” Gözlüğünü düzeltti, örtüdeki kırmızı lekelerle baktı gözlerini kısıp. “Kan bu. Kim örtünün altındaki?”

Kafiye ve Doğrusallıktan gelen kumral örgülü kız dönüp Jack’e baktı ters ters. Bakışlarından safi nefret okunuyordu, hem de Nancy’nin istemsiz bir şekilde geri adım atmasına yetecek kadar. “Sanki bilmiyorsun, *katil*,” diye tısladı örgülü. “Sen yaptın bunu, değil mi? Tıpkı Angela’nın ginepigine yaptığın gibi. Ellerine ve neşterlerine hâkim olmayı bilmiyorsun.”

“Söyledim ya, kültürel bir karışıklıktı o,” dedi Jack. “Ginepig ortak alandaydı, ben de isteyen alabilir sandım.”

“Evcil hayvandı o,” diye çıkıştı kız.

Jack çaresizce omuz silkti. “Hayvanı yeniden birleştirmeyi önerdim. Angela istemedi.”

“Yeni kız.” Konuşan Kade’di. Nancy çocuğun ona Sumi’yle paylaştıkları odayı işaret ettiğini gördü. “Sen şu Addams’ı alıp odanı gösterebilirsin. Diğerleri gelip bela çıkarmadan önce yolunu kesmeye çalışacağım.”

“Meşalelerini kapmış yeni bir kızgın grupla uğraşmaktan iyidir,” dedi Jack, Nancy’nin elini tutup. “Bana odanı göster.”

Ricadan çok emir gibiydi bu. Nancy karşı çıkmadı. Mevcut şartlar altında Jack'i gözlerden ve hayırlısıyla akıllardan uzaklaştırmak onu nazik bir şekilde rica etmeye zorlamaktan çok daha önemli görünüyordu. Dönüp Jack'i odasının o alelacele çıkınca aralık kalan kapısına sürükledi ve içeri girdiler.

İçeri girer girmez Jack, Nancy'nin elini bıraktı, cebinden bir mendil çıkarıp parmaklarını silmeye başladı. Nancy'nin korkmuş bakışlarını görünce yanakları kızardı. "İnanması zor ama hiçbirimiz o yolculuklardan yara almadan çıkmadık, ben bile," dedi. "Belki ben doğal dünyanın ve onun pek çok harikasının biraz fazla farkındayım. Bu harikaların bir sürüsü derini eritmeyi her şeyden çok sever. Ürkünç laboratuvarlarında garip tellere ceset asan onca insanı düşün. Genellikle eldiven takmalarının bir sebebi var."

"Gittiğiniz dünyanın nasıl bir yer olduğunu gerçekten anlamıyorum," dedi Nancy. "Sumi'nin dünyası şekerlemelerle ve hiçbir şeyin bir anlama gelmemesiyle filan ilgiliydi, Kade de savaşa mı ne gitmiş ama senin tarif ettiğin dünyayla Jill'in tarif ettiği dünyanın birbiriyle pek alakası yok sanki."

"Çünkü deneyimlediğimiz dünyaların, aynı yer olmalarına rağmen, birbiriyle pek alakası yoktu," dedi Jack. "Annemizle babamız... nasıl desem... 'baskıcı' tiplerdi. Hani şu her şeyi kutulara koymak isteyen tiplerden. Bence bizim tek yumurta ikizi olmamızdan bizim nefret ettiğimizden bile daha çok nefret ediyorlardı."

"Ama isimleriniz—"

Jack kocaman omuz silkip mendili geri cebine tıktı.

tırdı. “Moralleri bozulmuştu ama hayatımızı cehenne-me çevirme fırsatını kaçırmaya razı gelecek kadar değil. Aileler bu açıdan bayağı iddialı. Niyeyse çift yumurta bekliyorlarmış, hatta belki bir kız bir oğulları olacak, kullanıma hazır çekirdek ailenin o kutsal kâsesini taşı-yacaklarmış akıllarınca. Onun yerine karşılarında bizi buldular. Mükemmeliyetçi bir karı kocayı tek yumurta ikizi çocuklarından hangisinin ‘akıllı’, hangisinin ‘güzel’ olduğuna karar vermeye çalışırken gördün mü hiç? Düşününce epey komik olabilirdi aslında, kazanmaya çalış-tıkları ödül bizim hayatımız olmasaydı tabii.”

Nancy’nin kaşları çatıldı. “Kardeşinin tıpkısının aynı-sın. Nasıl ikinizin de bu kadar tatlı olduğunu görmek yerine güzel olanın o olduğunu düşünebildiler?”

“Ha, güzel olan *Jill* değildi ki. Onun akıllı olan olması, akıllık beklentilerini ve ölçütlerini karşılaması gerekiyordu. Güzel olan *bendim*.” Jack’in gülüşü çabuk, çarpık ve buruktu. “İkimiz de Lego mu istedik, ona biliminsanla-rı, dinozorlar alınırdı, bana çiçekçi. Ayakkabı mı istedik, ona spor ayakkabıları, bana babetler. Bize soran yoktu. Küçükken, daha yeni yeni yürümeye başlamışken bir gün benim saçımı daha kolay taramışlar –Jill’in saçına re-çel filan bulaşmış muhtemelen– ve bam, roller dağıtılmış. Bir türlü kurtulamadık. Sonra bir gün eski bir sandık bul-duk, içinde de merdiven.”

Jack’in sesi uzaklaşmıştı. Nancy mükemmel bir hare-ketsizliğe bürünüp çenesini kapadı, nefes almaya bile ce-sareti yoktu. Bu hikâyeyi duyacaktıysa araya giremezdi. Jack’in duvara dik dik bakışındaki bir şey, eline bundan başka şans geçmeyeceğini söylüyordu ona.

“O gizemli merdivenlerden aşağı indik, orada merdiven olmaması gerekiyordu tabii. Bir sandığın dibindeki imkânsız bir merdivenden kim *inmez* ki? On iki yaşındaydık. Meraklıydık, ebeveynlerimize kızgındık, birbirimize kızgındık.” Jack hızlı ve öfkeli hareketlerle kravatını bağladı. “Aşağı indik. En aşağıda bir kapı, kapının üstünde bir levha vardı. İki kelime. EMİN OLUN. Neyden emin olalım? On iki yaşındaydık işte, *hiçbir şeyden* emin değildik. O yüzden içeri girdik. Dağlarla hırçın denizin arasında sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen bir kıra çıktık. Ve o gökyüzü! Hayatımda hiç o kadar çok yıldız ve o kadar kırmızı, kıpkırmızı bir ay görmemiştim. Kapı arkamızdan çat diye kapandı. Artık istesek de geri dö-nemezdik ve istemiyorduk da. On iki yaşındaydık. Işın sonunda ölüm de olsa maceraya çıkacaktık.”

“Oldu mu peki?” diye sordu Nancy. “Çıktınız mı yani?”

“Tabii ki,” dedi Jack kasvetle. “Üstelik macera bizi öldürmedi de. En azından kalıcı bir şekilde öldürmedi. Ama her şeyi değiştirdi. Nihayetinde akıllı olan ben oldum. Dr. Bleak insan bedenine, dokuları yeniden birleştirmeye ve canlandırmaya dair bildiği her şeyi öğretti. Gelmiş geçmiş en iyi öğrencisi olduğumu söyledi. İnanılmaz yetenekliymiş ellerim.” Parmaklarına baktı onları ilk kez görüyormuş gibi. “Jill farklı bir yöne gitti. Bizim gittiğimiz dünya... neredeyse feodal bir dünyaydı, köylere, kırlara ve mandalara bölünmüştü ve her birinin başında kadın ya da erkek bir efendi vardı. Bizim efendimiz kan emici, asırlar yaşında ve küçük kızlara düşkün biriydi ama öyle düşündüğün anlamda değil! Yani uygunsuz bir

anlamda değil. Dr. Bleak bile onun gözünde çocuktı ve Efendi çocuklar hakkında o şekilde düşünecek bir adam değildi. Ama yaşaması için kan gerekiyordu. Jill'e bir sürü vaatte bulundu. Bir gün onun kızı olabileceğini ve oraya onunla birlikte hükmedebileceğini söyledi. Sanırım göz kulak olunmamız bu yüzden o kadar önemliydi. Köylüler şatoyu basmaya geldiğinde Efendi kız kardeşimi benimle birlikte laboratuvarı saklanmaya gönderdi. Dr. Bleak dedi ki... ee, orada kalmamızın çok tehlikeli olduğunu söyledi, o yüzden bize bir kapı açtı. İkimiz de gitmek istemiyorduk ama ben bunun gerekli olduğunu anlıyordum. Ne olursa olsun biliminsanı olacağıma ve bir gün Dr. Bleak'e dönmenin yolunu bulacağıma söz verdim. Jill ise... Dr. Bleak kapıdan geçirmek için ona sakinleştirici vermek zorunda kaldı. Kendimizi o eski sandıkta bulduk yine, kapağı yarı kapalıydı, merdiven de yok olmuştu. O günden beri dönüş yolunu açmanın formülünü arıyorum ikimizin için de.”

“Ya,” dedi Nancy, fısıltılı bir sesle.

Jack o buruk gülümsemesiyle gülümsedi yine. “Deli bir biliminsanına çiraklık yaparak geçirdiğin beş yıl insanın dünyaya bakışını biraz değiştiriyor. Kade'in iki kez ergenlik geçirmiş olmaktan nefret ettiğini biliyorum – bunun adil olmadığını düşünüyor, sanırım onun açısından öyle de. Cinsiyet disforisi bir tür işkence. Ama keşke biz de öyle bir şey yaşasaydık. O sandığa girdiğimizde on iki yaşındaydık. Çıktığımızda on yedi. Ortak bir rüyadan uyanıp da dosdoğru ortaokula fırlatılsaydık bu aptal, renkli ve dar kafalı dünyaya daha iyi uyum sağlayabilirdik belki. Ama biz sersem sepet merdivenlerden inince

anne babamızı dört yaşındaki erkek kardeşimizle akşam yemeği yerken bulduk, en başından beri ölü olduğumuz söylenmiş çocuğa. Kayıp değil. Kayıp olsak *dağınıklık* olurdu çünkü. *Karıştırdık* ortalığı maazallah.”

“Ne zamandır buradasınız?” diye sordu Nancy.

“Bir yıl olacak,” dedi Jack. “Sevgili anneciğimizle babacığımız bu dünyaya dönmemizin üstünden ay geçmeden bizi otobüse bindirip yatılı okula attılar. Yıldırımın göklerden yılan gibi kıvrıla kıvrıla aşağı inip güzel bir cese de yaşayanların diyarına dönmesi için şok verişini izlemekle ilgili delice hikâyeler anlatmayan kıymetli oğullarıyla aynı çatı altında olmamıza katlanamadılar.” Gözleri yumuşadı, hülyalı bir hâl aldı. “Orada kurallar farklıydı sanırım. Bütün olay bilimdi ama bilim sihirliydi. Bir şeyin *yapılıp yapılamayacağıyla* ilgilenmiyordu. Mesele o şeyin yapılması *gerekip gerekmediği*ydi ve cevap her zaman ama her zaman *evetti*.”

Kapı vuruldu. Nancy de Jack de dönüp kafasını içeri uzatan Kade’i gördü.

“Kalabalık büyük ölçüde dağıldı ama sormak zorundayım: Jack, Sumi’yi sen mi öldürdün?”

“Benden şüphelenmene alınmıyorum ama altı üstü iki el için birini öldüreceğimi düşünmene alınıyorum,” dedi Jack. Dudaklarını büküp omuzlarını dikleştirdi. Birden buyurgan göründü böyle ve Nancy, Jack’in bu üstten tavırlarının aslında dünyayı biraz daha uzak tutmak için takındığı bir rol olduğunu anladı. “Sumi’yi *ben* öldürmüş olsaydım ortada bir ceset olmazdı. Her zerresini değerlendirdim ve herkes Sumi’nin nihayet onu Bonbon Diyarına çıkaracak kapıyı kanırtarak açmayı becerip bece-

remediğini merak eder dururdu yıllarca. Ama onu ben öldürmedim maalesef.”

“Oraya Bonbon Diyarı değil, Şekerleme diyordu ama mesaj alındı.” Kade içeri girdi. “Seraphina’yla Lorie, Jill’i sakın bir yere götürdü, milletin yatışmasını bekliyoruz. Eleanor adli tıp memurunu çağırırken bizim odalarımızda kalmamız, ortalıkta görünmememiz isteniyor.”

Nancy kaskatı kesildi. “Bize ne olacak şimdi?” diye sordu. “Geri yollamazlar, değil mi?” Geri dönemezdi. Annesiyle babası onu seviyordu, buna şüphe yoktu ama sevgileri valizini renklerle dolduran, ona mahallenin çocuklarıyla randevu ayarlamaya çalışan türdendi. Onların sevgisi kızı *tamir etmek* istiyor, kızın kırık ya da bozuk olmadığını görmeyi reddediyordu.

“Eleanor uzun bir zamandır burada,” dedi Kade. Kapıyı kapadı. “Sumi onun vesayetindeydi, yani duruma dahil olacak bir ebeveyn kısmı yok, yerel merciler de neyin ne olduğunu farkındalar. Bu iş yüzünden burası kapanmasın diye ellerinden geleni yapacaklardır.”

“Yine de keşke aramasaymış Eleanor,” diye dudak bûktü Jack. “Rapor edilmeyen ölümler bayramlıklarını giymiş kaybolmalardır.”

“Al işte, insan bunları duyunca neden çok arkadaşın olmadığını anlıyor,” dedi Kade.

“Ama Sumi arkadaşımı,” dedi Jack. Odanın Sumi’ye ait kısmına baktı. “Ailesi yoksa eşyalarını ne yapacağız?”

“Tavan arasında depo var.”

“Kolileyelim o zaman,” dedi Nancy metanetle. “Nereden koli buluruz?”

“Bodrumdan,” dedi Jack.

“Ben seninle geleyim,” dedi Kade. “Nancy, sen burada kal. Soran olursa hemen geliyoruz.”

“İyi,” dedi Nancy ve ötekiler yürüyüp giderken mükemmel bir hareketsizliğe büründü. Beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Hareketsizlikte bir huzur, bu sıcak, hızlı, çoğunlukla da korkunç dünyada başka hiçbir şeyde olmayan bir dinginlik vardı. Nancy gözlerini yumup ayak parmaklarına doğru nefes aldı, hareketsizliğini önemi olan tek şey kıldı. Ama Sumi’nin görüntüleri konsantrasyonunu bozup duruyor, dizlerinin titremesini, parmaklarının seyirmesini engellemek zor oluyordu. İmgeleri itip nefes almaya ve dinginliğini aramaya devam etti.

Diğerleri döndüğünde dinginliğini bulamamıştı hâlâ, kapı Kade’in “Dünyayı kolilemeye hazırız,” beyanıyla güm diye açıldı.

Nancy gözlerini açıp çocuğa döndü ve kendini zorlayıp yüzüne bir gülümseme topladı. “Güzel,” dedi. “Hadi işe koyulalım.”

Sumi’nin eşyaları da Sumi’nin kendisi kadar karman çorman ve kaotikti. Eşyaların yatağın ve şifonyerin etrafına yığılışında ne bir mantık ne bir düzen vardı. Şekerleme yapımı üzerine bir yığın kitap bir çift spor sutyenle birbirine bağlanmıştı. Iskambil kağıtlarından yapılmış bir gül buketi yatağın altına, Sumi’nin giymiş olabileceği bir şeye hiç benzemeyen fırfırlı ve mavi bir elbisenin ve son kullanma tarihinin üzerinden yaklaşık bir ay geçmiş biftekli sandviçin yanına tıktırılmıştı. İşe girişmeden önce ellerine eldiven geçiren Jack kirli ya da biyolojik açıdan şüpheli materyallerin hepsinden hiç şikâyet et-

meden kurtuldu: Görünüşe göre titizliği çıplak tenine kadardı. Kade, Sumi'nin kıyafetlerini ayıklıyor, kolilere koymadan önce özenle katlıyordu. Nancy bu kıyafetlerin kendini o büyük grup gardırobunda bulacağından emindi. Ama bunu sorun etmiyordu. Sumi başkalarının onun kıyafetlerini giymesini dert etmezdi çünkü. Yani canlıyken muhtemelen etmezdi; hele şimdi bir de ölüyken itiraz etmeyeceği kesindi.

Nancy'nin görevi geri kalanların, yani çöp veya kumaş olmayan şeylerin icabına bakmaktı. Yatağın altından origami kâğıdı ve nakış ipliğiyle dolu kutular çıkardı – anlaşılan Sumi'nin elleri oldum olası becerikliydi– ve bunları bir kenara itip eşelemeye devam etti. Arayış içinde elleri bir ayakkabı kutusu buldu. Kutuyu çıkardı, oturup kapağı kaldırdı. Yere fotoğraflar saçıldı. Bazılarında Sumi, Nancy'yle kısa süren tanışıklıklarında nasılsa öyleydi, birbirine uymayan kıyafetler, karman çorman keçikuyrukları. Bazılarındaysa okul forması içinde, ağırbaşlı, üzgün bakışlı bir kız vardı, bazen elinde bir keman tutuyordu, bazen elleri boştu. Bu hareketsiz görüntülerden bile kızın görmezden gelinmenin, bir heykel olmanın meziyetini anladığı belliydi ama anlamasının sebebi Nancy gibi hareketsizliği seçmiş olması değildi; Sumi'ye dayatılmıştı bu, ta ki kız mutlu olma şansının olduğu bir dünyaya açılacak bir kapı keşfedene kadar.

Nancy, Sumi'nin torununun mısır şekeri çiftçisinin mezarını asla ziyaret etmeyeceğini anladı ve bu düşünce geri dönüşsüz bir şekilde yitenlerin arkasından ağlamak için tüm sebeplerini elinden aldı. Sumi Ölüler Salonuna gitmiş olabilir, hatta orada mutlu bile olabilirdi

ama canlıların arasında yapabileceği şeyler bitmişti artık, kalbi atmayı bıraktığı an imkânsızlaşmıştı hepsi. Ölüm kıymetliydi. Ama hayatın kısıtlı olduğu gerçeğini değiştirmiyordu bu.

“Zavalı çocuk.” Kade eğilip fotoğrafı Nancy’nin hareketsiz parmaklarının arasından alıp gömleğine sokuşturmadan önce bir an baktı. “Hadi bunları çıkaralım buradan. Bakmamalısın bunlara, o yokken olmaz.”

“Teşekkür ederim,” dedi Nancy, o resmi görmeden önce mümkün olabileceğini sandığından daha içten bir şekilde. Sumi bitmişti ve bu hiç adil değildi.

Üçü birlikte çalışınca, Sumi’nin sahip olduğu her şeyi tavan arasına taşımaları, kolileri kullanılmayan raflara ve tozlu köşelere –ki burada normalden çok fazla köşe varmış gibiydi– tıktırmaları yarım saatten az sürdü. İşleri bittiğinde Jack eldivenlerini çıkarıp parmaklarını yeni bir mendile özenle silmeye koyuldu. Kade fotoğrafı gömleğinden çıkarıp ilan panosuna astı, Sumi’nin Nancy’nin tanıdığı hâliyle çekilmiş bir fotoğrafının yanına, ıslık ıslık gözler, daha da ıslıklı bir gülüş, hareket hâlinde çekilmiş gibi biraz bulanık eller.

“Sakıncası yoksa bu gece seninle kalacağım,” dedi Kade. “Orada yalnız uyuman güvenli değil sanki.”

“Sakıncası varsa da yoksa da ben sizinle kalmayacağım,” dedi Jack. “O oda çok fazla güneş alıyor ve Jill’in ben yokken uykusunda gezmek gibi bir eğilimi var.”

“Onu yalnız bırakma zaten,” dedi Kade. “Kendine dikkat et, tamam mı? Bir sürü insan suçlayacak birini arıyor ve okuldaki en iyi günah keçisi sensin.”

“Hep bir şeyde en iyi olmak istemişim,” dedi Jack filozof filozof.

“Harika,” dedi Kade. “Hadi şimdi de Lundy’den dakiklik üzerine nutuk yemeden önce sınıfa yetişmekte iyi olalım.”

Teker teker çıktılar tavan arasından. Nancy dönüp Sumi’nin panodaki fotoğraflarına baktı, öyle sessiz, öyle hareketsiz. Sonra ışığı ve kapıyı kapadı.

5

KAZAZEDELER, BİR ZAMAN İÇİN

Sabahki dersler iptal edilmişti; öğle yemeğinden sonra kaldıkları yerden devam ettiler. Ders meselesi aceleye gelmişti belki ama bir okul dolusu tedirgin ve endişeli öğrenciyle yapacak başka bir şey yoktu: Rutin onları Sumi cinayetinin ardından başka şeylere dalıp gitmekten ve kendi kendilerini ölümüne korkutmaktan alıkoyabilirdi. Yine de zorlama bir rutindi bu, ödevler unutuldu, karatahtaya yazılan sorular cevaplanmadan silindi, öğretmenlerin bile orada olmak istemediği belliydi. Biri öldükten sonra normale dönmek hep zordu. Hele de bu biri hunharca öldürüldüyse o işi unutulmuştu.

Akşam yemeği daha da betardı. Nancy, Jack ve Jill'in karşısında oturuyordu ki kumral örgülü kız masaya gelip çorbasını Jack'in başından aşağı boca etti. "Tüh," dedi sonra düz bir sesle. "Ayağım kaydı."

Jack kıpırdamadan kaskatı oturmaya devam etti, çorba alnından akıp burnuna damlıyordu. Jill nefesini tutup ayağa fırladı. "Loriel!" diye bağırdı avazı çıktığı kadar,

sesi yemekhanedeki tüm konuşmaları bir anda bastırıp susturdu. “Nasıl yaparsın bunu?”

“Kazara oldu,” dedi Lorie. “Tıpkı kardeşinin Angela’nın ginepigini ‘kazara’ paramparça etmesi ve ‘kazara’ Sumi’yi öldürmesi gibi. Yakalanacağını sen de biliyorsun. İtiraf ederse her şey çok daha hızlı olup biter.”

Örgülünün yanındaki kız, “Loirel çorbayı dökmeden önce içine hapşırdı,” dedi Jack’e, yüzünde sahte bir endişe ifadesiyle. “Bilmek istersin diye düşündüm.”

Jack tir tir titremeye başladı. Sonra, üstünden çorba aka aka, masadan kalkıp kapıya fırladı, Jill’e de peşinden koşmak kaldı. Öğrencilerin yarısı kahkahalara boğulmuştu. Diğer yarısı da sessiz bir tatminle olup biteni izliyor, Jack’i mutsuz edecek her şeyi alenen onaylıyordu. Kız çoktan yargılanmış, çoktan mahkûm edilmişti. Geriye hukukun süreci geriden takip etmesi kalmıştı yalnızca.

“Korkunçsunuz,” dedi bir ses. Nancy sesin kendisine ait olduğunu duyunca birazcık şaşırdı. Sandalyesini geri çekti, üzümle peynirden müteşekkil akşam yemeğini dokunulmadan bırakıp iki kıza dikti gözlerini. “Korkunç insanlarsınız. Aynı kapıdan geçmediğimize çok memnunum çünkü gelen turistlere yol yordam öğretmeyen bir dünyaya gitmiş olmayı hiç istemezdim.” Arkasını döndü, kafasını dikip sinirli sinirli yürüdü, çorba izini takip ederek yemekhaneden çıktı ve koridordan geçip bodruma inen merdivenlere vardı.

“Yavaş yürüyorsun ama hızlı hareket ediyorsun. Nasıl yapıyorsun bunu?” diye sordu Kade, merdivenlerin başında ona yetiştiğinde. Kızın karanlığa dikili bakışlarını

takip etti. “Addams ikizleri orada yaşıyor. Bir ara sizin odada kaldılar, sonra onlardan önce bodrumda kalan çocuk mezun oldu.”

“O da kızlarla aynı dünyaya mı gitmiş?”

“Hayır, o köstebek insanlardan oluşan bir ırkı ziyaret etmiş. Sanırım sonra güneş ışığının ve banyo yapmanın hoşuna gittiğini anlayıp geri dönme fikrinden caydı.”

“Ya.” Nancy bir basamak aşağı indi tereddütle. “Jack toplar kendini, değil mi?”

“Dağınık olmaktan hoşlanmaz o. Kendi banyoları da var. Grup dağılmadan önce temizlenmiş, havalı ama biraz marazi şekline girmiş olur yine.” Kade başını iki yana salladı. “Umarım daha beteri olmaz. Jack az bir çorbayla başa çıkabilir, üstelik o deli bir biliminsanının yanında çalıştı, yerlilerin gazabı gündelik işlerinin bir parçasıydı. Ama ötekiler şiddetin dozunu arttırırsa Jack de karşılık verir ve o zaman insanlar onu suçladıkları için haklı çıkarlar.”

“Berbat bir şey bu,” dedi Nancy. “Ailemin beni buraya göndermesine izin verdim çünkü Bayan West başıma ne geldiğini anladığını ve bununla yaşamayı öğrenmeme yardım edebileceğini söylemişti.”

“Ayrıca ne olduğunu anlarsan bunu tekrar yapabileceğini umuyordun,” dedi Kade. Nancy bir şey söylemedi. Çocuk kederle güldü. “Merak etme. Anlıyorum. Çoğumuzun burada olma sebebi kapıları açabilmek istememiz, en azından başlarda. Bazen bu arzu kayboluyor. Bazen kapı geri geliyor. Bazen de kendi memleketimizde sürgün olmakla başa çıkmayı öğrenmek zorunda kalıyoruz.”

“Ya öğrenemezsek?” diye sordu Nancy. “O zaman ne oluyor bize?”

Kade uzunca bir süre sessiz kaldı. Sonra omuz silkip şöyle dedi, "O zaman hâlâ dünyada en çok istediğimiz şeye, umuda sahip insanlar için okullar açıyoruz sanırım."

"Sumi 'umut'un kötü bir kelime olduğunu söylemişti."

"Haksız değildi. Hadi gidelim. Başımız belaya girmeden gruba katılalım artık."

Koridorları sessiz sedasız yürüdüler, önünden geçtikleri sınıf ve odalarda hareket eden kimseyi görmediler. Bir arada kalmanın güvende olmanın tek yolu olduğu fikri olağanüstü bir hızla kök salmış gibiydi hemen. Nancy adımlarını Kade'inkilere uydurduğunu, onun uzun adımlarına yetişmek için acele ettiğini fark etti. Acele etmekten hoşlanmazdı. Yakışıksız bir şeydi bu; ayrıca, evd- yani Yeraltında azarlanma sebebi olabilirdi. Ama burada gerekliydi, hatta teşvik bile ediliyordu, dolayısıyla kendini suçlu hissetmesi için sebep yoktu. Kade'le birlikte grubun toplandığı sınıfa girerken bu düşünceye tutunmaya çalıştı.

Herkes dönüp onlara baktı. Lorie' l'af sokmaktan geri durmadı. "Küçük katili bodrumundan çıkaramadınız mı?"

"Bu kadarı yeter, Bayan Youngers," dedi Lundy sertçe. "Sumi'ye kimin zarar vermiş olabileceğine dair tahminlerde bulunmayı bırakmakta anlaşıştık."

Artık bir adı var, unvanı ya da soyadı yok, diye düşündü Nancy. Bu doğru değil. Ölülerin daha fazla haysiyete ihtiyacı var, daha azına değil. Ölülerin sahip olduğu tek şey haysiyet. Yüksek sesle söylemedi hiçbirini, boş bir sandalyeye doğru yürüyüp oturdu. Kade de yanına oturunca

memnun oldu. Lorie!’in bakışları daha da dikleşti bunu g r nce. Anlaşılan Kade’i g zel bulan yalnızca Nancy deĝildi ama Kade’in g zelliĝini romantikten ziyade estetik bulan tek kişi olduĝuna bahse girebilirdi Nancy.

“Siz anlaşmıştınız,” dedi Lorie!. “Geri kalanımız korku i inde. Kim  ld rebildi onu b yle? Sonra da cesedini kesip bi ti? Sapıklık bu. Neler d nd ĝ n  ve kendimizi nasıl koruyacaĝımızı bilmeye hakkımız var!”

“Ortalıĝın batmasına bakılırsa kesik ve yaralarındaki kanamadan  ld ĝ ne eminim; cesetler o kadar kanamaz,” dedi Jack. Herkes d n p i eri giren ikizlere baktı, yıkanıp paklanmış, temiz kıyafetler giymişlerdi. Jack bilekleri d ĝmeli uzun kollu beyaz g mleĝinin  st ne ge irdiĝi t vit yelekle eski moda bir profes re her zamankinden de  ok benziyordu. Jill de Nancy’nin grup terapisine gelirken deĝil de yatarken giyilebileceĝini d ř nd ĝ  krem rengi bir entari giymişti. “Onu  ld ren her kimse biliminsanı deĝildi.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu az sayıdaki oĝlandan biri; parmaklarının arasında kol kemiĝine benzeyecek şekilde oyulmuş uzun bir tahta par ası d nd ren, uzun boylu, Latin Amerikalı bir  ocukt  bu. Nancy  ocuĝa baktıĝında garip bir yakınlık hissetti. Belki o da kendisinin Yeraltı D nyası gibi bir yere gitmişti, g lgelele, gizlerle dolu, g venli bir yere. Yanına gidip ona hareketsizlikten,  l lere saygı duymaktan bahsetse anlardı belki.

Ama bu doĝru zaman deĝildi. Jack maĝrur bir edayla dudak b km ş, soruyu fazla serinkanlı karşılamıştı. “Cesedi sizin gibi ben de g rd m. Bazılarınızın onun

ölümünden beni sorumlu tuttuğunu biliyorum. Suçlu olduğuma inananlarınızın başka bir şeye inanmayı reddedeceğini de biliyorum. Bana dair bildiklerinize dayanarak düşünün; eğer sınıf arkadaşlarımı öldürmeye başlayacak olsaydım, ortada bir ceset bırakır mıydım?”

Elinde kemik şeklinde tahta olan çocuk tek kaşını kaldırdı. “Mantıklı konuşuyor,” dedi.

“Mantıklı konuşması katil olmadığı anlamına gelmiyor,” dedi Lorie ama harareti geçmişti; suçlamaları gerçeklikle karşılaşmıştı ve gidecek başka yerleri yoktu. Kollarını göğsünde kavuşturup sandalyesinde kaykıldı. “Gözüm üstünde olacak.”

“Güzel,” dedi Lundy. “Hepimizin gözünün birbirimizin üstünde olması gerek. Sumi’ye kimin zarar verdiğini bilmiyoruz. Eleanor yetkililerle birlikte çalışıyor, yakında daha fazla şey öğreniriz ama o zamana kadar birbirimizi kollamamız lazım. Kimse hiçbir yere yalnız gitmeyecek – anlaşıldı mı, Bayan Youngers?”

Lorie grubun dikkati tekrar ona yönelince ellerini indirdi. “Ya katil yakalanmadan önce birimiz kapısını bulursa?” diye sordu. “Sırf hiçbir yere yalnız gitmememiz gerektiği için birini benimle sürükleyecek hâlim yok, dönüş hakkımı bu yüzden kaybedecek de değilim. Katiyen.”

“Bence hepimiz, şayet birimiz bir diğerimizle birlikteyken kapısını bulacak olursa, kapısını bulan kişinin gideceğinde ve geride kalanın başka bir eş bulacağında anlaşabiliriz,” dedi Lundy, kasıtlı bir kesinlikle. Nancy, Lundy’nin içlerinden hiçbirinin kapısını bulamayacağını düşündüğünü anlayıp irkildi. Yakında bulamayacaklardı; belki hiçbir zaman bulamayacaklardı. Lundy onlardan

ümidi kesmişti. Tonundan ve kelime seçimlerinden belliydi. Belki de mantıklıydı bu. İşler bu noktadan sonra nasıl ilerlerse ilerlesin, Lundy'nin kapıları kapanmıştı. Bu dünyada öleceği fikrine alışmaya ihtiyacı vardı.

“Üçerli gruplar hâlinde dolaşmayı deneyin,” dedi kemikle oynayan çocuk. “Onu da beceremiyorsanız kapınızı bulmamaya çalışın bari.”

Öğrencilerden bazıları güldü. Bazıları canı yanmış göründü. Loriei ikinci gruptandı.

“Bize kapınızdan bahsedin, Bayan Youngers,” diye fıştırdı Lundy.

“Az kalsın görmeden geçecektim,” dedi Loriei. Sesi uzaklaştı. “Çok küçüktü. Verandanın ışığının altındaki lentoya oyulmuş mükemmel ve minicik bir kapı. Güveler için yapılmış gibi. Ne olduğuna bakacaktım sadece, o yüzden çok yaklaştım ve serçeparmağımın ucuyla kapıyı ittirdim. Dünya eğilip büküldü, garipleşti birden, sonra kendimi kapının öteki tarafındaki salonda durmuş, arkamda kalan o imkânsızca büyük verandaya bakarken buldum. Ben kapıdan geçmedim. Kapı beni içine çekti. Ağdünyası o kadar fena istiyordu beni.”

Loriei'nin hikâyesi görkemli ve dallı budaklıydı, örümcek prensesler ve ufacık hanedanlar hakkında ihtişamlı bir destandı. Loriei'nin gözleri oldum olası keskindi ama o ufacıkların hizmetinde geçen bir seneden sonra öyle bir keskinleşmişti ki dünya gözüne bakılamayacak kadar acı verici bir büyüklükte görünmesin diye karnaval camından yapılma mercekler takmak zorunda kalmıştı. Ağdünyasında savaşlara girmiş ve zaferler kazanmıştı, sevmiş ve kaybetmişti, ta ki bir gün Tozlar Kraliçesi ona o diyarın

prenseslerinden biri olup orada sonsuza dek kalmak isteyip istemediğini sorana kadar.

“Her şeyden çok istediğimi ama teklifi kabul etmeden önce eve dönüp annemle babama haber vermem gerektiğini söyledim,” dedi Lorie burnunu çeke çeke. Hikâyenin çok sevgili Eşekarısı Prensinin ölümünü anlattığı kısma yakın bir yerlerinde gözyaşları şıpır şıpır dökülmeye başlamıştı ve yakın gelecekte de dökülmeye devam edecek gibiydi. “Bana kapıyı tekrar bulmamın zor olabileceğini söyledi. Hayatımda hiçbir şeyi aramadığım kadar çok aramam gerekeceğini. Yapabilirim, dedim. Neredeyse iki yıl oluyor. Her yere baktım ama görmedim kapımı.”

“Bazı kapılar yalnızca bir kez açılır,” dedi Lundy. Sınıftan hemfikir mırıltılar yükseldi. Nancy kaşlarını çatıp sandalyesine gömüldü iyice. İnsanların geçmişlerini böyle deşmek, onları böyle tir tir yerlere sermek, sonra da üstüne böyle şeyler söylemek zalimce geliyordu ona. Lorie muhtemelen o küçük kapıdan bir daha geçmeyeceğini, o küçük dünyaya dönemeyeceğini şimdiye dek anlamıştı şüphesiz. Bunu kendi başına çözecek kadar zekiydi. Söylemenin ne manası vardı ki?

Seyahatleriyle barışmak ve bunları sevgiyle anımsamak isteyenlerin geldiği okul buysa, diğerini görmek istemediği kesindi.

“Geri dönebileceğimi söyledi,” dedi Lorie. “Bana söz verdi. Kraliçeler sözlerini tutarlar. Sadece daha yakından bakmam gerekiyor. Kapıyı buldum mu unutun beni.”

“Peki ya ebeveynlerin? Onlar hazır mı bu önüne geçilmez yok oluşa?”

Loriel homurdandı. “Onlara –benim için bir yıl, onlar için on iki gün boyunca– nerede olduğumu anlattım, onlar da bana açık bir şekilde travma geçirdiğimi ve sözüme güvenilemeyeceğini söyledi. Buraya artık deli olmayayım diye gönderdiler beni. Ama bende bir sorun yok. Bir yolculuğa çıktım. Hepsi bu.”

“Hem de belgelere dayanan bir yolculuğa çıktın,” dedi Eleanor. Kapıda duruyordu, ağzının ve gözlerinin etrafındaki yumuşak deriye yeni yorgunluk çizgileri kazınmıştı. Bir günde on yıl yaşlanmıştı sanki. “Sizleri aramaya başladığımdan beri Ağdünyasına çekilmiş beş çocukla karşılaştım. Bunların ikisi evlerine döndükten sonra oraya geri gitmenin yolunu buldu. Yani, gördüğünüz gibi, umut var. Hem Loriel için hem de hepimiz için. Kapılarımız gizli olabilir ama yeterince yakından bakarsak onları bulabiliriz.”

“Eleanor.” Lundy ayağa kalktı. “Senin dinlenmen gerekiyordu.”

“Bir ömre yetecek kadar dinlendim, yapılması gerekenleri yapmak için de bir ömür gerek,” dedi Eleanor. Kapıdan içeri girdi. Birçok öğrenci onu boş bir sandalyeye geçirmek için ayağa kalktı. Eleanor gülümsedi, yanaklarını okşadı hepsinin. “Sizler iyi çocuklarsınız – evet, sen bile Lundy. Hepiniz benim için çocuksunuz ve ben sizin öğretmeninizim, size yalan söylemeyi reddeden tek kişiyim. O yüzden şimdi beni dinleyin çünkü anladığım kadarıyla kendi kafanızı karıştırıp moralinizi bozmakta epey marifetlisiniz.

“Hepiniz kapınızı tekrar bulamayabilirsiniz. Bazı kapılar gerçekten de sadece bir kez görünür, öngöremedi-

ğimiz ya da tekrar yaratamadığımız garip bir çakışmanın sonucudurlar. Bu kapıları ihtiyaç ve yakınlık çeker. Duygu, yani bir şeyin başka bir şeyi yankılaması değil. Hepinizin kendinize bu kadar uygun dünyalara çekilmesinin bir sebebi var. Kendi dünyanıza değil de, yanınızda oturan arkadaşınızın tarif ettiği dünyaya düştüğünüzü hayal edin bir an için.”

Nancy, Jack’le Jill’e bakıp kendi kapısını değil, onlarınkini bulsa hayatının nasıl olabileceğini hayal etti tedirginlikle. Kızların hareketsizlikle ilgilendiği yoktu, varsa yoksa itaat ve kan. İkisi de onun ilgi alanına girmiyordu. Dört bir yanında öğrenciler aynı rahatsızlıkla bakışıyor, bağlantılar kuruyor ve onlar da bunu Nancy kadar nahoş buluyordu.

“Sumi’nin kalbinde Saçmalık vardı, bu yüzden onu Saçmalığı gizleyeceği değil, gururla taşıyabileceği bir dünyaya götürecek kapı açıldı. Gerçek hikâyesi buydu onun. Özgür olabileceği bir yer bulmak. Sizin de hikâyeniz bu, her birinizin.” Eleanor çenesini yukarı kaldırdı. Gözleri berraktı. “Bir anlığına da olsa özgürlüğü buldunuz ve onu kaybettiğinizde, tekrar bulunabileceği umuduyla buraya geldiniz. Ben de bunu umuyorum, hepiniz için. Ortadan kaybolduğunuzda ailelerinize bahaneler uydurmak istiyorum, onlara kaçakların fırsatını bulur bulmaz tekrar kaçacağını söylemek istiyorum. Geri döndüğünüzü görmeyi dünyadaki neredeyse her şeyden daha çok istiyorum.”

En çok istediği şeyin dile dökülmesine gerek yoktu çünkü o açlığı, o vahşi, affetmeyen arzuyu onlar da paylaşıyorlardı: En çok istediği şey bir kapıydı ve kapının

diğer tarafında onu bekleyen şeyler. Ama geri kalanın aksine, Eleanor kapısının nerede olduğunu biliyordu. Kapı şu an için ona kapalıydı sadece, çocukluğuna dönen yolu bulabildiğinde açılacaktı.

Ahşap kemikli çocuk elini kaldırdı. “Eleanor?”

“Evet, Christopher?”

“Neden bizimkiler kaybolurken senin kapın kaldı?” Devam etmeden önce dudaklarını ısırđı. “İşlerin böyle yürümesi hiç adil gelmiyor bana. Geri dönebilmemiz gerekirdi.”

“Bayan West’inki gibi sabit kapılar geçici kapılardan çok daha az yaygın,” dedi Lundy, bildiğı sulara dönmüş-tü. “Sabit kapılardan geçen çocukların çoğı geri dönmüyor, ya ilk yolculuklarında orada kalıyorlar ya da orijinal dünyalarına kısa süreli bir ziyaretten sonra geri dönüyorlar. Dolayısıyla elimizde birçok kayıt olsa da, hikâyenize uygun sabit bir kapı bulma ihtimaliniz zayıf.”

“Peki ya Narnia?” diye sordu Christopher. “O çocuklar bir sürü farklı kapıdan geçti ve her seferinde kendilerini o büyük, konuşan aslanın yanında buldular yeniden.”

“Evet çünkü Narnia fantazi serisi taklidi yapan bir Hıristiyan alegorisiydi, gerzek,” dedi diğer oğlanlardan biri. “C. S. Lewis kapıdan filan geçmedi. Olayın nasıl işlediğinden haberi bile yoktu. Bir hikâye anlatmak istiyordu, muhtemelen bizim gibi çocukların hikâyeleri kulağına gelmişti, gerisini de götünden salladı gitti. Tüm o yazarların yaptığı buydu. Götlerinden bir şeyler sallayıp bu sayede ünlü oldular. Bizse gerçeğı anlatıyoruz ve ailelerimiz bizi yere göğ e koyamadıkları bu deli çöplüğüne atıyor.”

“Burada böyle kelimeler kullanmıyoruz,” dedi Eleanor. Tonu çelik gibi sertti. “Burası bir tımarhane değil, siz de deli değilsiniz – hem olsanız ne olacaktı? Bu dünya normun azıcık bile dışına kaydığına hükmettiklerini başışlamayan zalim bir dünya. Başka uyumsuzlara nazik, anlayışlı, hoşgörölü, sevecen davranacak biri varsa bu da sizsiniz. Hepiniz. Sizler evrenin gizlerinin muhafızları, çoğu insanın bırakın görmeyi, hayal bile edemeyeceğı dünyaların sevdiklerisiniz... İyi olmayı kendinize borçlu olduğunuzu göremiyor musunuz? Birbirinizi kollamayı kendinize borçlu olduğunuzu görmüyor musunuz? Bu sınıfın dışındaki kimse neler yaşadığınızı şu anda etrafınızda olan insanlar gibi anlamayacak. Burası eviniz değil. Bunu çoğunuzdan iyi biliyorum. Ama burası sizin durağınız ve sığınacağınız ve etrafınızdakilere saygılı davranacaksınız.”

Eleanor’un dik bakışları altında iki oğlanın da boynu büküldü. Christopher önüne baktı. Öteki, “Özür dilerim,” diye mırıldandı.

“Önemli değil. Geç oldu, hepimiz yorgunuz.” Eleanor ayağı kalktı. “Gidip biraz uyuyun. Kolay olmayacağını biliyorum. Nancy, sen—”

“Ben bu gece onunla kalacağımı söyledim zaten,” dedi Kade. Dalga dalga bir rahatlık yayıldı Nancy’nin üstüne. Başka bir odaya geçmek zorunda kalmaktan korkuyordu, geleli uzun zaman olmasa da yatağına alışmıştı şimdiden.

Eleanor, Kade’e baktı düşünceli düşünceli. “Emin misin? Nancy’nin kendi katından biriyle kalmasını, senin de gece kapını kilitlemeni önerecektim. Bu çok büyük bir yük.”

“Yo, sıkıntı yok. Ben istedim.” Kade bir gülüş çıkarttı bunları söylerken. “Nancy’den hoşlanıyorum, üstelik Sumi’nin arkadaşıydı. Biraz denge ona iyi gelecektir diye düşünüyorum, bu da benim açımdan her türlü rahatsızlığı konu dışı bırakıyor. Yardım etmek istiyorum. Burası benim evim.” Ağır ağır etrafına bakındı. “*Sonuna kadar* da evim olacak. Geçen ay on sekizime girdim, ailem beni istemiyor ve ben gitmek istesem bile Prizma beni geri almayacak. O yüzden buraya iyi bakmamız benim için önemli çünkü geldiğimiz günden beri burası bize bakıyor.”

“Yataklarınıza gidin, canlarım,” dedi Eleanor. “Sabah ola hayrola.”

Ceset ön bahçede yatıyordu, çiyin ince ve parlak örtüsülle kaplı, yüzü kayıtsız göğe dönük. Sorsalardı, Ölüler etraflarını görebilirler, derdi Nancy şıp diye ama bu ceset hiçbir şey görmüyordu çünkü gözleri yoktu, eskiden gözlerinin olduğu yerde kenarları kanlı kara çukurlar vardı sadece. Elleri muntazam bir şekilde göğsünde birleştirilmişti, soğuyan parmaklarının arasında sımsıkı tuttuğu camlar vardı. Lorie Youngers kapısını asla bulamayacaktı artık (ki kapı onu bekliyordu bunca zamandır, evindeki yatak odasının bir köşesine, yerden bir buçuk santim yükseğe tikişmiş, kızın manevi annesi Tozlar Kraliçesinin elinden gelen en karmaşık büyülerle yerinde tutuluyordu; büyüler bozulup Kraliçe bir yıl yas tutmak üzere özel odalarına çekilmeden önce bir altı ay daha orada kalacaktı). Lorie bir daha asla büyük bir maceraya çıkamayacak, bir daha asla dünya kurtaramayacaktı. Hikâyedeki rolü sona ermişti.

Güneş doğar, yıldızlar sönerken kız orada hareketsiz yatıyordu. Bacağının yanındaki çimlere bir karga kondu, temkinli gözlerle kızı izledi. Kız kıpırdamayınca dizine zıpladı, kapanın kapanmasını bekledi. Kız yine kıpırdamayınca havalanıp kafasına kadarki kısacık mesafeyi uçtu ve gagasını önceden sol göz olan kanlı deliğe gömdü vakit kaybetmeden.

Angela –kesilip biçilen ginepigin sahibi ve vaktiyle büyülu spor ayakkabıları sayesinde gökkuşaklarının üstünde koşan tip– uykuyu silmek için gözlerini ovuştura ovuştura verandaya çıkıyordu, birlikte kalmaları gerektiği hâlde dışarı sıvışan oda arkadaşını fırçalama niyetindeydi. Lorie! bazen gözlerini uykuya dalmasına yetecek kadar uzun süre kapalı tutamaz, böyle zamanlarda araziyi dolaşıp kayıp kapısını aramaya meylederdi. Çimenlerde kestirirken bulunması da alışılmadık bir şey değildi. Angela'nın zihni Lorie!'in hareketsiz bedeninde tuhaf bir şey olduğunu kaydetmeyi reddetti başta.

Karga kanlı gagasını kızın gözçukurundan çıkarıp Angela'ya gaktadı, kahvaltısının yarıda kesilmesini protesto ediyordu kızgın kızgın.

Angela'nın çığlığı kargayı kaçırıp sabah göğüne kanat çırtırdı. Ama Lorie!'i uyandırmadı.

6 GÖMDÜĞÜMÜZ CESETLER

Tüm öğrenciler yemekhanede toplanmıştı, çoğu ya Angela'nın çığlıkları ya da kapılarına dayanan personel yüzünden yatağından yaka paça çıkmıştı. Nancy de Kade'in omuzlarını sarsmasıyla irkilerek uyanmıştı, çocuk öyle yakınına gelmişti ki kız irislerindeki telkâri çizgilerin zarif desenlerini görebilmişti. Nancy kızarıp bozararak, örtülere sarınarak geri çekilmişti. Kade gülmekle yetinmiş, sonra Nancy kalkıp giyinirken de arkasını dönmüştü bir centilmen gibi.

Şimdi masada, önünde giderek soğuyan çırpılmış yumurta dolu tabakla otururken kendini Kade'in gülüşünün anısına tutunurken buldu Nancy. İçinden bir ses burada uzun bir süre kimsenin gülmeyeceğini söylüyordu. Belki de hiçbir zaman.

"Loriel Youngers bu sabah ön bahçede ölü bulundu," dedi Lundy, karşılarında baston yutmuş gibi dimdik, ellerini önünde kavuşturmuş duruyordu. Tuzla buz olmanın

eşiğindeki porselen bir bebeğe benziyordu. “Size daha fazlasını anlatmaya karşıydım. Böyle marazi şeylerin genç kulaklara uygun olmadığı fikrindeyim. Ama burası Bayan West’in okulu ve o olup bitenleri bilerseniz birlikte kalmanıza dair ricasını daha ciddiye alabileceğinizi düşünüyor. Bayan Youngers bulunduğunda gözleri yoktu. Gözleri... çıkarılmıştı. Önce etraftaki vahşi hayvanlardan birinin işi olabileceğini düşündük ama ceset yakından incelenince gözlerin keskin bir nesneyle çıkarıldığı anlaşıldı.”

Ne tür bir keskin nesne olduğunu soran olmadı. Jack bile sormadı, gerçi Nancy kızın sorularını zapt etmek için enikonu titrediğini görebiliyordu. Jill’se tamamen dingin görünüyordu ve yemeğini yiyen az sayıdaki öğrenciden biriydi. Bir korku filminde geçen seneler kızın hassasiyetlerini epey bir nasırlaştırmış olmalıydı.

“Sumi’nin tersine Lorie’ın ailesi kızlarının bakımıyla hâlâ ilgileniyordu ve yetkililerle henüz temas kurmadık.” Lundy’nin sesinde bir bityeniği vardı. “Eleanor odasına çekildi, ne yapılması gerektiğine karar veriyor. Lütfen kahvaltınızı bitirip odalarınıza dönün. Hiçbir yere, tuvalete bile yalnız gitmeyin. Okul güvenli değil.” Cevap beklemeden geri döndü ve çıkışa yürüdü çabuk çabuk.

O gidince Jack kaşlarını çatıp sorularından birini yumurtladı nihayet. “Eleanor daha dün gece şurada oturmuş, ailelerimize başımıza gelenlerle ilgili yalanlar sıralamaya can attığını söylüyordu,” dedi. “Şimdi neden Lorie’i de ortadan kaldırıp aynı yalanı söyleyemiyor sanki?”

“Belki cesetlerden kurtulma konusunda herkes senin

kadar rahat değildir,” dedi Angela gözyaşları arasında. Loriel’in cesedini bulduğundan beri ağlıyordu. Durmaya da niyeti yok gibiydi.

“Bu yersiz bir soru değil,” dedi Christopher. Konuşurken elindeki kemiğe dokundu asabi asabi. Nancy ilk kez bunun başta sandığı gibi ahşap değil, gerçek bir kemik olabileceğini düşündü. “Bayan West kapılarımızı bulup gerçek evlerimize döndüğümüzde buradan kaçmış gibi görünmemiz için bir sistem kurdu zaten. Loriel’in ailesine niye yalan söylemesin? Kızlarını her halükârda kaybettiler. Yalan söylenirse en azından biz geri dönmek yerine burada kalabiliriz.”

“Geri dönmenin” okulda nasıl söylendiğine göre değişen iki anlamı vardı. Hem dünyadaki en iyi şeydi hem de birinin başına gelebilecek en kötü şey. Hem seni, seni bulmak için gerçeklikleri aşacak, seni kendisinin ve biricik sayacak kadar iyi anlayan bir yere dönmekti hem de seni sevmek isteyen, korumak isteyen ama seni yeterince iyi tanımadığı için incitmekten başka şey bilmeyen bir ailenin yanına geri gönderilmek. Tabirin ikiliği kapıların ikiliğine benziyordu: Kapılar hem hayatını değiştiriyordu geçen hem de o hayatı mahvediyordu ve aynı basit davetle yapıyordu ikisini: *İçeri gir ve gör.*

“Cesetleri ortadan kaldırdığımız bir yerde kalmak istemiyorum ben,” dedi Angela. “Buraya bu yüzden gelmedim.”

“Bırak bu havaları,” diye terslendi Jack. “Cesetler hayatın bir sonucu. Yoksa gerçekten o gökkuşaklarında koştururken düşen kimseyi görmediğine inanmamızı mı bekliyorsun? İnsan gökten yere çakılınca yürüyüp git-

mez. Ölü. Ve Kırklar gibi bir yere düşmediyse ölü kalır. Birileri o cesetleri ortadan kaldırıyor. Ayağın bir kaysa, seninkini de ortadan kaldırıyorlardı.”

Angela faltaşı gibi açık, dehşete düşmüş gözlerle Jack’e baktı. “Bunu hiç düşünmemiştim,” dedi. “İnsanların... düştüğünü gördüm. Gökkuşakları kaygandı. Doğru ayakkabıları giysen bile çok yavaşlarsan düşerdin.”

“Birileri de o cesetleri ortadan kaldırıyor,” dedi Jack. “Topraktan gelir, toprağa dönersin, ha? Lorie’in ailesini arar, onlara ne olduğunu anlatırsak işimiz bitti demektir. On sekiz yaşının altındaki herkes sevgili ailesinin yanında alır soluğu. Yarın yılın sonuna gelmeden kendini hiç ihtiyacı olmayan antipsikotik ilaçlara boğulmuş bulur, yine de siz boş boş duvarlara bakmakla meşgulken yemek yemeniz gerektiğini hatırlatacak biri olur etrafınızda, ne güzel. Geri kalanımız da sokaklara düşeriz. Ne lise diplomamız var ne de bizi geri istemeyen bu dünyayla baş etme stratejilerimiz.”

“En azından senin başarılı olma şansın var,” dedi Christopher, kemiğini bir daha döndürüp. “Kaç üniversiteden kabul aldım demiştin?”

“Başvurduğlarımın hepsinden ama onlar da kapılarını çalmadan önce liseden mezun olacağımı varsayıyor,” dedi Jack. “Ayrıca Jill’i de düşünmek zorundayım tabii. Kardeşimi sağlama almadan koşa koşa dünyaya salınacak değilim.”

“Ben kendi başımın çaresine bakabilirim,” dedi Jill.

“Buna gerek olmayacak,” dedi Eleanor. Bitkin adımlarla sınıfa girip Jack’le Kade’e baktı ve, “Götürün onu, canlarım,” dedi. “Onu asla, bin yıl arasam bile bulamayacağım

bir yere koyun. Cenaze töreni yapacağız. Elimizden gelen en iyi şekilde saygımızı sunacağız. Ama yiten bir can için hepimizi tehlikeye atamam. Keşke atabilsem, diyeceğim neredeyse. O zaman daha az canavar gibi, bir zamanlar o yavaş ekim ayının altında tilkilerle dans eden kıza daha yakın biri gibi hissederdim. Ama elimden gelmiyor.”

“Tabii,” dedi Jack, ayaklanacak oldu.

Ama Angela daha önce kalktı ayağa. “Zaten kızı öldürdü, şimdi de cesedini mi vereceksiniz ona?” diye cırladı, parmağıyla Jack’i göstererek. Yüzü öfkeden yontulmuş bir maske gibiydi. “O melek yüzlü bir katil! Lorie’i bunu biliyordu, ben de biliyorum, sizin bilmemenize de inanmıyorum!”

“İltifatın için teşekkür ederim, gerçi işlediğimi düşündüğün cinayetten bahsederken fiziksel özelliklerime atıfta bulunma ihtiyacı hissetmene biraz bozulmadım değil,” dedi Jack. “Ben o iki gözü ne yapayım, Angela? Optik bilimleri ilgimi çekmiyor. Lorie’in retinasındaki koni ve çubuk hücrelerinde bazı müthiş adaptasyonlar olduğuna eminim ama burada bunlar üzerine çalışacak imkân ve ekipmanım yok. Onu sırf gözleri için öldürecek olsaydım bunu on yıl sonra, cinayet suçlamalarını bertaraf etmeye yetecek kadar büyük bir biyoteknoloji şirketinin araştırma ve geliştirme bölümünün başına geçtiğimde yapardım. Lorie’i öldürmenin şu an benim için hiçbir faydası yok.”

“Birbirimizi suçlamayı bırakıp şu işi halledebilir miyiz lütfen?” Kade ayağa kalktı. “Elimizde zaten bir ceset var. Bir tane daha olsun istemeyiz.”

“Ben yardım ederim,” dedi Nancy. Herkes ona döndü. Kız hafiften kızarıp bozarmakla birlikte devam etti,

“Ölüye bir saygısızlık yapılmamasını sağlayabilirim. Bu dünyadan gittiklerinde geride bıraktıkları et beni rahat-sız etmiyor.”

“Amma ürkünç bir kızsın,” dedi Christopher takdirle. Ayağa kalkıp kemiğini cebine tıktı. “Ben de yardım edeceğim. Etmezsem İskeletor Kız beni asla affetmez.”

“Ben yokum,” dedi Jill. “Elbisemi mahveder bu iş.”

“Hepinize teşekkür ederim,” dedi Eleanor. “Sabah derslerinin geri kalanı iptal. Öğle yemeğinden sonra, siz kendinizi derleyip topladıktan sonra görüşürüz.”

“Yanlış kelime seçimi,” dedi Jack – ama düşünceli görünüyordu, neredeyse dalgın, arkasını dönüp Kade’le Nancy’yi sınıftan dışarı sürükledi. Christopher arkadan geliyordu, arka cebinden nah çeker gibi çıkıntı yapıyordu kemik. Kapı arkasından kapandı.

Birlikte verandaya çıktılar. Lorie hâlâ çimlerdeydi, üzerine bir örtü serilmişti, bir an için Nancy’nin tek düşünebildiği eğer bu iş yakında sona ermezse okulda yatak örtüsü kalmayacağı oldu. Nancy, Christopher ve Jack yürümeye devam ettiler. Kade durdu.

“Kusura bakmayın,” dedi. “Ben yapamayacağım... *Yapamam*... Benim işim bu olmadı hiç.” Çünkü o Prizma-dayken, aslında bir prens olduğu anlaşılmadan önce bir prenesti; çünkü, diğerlerinin aksine, ölümlerle alakadar olmak zorunda kalmamıştı hiç. İnsan öldürmüştü elbette. Goblin Prens lakabını bu şekilde kazanmıştı zaten. Ama bu ölümlerdeki payı kılıcının ucunda bitmişti.

“Sorun değil,” dedi Nancy nazikçe, omzunun üstünden ona bakarak. “Ölümler yaşayanlardan çok daha anlaysıdır. Biz onunla ilgileniriz. Sen nöbet tut yeter.”

“Bak onu yapabilirim,” dedi Kade rahatlamış bir şekilde.

Nancy, Jack ve Christopher cesedin yolunu tuttu. Üçü de birbirinden çok farklı geleneklerden geliyordu. Nancy için ölüm deneyimi bütünüyle saygı duyulan bir şeydi. Christopher’a göre et geçiciydi ama kemikler edebiydi ve buna göre muamele görmeyi hak ederdi. Jack içinse ölüm üstesinden gelinmesi gereken bir sıkıntı, cesetler de güzelim imkânlarla dolu bir Pandora’nın kutusuydu. Ama bu dünyadan göçenlere duyulan sevgiyi hepsi paylaşıyordu ve Lorie’i yerden kaldırırken çok nazik, merhametli ellerle yaptılar bunu.

“Eğer onu bodruma götürürsek eti kemikten sıyrarak bir karışım yapabilirim,” dedi Jack. “İskelet adli tıp testlerinde taze görünecektir yine ama bir yerden başlamış oluruz.”

“İskelet hâlinde görürsem ona ne olduğunu çözebilirim,” dedi Christopher, neredeyse utangaç bir sesle.

Bir duraksama oldu. Nihayetinde şöyle dedi Jack şüpheli, “Affedersin ama biraz önce kemiklerle konuşabildiğini itiraf ettin sanki. Bundan neden daha önce habermiz olmadı acaba?”

“Çünkü sen ölüleri diriltebildiğini söylediğinde oradaydım. Herkesin nasıl tepki verdiğini gördüm ve bu okulda sosyal bir hayatım olmasından memnunum,” dedi Christopher. “Diğer çocuklar benimle konuşmayı keserse kasabadaki pizzacıda takılmak bile hayal olur. Sakın bana ‘ben ve kardeşim seninle konuşurduk’ deme. Siz kimseyle konuşmazsınız.”

“Hadi buna da cevap ver bakalım,” diye seslendi Kade verandadan.

Nancy kaşlarını çatı. “Benimle konuştular.”

“Çünkü Sumi onları seninle konuşturdu ve çünkü sen hayaletlerle dolu bir dünyaya gittin,” dedi Christopher. “Tahminimce bu, bir korku filminin içinde yaşamaya seni hoş karşılamalarına yetecek kadar yakın bir dünya. Sumi’yle konuşmalarının sebebi de Sumi’nin onlara başka bir şans tanımaması. Sumi küçük bir kasırga gibiydi. Seni içine aldı mı sıkı sıkı tutunup kendini uçuşa bıraktırdın.”

“Diğerlerinden uzak durmamız boşuna değil,” dedi Jack sert bir sesle, Lorie’ın omuzlarını farklı şekillerde tutmayı deneyerek. “Çoğunuzun payına tek boynuzlu atlar, puslu çayırlar düştü. Biz vahşi Kirlardaydık, orada tek boynuzlu at olsa insan eti yiyor olurdu muhtemelen. Deneyimlerimizi paylaştığımızda insanların kaçacak delik aradığını çabuk öğrendik, buradaki sosyal ilişkilerin çoğu da ortak deneyimlere dayanıyor. Kapılara ve o kapılardan geçtiğimizde olanlara.”

“Ben mutlu mutlu dans eden iskeletlerin ülkesine gittim, iskeletler bir gün onların yanına döneceğimi ve İskeletor Kız’la evleneceğimi söylediler,” dedi Christopher. “Çok güzel ve neşeli bir yerdin ama Ölüler Günündeki neşe gibi.”

“Seninle çok daha önce konuşmalıydık belki de,” dedi Jack. “Hadi Lorie’i bodruma götürelim.”

Kızı köşkün yan tarafından taşıyorlardı, bir zamanlar

* (İsp.) Dia de Muertos. İspanyolların ve Latin Amerikalıların kutladığı bir festival. 5 Nisan’a denk gelir. —yhn

üstteki eve kömür ve yemek getiren esnafın kullandığı zemin seviyesindeki kapıları bulana dek yürüdüler. Elleri doluydu, o yüzden Nancy boynunu çevirip seslendi, “Kade? Yardımın lazım.”

“Bunu yapabilirim işte,” dedi Kade. Koşa koşa yanlarından geçip mahzen kapılarını açtı ve serin, mezarımsı bir hava çıktı dışarı. Çocuk ötekiler içeri girene kadar kapıları tuttu, sonra peşlerinden girip kapadı, kapının *tangirtisi*yle neredeyse zifiri karanlıkta kaldılar. Nancy hassas gözler incinmesin diye ışıkların asla alacakaranlıktan fazla açılmadığı Ölüler Diyarında yaşamıştı. Christopher çoğu sakininin cıvık varlıkları da, bu varlıkların aydınlığa duyduğu ihtiyacı da çoktan unuttuğu, artık kimsenin gözlerinin *olmadığı* iskeletler dünyasında yolunu bulmayı öğrenmişti. Jack bir fırtınadaki yıldırımla bile etrafını görebiliyordu. Tek tökezleyen Kade’di, o da hep birlikte merdivenlerin sonuna inerlerken düşmemeyi başardı.

“Bir saniye bensiz tutar mısınız?” diye sordu Jack. “Siz soytarılardan biri yuvarlanıp değerli bir şeye zarar vermeden önce ışıkları açayım.”

“Al işte, kimsenin seninle konuşmamasının bir sebebi de bu,” dedi Christopher. “Kaba davranıyorsun, hem de sürekli. Gerçekten kaba olmanı gerektirecek bir sebep olmadığında bile. ‘Lütfen’ desen ne çıkar sanki?”

“*Lütfen* onu bir saniye tutar mısınız, böylece Lorie’l’in etini eritmek için kullanmayı planladığım asit testisini devirmeyiz?” dedi Jack. “Ayağımdaki kemiklerin üstünde et olması benim hoşuma gidiyor. Belki sizin de gidiyordur.”

“Şimdilik,” dedi Christopher. Lorie’l’in gövdesini kay-

dırıp kollarını etrafında kenetledi. “Tamam, tuttum sanırım.”

“Harika. Hemen dönerim.” Jack bırakınca ceset Nancy’yle Christopher’ın kollarında daha da ağırlaştı. Jack’in uzaklaştığını duydular, bodrumun beton zemininde hafif adımlar. Sonra, serinkanlı bir sesle, “Gözlerinizi kapatmak isteyebilirsiniz,” dedi Jack.

Gerildiler, karşılarında kör edici bir ameliyathane ışığı bekliyorlardı. Ama Jack ışığı açtığında yumuşak, turuncu bir pırıltı sardı ortamı; kavanoz ve laboratuvar ekipmanı dizili metal rafları, incecik danteller ve kurdelelerle tıka basa dolu şifonyerleri ve paslanmaz çelikten otopsi masasını aydınlattı. Odada tek bir yatak vardı.

Nancy bunun ne demek olduğunu anlayınca ufak bir dehşet efekti çıkardı. “Sen otopsi masasında mı uyuyorsun?” diye sordu.

Jack tek eliyle pürüzsüz metale dokundu. “Laboratuvarda yastığa yorgana ihtiyaç olmuyordu pek,” dedi. “Jill cibinlikli yataklarda minderlerle uyuyordu. Bense taş zeminlerde uyumayı öğrendim. Bu tür şeyleri öğrendikten sonra unutup vazgeçmesi zor oluyor. Gerçek bir yatakta uyumak bulutların üstünde uyumaya çalışmak gibi. İçinden geçer, düşer ölürüm diye korkuyorum.” İç geçirdi, elini otopsi masasından çekti. “Onu buraya koyun. Etini eritmeden önce ona bakmak istiyorum.”

“Ürkütücü ve sapıkça bir şekilde mi bakacaksın?” diye sordu Christopher, Nancy’yle birlikte cesede manevralar yaptırırken. “Öyleyse burada kalıp yardım etmek istediğinden emin değilim.”

“Yeniden canlanmayacakları müddetçe cesetlerle o aç-

dan ilgilenmiyorum,” dedi Jack. “Cesetler bilgilendirilmiş rıza göstermekten âcizler, dolayısıyla da vibratörden daha iyi değiller.”

“Keşke bu kadar mantıklı olmasaydı söylediklerin,” dedi Christopher. Nancy’yle birlikte Lorie’i kaldırıp otopsi masasına koydular. Christopher bırakıp geri çekildi, Nancy orada kaldı, durup cesedin uzuvlarını ve saçlarını düzeltti. Eskiden Lorie’in gözleri olan çukurlar için yapabileceği hiçbir şey yoktu – onları kapayamazdı bile. Nihayetinde Lorie’in ellerini göğsünde birleştirmekle yetinip geri gitti.

Jack, Nancy’nin boş bıraktığı yere geçti. Diğer kızın aksine, Lorie’in yüzündeki hasardan sakınmıyordu. İyice yaklaşmış etteki çizikleri, nasıl yırtılıp yarıldıklarını araştırdı. Elleri lastik eldivenler geçirip uzandı, Lorie’in kafasını dikkatle bir yana yatırdı ve kafatasını inceledi hızlı ve dikkatli hareketlerle. Nancy’yle Christopher yakından izliyordu ve Jack’in yaptığı hiçbir şeyde bir saygısızlık yoktu: Hatta Jack, Lorie’e yaşarken göstermediği saygıyı şimdi ölüyken gösteriyordu.

Jack yüzünü ekşitti. “Kafatası çatlamış,” dedi. “Biri arkasından gelip onu yere serip sersemletecek kadar sert vurmuş. Bayıltıp bayıltmadığından emin değilim. İnsanları bayıltmak çoğu kişinin sandığından daha zor bir şey. Ani bir saldırıymış; kızın yere devrilmeden önce kendini savunma ya da çılgınlık atma fırsatı olmamış. Ama hemen o sırada ölmüş de olamaz. Ayrıca göz çukurlarında çok fazla kan var.”

“Jack...” Kade’in sesi kısık ve korkmuştu. “Lütfen söylediğini düşündüğüm şeyi söylemediğini söyle.”

“Hımm?” Jack kafasını kaldırdı. “Ben *medyum* değilim, Kade, medyumlara *inanmıyorum* bile. Aklını okumamın ve ne söylediğimi düşündüğünü bilmemin hiçbir yolu yok. Lorie’ın gözlerinin ne şekilde kazındığını anlatıyordum sadece.”

“Nasıl çıkarıldığını yani?” diye sordu Christopher.

“Hayır, nasıl kazındığını,” dedi Jack. “Emin olmak için kafatasını açmam lazım, doğru dürüst bir kemik testere olmadığı için o iş zor ama görünüşe göre gözleri optik sinire kadar tamamen kazınmış. Lorie’e her kim saldırdıysa üzüm koparır gibi çıkarmamış gözleri. Gözü yerinde tutan kaslardan ayırmak için bir tür bıçak kullanmış ve çıkardıktan sonra da—”

“Bunu kimin yaptığını biliyor musun?” diye sordu Kade.

“Hayır.”

“O zaman lütfen nasıl yapıldığını anlatmayı keser misin? Daha fazla kaldıramayacağım.”

Jack ciddiyetle bakıp şöyle dedi, “Önemli kısma henüz gelmedim.”

“O zaman biz yerlere kusmadan önce gel lütfen.”

“Kafatasındaki hasara ve kanama miktarına bakılırsa gözleri çıkarıldığında hayattaymış,” dedi Jack. Açıklaması sessizlikle karşılandı. Nancy bile bir eliyle ağzını kapadı. “Bunu kim yaptıysa önce onu etkisiz hâle getirmiş, sonra gözlerini çıkarmış, sonra da onu şoktan ölmeye bırakmış. Hedefin öldürmek olduğundan bile emin değilim. Sadece gözlerini almak istemişler.”

“Neden?” diye sordu Christopher.

Jack tereddüt etti, sonra kafasını iki yana sallayıp,

“Bilmiyorum,” dedi. “Hadi. Onu cenaze için hazırlayalım.”

Kade bodrumun en uzak köşesine çekilip diğerleri işe koyulurken orada bekledi. Nancy, Lorie’i soydu, üstünden çıkan her kıyafeti bir kenara kaldırmadan önce özenle katladı. Bu kıyafetlerin depoya girip kullanıma sokulacağından kuşkulanıyordu. İş sağlamamak için Lorie’in cesediyle birlikte imha edilmeleri lazımdı muhtemelen.

Nancy çalışırken Jack’le Christopher bodrumun bir ucundaki eski ve ayaklı bir küveti odanın ortasına çekti. Jack birtakım büyük cam testilerin tıpasını çıkarıp içlerindeki yeşilimsi ve fokurdayan sıvıları küvete boşalttı. Kade dehşet ve şaşkınlıkla izliyordu.

“Eleanor elinin altında bu kadar asit olmasına neden izin veriyor?” diye sordu. “Sen neden bu kadar çok asit isteyesin ki? Bu kadar asite ihtiyacın yok.”

“Varmış demek ki çünkü elimde tam bir insan cesedi eritmeye yetecek kadar asit ve ortada da eritilmesi gereken bir insan cesedi var,” dedi Jack. “Her işte bir hayır var diyelim. Ayrıca Eleanor ‘izin’ vermedi bu kadar asit almama. Ben kendim biriktirdim. Kara günler için.”

“Ne kadar kara olmasını bekliyordun günün?” diye sordu Christopher. “Kömür siyahı mı?”

“Eh, şansımız yaver gidebilirdi,” dedi Jack. Raftan muşamba önlükler çıkarıp diğerlerine uzattı. “Bunları giyseniz iyi edersiniz, eldiven de var yanlarında. Christopher’ın dünyasından gelmediğiniz müddetçe asit eğlenceli bir sıvı değildir.”

Nancy’yle Christopher muşamba önlükleri, lastik el-

divenleri ve gözlükleri taktı konuşmadan. Jack de aynısını yaptı ve birlikte Lorie'l'i fokurdayan yeşil sıvıya daldırdılar. Kade başını çevirdi. Koku şaşırtıcı bir şekilde hoştu, et kokmuyordu hiç: Temizlik malzemesi kokuyordu, hafiften turuncu gibi, altta nanemsi tonlar. Lorie yüzeyin altına batarken kabarcıklar arttı, sıvı tamamen matlaştı, sonra kız gözden kayboldu. Jack arkasını döndü.

“İskeletten ibaret kalması bir saat kadar alır,” dedi. “Sonra asiti nötralize edip boşaltacağım. Christopher, oradan sonrasını sen halledebilecek misin?”

“Benim için dans edecek.” Christopher cebindeki kemiğe dokundu. Nancy kemiğin yüzeyinde küçük girintiler olduğunu gördü. Delik gibi değillerdi pek, yine de akla flütü getiriyordu. O enstrümanla çaldığı ezgiler yaşayanlar için işitilebilir değildi. Yine de gerçek olmadıkları anlamına gelmiyordu bu. “Tüm iskeletler benim için dans eder. Onlar için çalmak benim için bir onur.”

“Pekâlâ, şurası gayet açık ki siz ikinizin” –Jack eldivenlerini çıkarırken Nancy'yi işaret etti– “birlikte olması gerekiyor. Eğer kapılarınızı bulamazsanız evlenmeli ve bir sonraki dünyalar arasında seyahat eden ürkünç çocuklar kuşağını yetiştirmelisiniz.”

Christopher'ın yanakları kızardı. Nancy'ninkiler kızarmadı. Hoş bir değişimdi bu.

“Üreme programı yapmaya çalışmadan önceden bu insanların neden öldüğünü anlamalıyız belki de,” dedi Kade yumuşak bir sesle. “Ayrıca Nancy'yle ilk ben tanıştım. İlk çıkma teklifini yapmak benim hakkım.”

“Bazen tüm erkeklik kodlarını Neandertallerden öğrendiğinden şüpheleniyorum,” dedi Jack. Önlüğünü çı-

karıp yakındaki bir askıya astı. “Lütfen herkes kullandığı eşyaları geri versin. Bunlar pahalı malzemeler ve yılda sadece üç kez sipariş verebiliyorum.”

“Benim de söz hakkım var mı?” diye sordu Nancy, Kade’e eğlenmiş bir bakış atarak. Flört etmeye itirazı yoktu. Flört etmek güvenliydi, flört eğlenceliydi; akranlarıyla onda tuhaf bir şeyler olduğunu kimse anlamadan iletişim kurma şekliydi. Sonsuza dek flört edebilirdi Nancy. Onun ilgisini çekmeyen, flörtten sonra gelenlerdi.

“Belki daha sonra olur,” dedi Jack. “Şimdi buradan çıkmamız lazım. Asit dokuları kırarken biraz gaz çıkacak ve ciğerlerimi Loriele doldurmak istemiyorum. Ayrıca Jill’i uzun süre yalnız bırakmamam gerek.” Sesi tedirgindi.

“Eminim kimse kardeşine zarar vermez,” dedi Nancy. “Kendi başının çaresine bakabilir.”

“Ben de bundan korkuyorum zaten,” dedi Jack. “Bir vampirin yanında yıllar geçirince ‘sakın öbür çocukları ısırma’ gibi dersler uçup gidiyor. Eğer benim suçlu olduğuma karar verip onu köşeye sıkıştırırlarsa kaçmak için birine zarar verebilir. Daha yeni bir ceset imha etmişken okuldan atılmak istemem. Bir sürü asit boşa gitmiş olur.”

“Tamam,” dedi Nancy, önlüğü kafasından çıkararak. “Hadi gidelim.”

Artık diğer öğrencileri Loriele’in cesedini görmekten esirgemeye çalışmadıkları için binanın içindeki merdivenlere yürüyüp boş koridora çıktı dördü. Kade sağa sola baktı, Jack’e dönüp sordu, “Nereye gitmiş olabilir?”

“Nereden bileyim?” diye sordu Jack. Diğerleri boş boş bakınca iç geçirdi. “Ben onun ikiziyim. Bekçisi değilim.

Arkadaşı bile değilim. Kendimizi korumak için birbirimizden ayrılmıyoruz genelde. Diğer kızlar Jill'in tuhaf, benim daha da tuhaf olduğumu düşünüyor. Birleşik bir cephe olduğumuzda bize bir şey yapmaları ihtimali düşünüyor.”

“Nasıl bir şey?” diye sordu Nancy şaşkın gözlerle.

Jack eşit ölçüde hem acıyan hem de kıskanan bakışlarını Nancy'ye dikti. “Sen çömez eziyeti aşamasından geçmedin. Eleanor'un seni Sumi'yle aynı odaya koymasının asıl sebebi bu. Sumi senden hoşlandı mı —en azından sana katlandı mı— kimse çizgiyi aşmazdı çünkü herkes Sumi'ye bulaşılmayacağını bilirdi. Sumi korkunç biriydi. Saçmalık kızları hep öyledir. Jill'le ben—”

“Buraya geldiğiniz zamanı hatırlıyorum,” dedi Christopher. “Kardeşini çekici bulmuştum. O yüzden ona okulu gezdirmeyi teklif ettim, diğer oğlanlar boy gösterip sihirli kılıçlarından, evreni nasıl kurtardıklarından falan bahsetmeye başlamadan önce gözüne girerim belki diye düşünmüştüm. Sonuçta elinde kimsenin duymadığı bir flütle gezen bir herifim ben. Azim göstermem gerek.”

“Seninle alay etti, değil mi?” Çoğu kişi Jack'in tonundaki yumuşaklık karşısında şaşakalabilirdi. Yumuşaklığa meyilli görünen bir insan değildi pek.

Christopher kafasını sallayıp onayladı. “Bana ‘şirin bir çocukcağız’ olduğumu ama benimle görünerek kendini küçük düşüremeyeceğini söyledi. Açılış konuşması buydu yani. ‘Teşekkür ederim, kalsın,’ değil, ‘Adım Jill,’ değil, ‘Sen şirin bir çocukcağızsın.’ Ondan sonra denemeyi bıraktım zaten.”

“Kendi çapında seni kurtarmaya çalışıyordu,” dedi

Jack. “Onun Efendisi kıskanç bir tipti. Jill, Efendinin şatosunun aşağısındaki köyün çocuklarıyla arkadaşlık kurmaya çalışırdı. Etrafında bir sürü arkadaşı olması hoşuna giderdi. İnanıp inanmamak size kalmış ama kalabalık arasında yaşardı hep, aşırı arkadaş canlısıydı hatta. Sırf *Doctor Who*’nun son bölümünü anlatmak için yiyip bitirirdi insanı. İlk başlardaydı bu tabii, dantelli elbiselerle demir yönünden zengin diyetleri benimsemeden önce. O sıralar bir macera yaşadığımızı sanıyordu sadece. Bir gün eve döneceğimizi düşünen, o zamana kadar mümkün olduğunca çok şey öğrenmek isteyen oydu.”

“Ya sen?” diye sordu Kade.

“Dr. Bleak elime bir kemik testeresi tutuşturup bana bilmek istediğim her şeyi öğreteceğini söylediği an eve dönmeyi istemekten vazgeçtim ben,” dedi Jack. “Jill bir süre kapılar açıp eve giden bir yol aradı ama ben hiç dönmek istemedim.”

“Köydeki çocuklara ne oldu?” diye sordu Christopher. “Hani şu Jill’in arkadaş olmaya çalıştıklarına.”

Jack’in yüzü ifadesizleşti. Soğukluk değildi bu tam olarak, daha ziyade, söylemek üzere olduğu şeyle arasına *mesafe* koymanın bir yolu gibiydi. “Biz bir vampir lordunun lütfu ve müsamahası altında yaşıyorduk. Ne olmuş olabilir *sence* o köylü çocuklara? Efendisi Jill’in kendisinin kontrol edemediği kimseyle konuşmasını istemiyordu. Sanırım bana dokunmamasının tek sebebi Dr. Bleak’in yakarışları ve Efendiyi Jill’in kan nakilleri için kenarda kendini yenileyen bir kaynak tutmanın mantıklı olduğuna ikna etmesi. Biz ikiziz. Jill’e bir şey olursa ben yedek parça olarak kullanılabilirdim.”

Nancy'nin ağız bir karış açık kaldı. "Bu *korkunç* bir şey," diye ciyakladı.

"Kırlar böyle bir yerdi." Jack başını iki yana salladı. "Zalimdi, soğuktu, vahşiydi, güzeldi ve oraya dönmek için her şeyimi veririm. Belki kırdı beni ama o kadar derinden ve içten bir yerimden kırdı ki ben göremiyorum, tıpkı Jill'in artık normal bir kız olduğunu anlayamaması gibi. Umurumda değil. Orası benim evimdi, bana nihayet kendim olma izni verdi ve buradan nefret ediyorum."

"Neredeyse hepimiz nefret ediyoruz buradan," dedi Kade. "Ben bile. Bu yüzden bu okuldayız zaten. Şimdi düşün. Kardeşin bodrumda değil, nereye gitmiş olabilir?"

"Hâlâ yemekhanede olabilir, etrafta denetim olduğunda üstüne daha zor giderler çünkü," dedi Jack. "Ya da ağaçlarda oturup eve dönmüş numarası yapmak için dışarı çıkmış olabilir. Oradayken o ya da bu sebepten dışarıda çok fazla vakit geçirirdik."

"Jill'i orada gördük dün," dedi Kade. "Nancy'yle ben gidip koruyu kontrol edelim; siz de Christopher'la yemekhaneye bakın. Ne bulursak bulalım tavan arasında buluşuruz."

"Neden tavan arası?" diye sordu Christopher.

Ama Jack başını sallıyordu. "İyi düşündün. Lorie'ye yavaş yavaş pişerken biz de senin kitaplarını tarayabiliriz. Belki içlerinden birinde birinin neden dünya-gezenlerin parçalarını kesip biçtiğine dair bir şeyler vardır. Küçük bir ihtimal ama bu noktada denemeye değer. Gel bakalım, kemik çocuk." Dönüp uzun adımlarla koridorda yürümeye başladı, tepeden tırnağa o kendinden emin ve deli biliminsanının çırağıydı yine. Gösterdiği her türlü

savunmasızlık emaresi tamamen silinmiş, taktığı maske-
nin ardında kalıp yitmişti.

“Beni ürkünç kızla bıraktığın için teşekkürler,” dedi Christopher, Kade’e, sonra kemik flütü cebinden çıkarıp Jack’in arkasından koştu.

“Lafı mı olur,” diye seslendi Kade arkasından. Sırta sırta kolunu Nancy’ye uzattı. “Hadi gidip kendimize bir Addams bulacak mıyız, bakalım.” Konuşması daha da ağ-
dalanıp kıvamlanmıştı, ağzından tatlı ve baştan çıkarıcı bir bal gibi akıyordu kelimeler.

Nancy elini çocuğun dirsek kıvrımına geçirdi, o hain kızılığın yanaklarına sızdığını hissetti yine. Eski okulundayken işin zor kısmı buydu hep: “Aseksüel”le “aromantik”in farklı şeyler olduğunu açıklamak. El ele tutuşmak, öpüşmek *hoşuna* gidiyordu. İlkokuldayken di-
ğer kızların çoğu gibi bir sürü erkek arkadaşı olmuştu ve bu alıştırma kabilinden ilişkileri tamamıyla doyurucu bu-
luyordu. Ergenlik işi çıkıp da kuralları değiştirdince kafa karışıklığı ve kayıtsızlıkla kendini geri çekmeye başladı. Kade muhtemelen şimdiye dek gördüğü en güzel oğlan-
dı. Onunla saatlerce oturup ipe sapa gelmez şeylerden konuşmak istiyordu. Elini teninde hissetmek, mutlak bir şekilde orada olduğunu, tamamen kendisine odaklandığını bilmek istiyordu. Sorun şu ki iş hiçbir zaman orada bitmiyor gibiydi ama Nancy’nin gitmeye gönüllü olduğu nokta oraya kadardı.

Kade kızın tedirginliğini hissetmiş olmalıydı çünkü bir gülüş çakıp, “Tam bir centilmen olduğuma yemin ederim,” dedi. “Katil olmayan biriyle ne kadar güvendesin benimle de o kadar güvendesin.”

“Bak sen, ben de tam senin katil olduğunu düşünüp düşünmediğime karar vermeye çalışıyordum,” dedi Nancy. “Olmadığını öğrenmek içimi çok rahatlatmış. Ben de değilim bu arada, haberin olsun.”

“Bunu bilmek güzel,” dedi Kade.

İssiz köşkte birlikte yürüdüler. Arada bir önünden geçtikleri odalardan fısıltılar geliyor, başka öğrencilerin varlığına işaret ediyordu. Durmadılar. Herkes kendi derdindeydi ve Nancy’nin içinde, Jack’in Lorie’in cesedini ortadan kaldırmasına yardım ederek hayattayken onun arkadaşı olan herkesin gözünde kendini “düşman” saf-larına soktuğu yollu rahatsız edici bir his vardı. Nancy daha önce bu kadar çok düşman edinmemişti hiç, en azından bu kadar kısa sürede. Hoşuna gitmiyordu bu ama nasıl telafi edeceğini de bilmiyordu.

Dışarıda kimsecikler yoktu. Kade’le birlikte ağaçlara doğru yürürlerken çimenlik bomboştı; kargalar bile uçup gitmiş, çöplenecekleri daha bereketli yerlerin peşine düşmüşlerdi. Çıt çıkmıyordu, ürkütücü bir sessizlikti.

Jill ağaçlarda değildi. Neredeyse hayal kırıklığıydı bu: Nancy üstü dallarla örülü koruya adım attıklarında kızı bir ağacın dibine oturmuş, çok yakınına gelmeye cüret eden serseri güneş ışınlarını savacak şemsiyesiyle poz vermiş hâlde, gotik bir romandan fırlamış gibi bulacağından emindi. Ama güneş rahatsız edilmeden ışıyordu ve Nancy’yle Kade yalnızdı.

“Eh, bir seçenek elendi,” dedi Nancy birden gerilerek. Ya Kade onu öpmek isteseydi şimdi? Ya Kade onu öpmek istemeseydi? Buna verecek iyi bir cevabı yoktu, o yüzden kafası karıştığında ya da korktuğunda hep

yaptığı şeyi yaptı: Donup kaldı, kız şeklinde bir heykel oldu hemen.

“Vay canına,” dedi Kade. Gerçekten etkilenmiş gibiydi sesi. “Şahane bir numara bu. Sahiden taşa mı dönüyorsun, yoksa sadece taş kesilmiş gibi görünüyorsun?” Tek parmağıyla kızın kolunu hafifçe dürttü. “Yo, hâlâ kanlı canlısın. Çok ama çok hareketsizsin ama cansız değilsin. Nasıl yapıyorsun bunu? Nefes alıyor musun bari? Ben hayatta yapamam.”

“Gölgeler Leydisi ona hizmet eden herkesin tamamen kıpırtısız durabilmesini şart koşardı,” dedi Nancy, pozunu bırakarak. Yanakları kızardı yine. Her şey çok yanlış gidiyordu. “Kusura bakma, sinirlerim bozulduğunda donakalabiliyorum böyle.”

“Merak etme, benimle güvendesin,” dedi Kade. “Katil her kimse, insanlara yalnızken saldırıyor. Birbirimizi yalnız bırakmadığımız sürece başımıza bir şey gelmez.”

İyi de ben senin yüzünden gerginim, diye düşündü Nancy. Soluk bir gülüş bulup buluşturdu yüzünde. “Sen öyle diyorsan,” dedi. “Jill burada değil. Jack’le Christopher bizim için endişelenmeye başlamadan önce tavan arasına dönsek iyi ederiz.”

Geldikleri gibi yan yana döndüler, Nancy’nin parmakları Kade’in kolunda, gözleri çim kaplı araziye tanyor, olup bitenlere dair bir ipucu arıyordu. Taşları yerine oturtacak, olanları bir anlama gelmeye zorlayacak bir şey olmalıydı. Hiçbir aşikâr sebebi olmadan onları katleden görünmez bir katilin insafına kalmış olamazlardı.

“Elleri,” diye mırıldandı.

“Ne?” diye sordu Kade.

“Sumi’nin elleri geçiyordu aklımdan,” dedi. “Elleri ne kadar becerikliydi. Hani sanki Sumi’yle ilgili en önemli şey gibiydi elleri. Belki de biri en kıymet verdiğimiz şeylerimizi almaya çalışıyordur bizden. Neden bilmiyorum ama, ya da bunları nereden biliyor olabileceklerini.”

“Mantıklı aslında,” dedi Kade. Verandanın basamaklarına varmışlardı. Çıkarlarken konuşmaya devam etti. “Öğrencilerin çoğu kapıları kapandığında onlar için değerli şeyleri kaybetti. Belki birinin kalbi öyle kırıktır ki başkalarının da mutlu olmamasını sağlamaya çalışıyordur. Madem onlar bu kadar mutsuz, başkaları da olsunur.”

“Ama ölünce mutsuz olunmaz ki,” dedi Nancy.

“Umarım öyledir,” dedi Kade, kapının topuzuna uzandı.

Kapı o dokunmadan önce açıldı.

7 KAKAO

Lundy kapı eşiğinde durmuş, ikiliyi şüpheli gözlerle süzüyordu. “Neredeydiniz?”

“Size de günaydın, hanımefendi,” dedi Kade. “Bayan Eleanor’un bizden istediği üzere Loriele ilgilendik, sonra da Jill’i aramaya çıktık. Jack’le Christopher içeriye bakıyor; biz de dışarı baktık. Dışarıda olmadığına göre içeri girmemizde bir sakınca var mı?”

“Yalnız olmaması gerekirdi,” dedi Lundy, kenara çekilip geçmeleri için kapıyı biraz daha aralarken. “Neden onu da almadınız yanınıza?”

“Kan lekesi elbisesinden çok zor çıkardı,” dedi Nancy, pek düşünmeden. Lundy kıza ürkmüş ve gücenmiş bir bakıp attı, yüzünü buruşturdu. “Şey, pardon,” dedi Nancy. “Öyle ama. Ne kadar çitilerseniz çitileyin taftadan kan lekesini çıkaramazsınız.”

“Paylaşabileceğiniz ne müthiş hayat dersleriniz varmış,” dedi Lundy. “İkiniz de hemen içeri girin. Dışarı

güvenli değil." Gözleri Nancy'nin üstünde kaldı, bakışları soğuk ve yargılayıcıydı.

Nancy titredi, mutsuzluğunu belli etmemeye çalışıyordu. Yine de gerilip Kade'in kolunu daha sıkı tuttu istemsizce. "Tamam, dedi. "Öğle yemeğinde görüşmek üzere."

Lundy'nin yanından, donmuş gözyaşlarıyla parılda-
yan avizenin altından geçip tavan arasına giden merdi-
venleri çıktılar. Nancy ancak kapının önüne gelince par-
maklarını gevşetebildi ve kızı yutmakla tehdit eden tit-
remenin kontrolü ele geçirmesine izin verdi. Yere çöktü,
sırtını duvara dayadı, dizlerini göğsüne çekti.

Kıpırdama, diye düşündü. Kıpırdama, kıpırdama, kıpırdama. Ama hain bedeni ona ihanet ediyor, kız sert bir rüzgâra kapılmış yaprak gibi tir tir titremeye devam ediyordu.

"Nancy?" Kade'in sesi endişeliydi. Yanında diz çöküp elini kızın omzuna koydu. "Nancy, ne oldu? İyi misin?"

"Benim yaptığımı sanıyor." Sesi tiz ve ince ama işitilebilir çıktı. Derin bir nefes aldı, kendini zorlayıp başını dizlerinden kaldırdı ve Kade'e bakıp şöyle dedi, "Lundy benim yaptığımı düşünüyor. Sumi'yle Lorie'i benim öldürdüğümü sanıyor. Hayaletlerle dolu bir dünyadan geliyorum ben. Jack'le Jill'e buradaki herkesten daha yakınım ve onlar bin yıldır burada oldukları hâlde kimse ölmedi. Ama sonra ortaya ben çıkıyorum ve insanlar patır patır ölmeye başlıyor. Yeni gelen kızdan şüphelenmek çok mantıklı. Hele bir de yeni kızın cesetleri ortadan kaldırmakla bir derdi yoksa şüphelenmeyip ne yapsınlar.

Benim yaptığımı düşünüyor çünkü diğer tüm seçenekler karmaşık ve zor.”

“Lundy hikâyeler kura kura düşünür,” dedi Kade, Nancy’yi teselli etmek için sırtını sıvazlayarak. “Pazarlığını yapmadan önce Goblin Pazarında çok fazla vakit geçirmiş. Damarlarından hikâye akıyor. En mantıklı şüpheli olduğun konusunda haklısın – yeni kızsın, kimseyle güçlü bir bağın yok, Ölüler Diyarından gelmişsin. Muhtemelen Lundy’nin senden şüphelendiği konusunda da haklısın. Ama Eleanor’un senin kılına zarar gelmesine izin vereceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Eleanor bunu senin yapmadığını biliyor, tıpkı benim bildiğim gibi. Hadi. Tavan arasında elektrikli ocağım ve demliğim var. Sana sinirlerini yatıştıracak sıcak bir içecek yapayım.”

“Ben kakao yaptım zaten,” dedi Jack, kapıyı açıp kafasını dışarı uzatarak. “Kardeşimi buldunuz mu?”

“Hayır, siz bulmadınız mı?” Kade omzunun üstünden bakıp kaşlarını çattı. “Biz bulmadıysak siz bulmuşsunuzdur diye düşünmüştüm. Yemekhaneye baktınız mı?”

“Evet, kütüphaneye *de* baktık, hatta belki saçını başını düşünmeye dalıp bugün ne yapmamız gerektiğine dikkat etmemiştir diye normal şartlar altında günün bu saatlerinde gireceğimiz sınıflara *bile* baktık,” dedi Jack. Hayal kırıklığı yüzeyseldi, endişesinin büyüklüğünü gizleyen bir kılıftı yalnızca. “Baktığımız hiçbir yerde yoktu. Sizin bulduğunuzu umuyordum.”

“Üzgünüm.” Kade ayağa kalktı, elini Nancy’ye uzattı. “Aradık, bulamadık, sonra Lundy’den fırça yedik ve Nancy—”

“Lundy’nin ondan şüphelendiğini anlayınca biraz ağ-

ladı,” diye bitirdi cümleyi Nancy, Kade’in elini tutup ayağa kalkarken. “Şimdi daha iyiyim. Eleanor benden şüphelenmediği sürece okuldan atılmam herhalde. İyisi mi birimize bir şey olmasın diye bir arada kalalım ve grupça sağ salım çıkalım bu işten.”

“Hah,” dedi Jack efkârlı bir tavırla. “Eski okulumuzdan ayrıldığımızdan beri bir grubun parçası olmamıştım. Hadi gelin artık. Dediğim gibi, sıcak çikolata yaptım ve Christopher’ı uzun süre yalnız bırakırsak hepsini içer.”

“Söylediklerini duydum!” diye seslendi Christopher. Jack homurdanıp tavan arasına çekildi.

Kade, Nancy’ye endişeli bir bakış attı; kız bakışa gülümseyerek ve oğlanın elini güven verici bir şekilde sıkarak cevap verdi, sonra bırakıp önden çıkmaya başladı merdivenleri. Hava, vadedildiği gibi, sıcak çikolata kokuyordu. Christopher dudaklarının üstünde krem şantiden bir bıyık ve elinde fincanıyla bir kitap yığınının üstünde oturuyordu. Kade şaşırdı.

“Krem şantiyi nereden buldunuz?” diye sordu.

“Sende süt vardı, bende bilim,” dedi Jack. “Bu cümleyle ne kadar çok mutfak marifetinin özetlenebileceğini duysan şaşarsın. Peynir yapımı örneğin. Sütün, bilimin ve doğa yasaları karşısında budalaca bir aldırmazlığın mükemmel kesişimi.”

“Doğa yasaları nereden çıktı şimdi?” diye sordu Nancy, fincanlardan birini almak için yürürken. Koku cezbediciydi. Bir yudum aldı, gözleri faltaşı gibi açıldı. “Bunun tadı—”

“Nar gibi, biliyorum,” dedi Jack. “Seninki nar şerbetiyle yapıldı. Christopher’ınkinde bir çimdik tarçın, Ka-

de'inkindeyse Bayan Eleanor'un özel stokundan çaldığım kaymak şekeri var. Bayan Eleanor asla fark etmeyecek. Bunları İngiltere'den kilo kilo getiriyor ve bir sonraki teslimat üç gün sonra."

"Seninki neli?" diye sordu Nancy.

Jack fincanını sessizce kadeh kaldırır gibi kaldırıp gülümsedi. "Üç damla ılık tuz çözeltisi ve bir tutam da kurtboğan. Tehlike arz edecek kadar değil –Angela aksini iddia etse de ben de insanım– ama tadı gözyaşına ve kirlarda gece yarısı esen rüzgârın kokusuna kâfi ölçüde benziyor. Çıglık atmanın tadını bilsem onu da katardım ve hayatım boyunca bir daha asla başka bir şey içmezdim."

Christopher kakaosundan koca bir yudum aldı, başını iki yana sallayıp, "Biliyor musun," dedi, "bazen senin ne kadar ürkünç bir tip olduğunu unutacak gibi oluyorum, sonra hemen böyle bir şey yumurtlayıveriyorsun."

"Nasıl bir tip olduğumu aklından hiç çıkarmasan daha iyi," dedi Jack ve Kade'e fincanını uzattı.

"Sağ ol," dedi Kade, fincanı alıp uzun parmaklarını etrafına sararken.

"Lafını etme," dedi Jack. Bir şekilde, o söyleyince kibarıktan çıkmıştı bu laf: Daha çok bir ricaydı. *Lütfen bu anlık iyi niyet göstergesi unutulsun*, diyordu. *Dolanmasın ortalıkta, zayıflık gibi görünmesin*. Dışarıdan görüldüğü kadarıyla tek yaptığı ağzının bir köşesini geçici bir gülüşle çarpıtmaktı. Sonra döndü, fincanını iki eliyle kavramış, kitap yığınları üstünde oturacak bir yer arandı.

"Sıcak bir ortam, değil mi?" Kade her zamanki tüneği gibi görünen yere dönüp Nancy'yi elektrik ocağının yanında, yalnız başına mal gibi ayakta dikilirken bıraktı.

Nancy etrafına bakınıp az sayıdaki gerçek mobilyadan birine, eski moda, kadife kaplı, kitapların gasp ettiği ama henüz yutmadığı bir sandalyeye yöneldi. Kendini sandalyenin kucığına bıraktı, elleri hâlâ kahve fincanına sarılı, ayaklarını altında kıvırdı.

“Ben sevdim,” dedi Christopher, başka kimsenin ağzını açmayacağı anlaşıldıktan sonra. Sonra omuz silkip ekledi, “Oğlanlar –şey, yani diğer oğlanlar, Kade, sen değil– bana katlanıyor çünkü burada çok az erkek var ama hepsi cıvı cıvı dünyalara gitmiş. Benim gittiğim yeri garip buldukları için onlara pek anlatamıyorum. İskeletor Kızı aşağılayacak oluyolar hemen, sonra ben de onları susturana kadar aptal ağızlarını yumruklamak zorunda kalıyorum. Arkadaşlık kurmanın en iyi yolu da bu değil takdir edersiniz ki.”

“Evet, değil sanırım,” dedi Jack. Başını eğip kakao-suna baktı. “Diğer öğrencilerle arkadaşlık kurmaya kalkıştığında ben de benzer sorunlar yaşamıştım. Jill’den önce pes ettim. Konuşmak istedikleri tek konu Kızların acayıplığı, onların pamuk şekeri harikalar diyarlarına kıyasla ne kadar dandik olduğuydu. Cidden, onları benim katil olabileceğimi düşündükleri için suçlamıyorum. Bu kadar uzun süre bekleyeceğimi düşündükleri için suçluyorum.”

“Ve bağ kurma sürecimiz yine ürkünçleşiyordu,” dedi Christopher neşeyle, sıcak çikolatasından yudum almadan önce. “Neyse ki bu kadar iyi bir kakao için her şeyi affedebilirim.”

“Dediğim gibi, aşçılık bir tür bilimdir ve ben de bir biliminsanıyım,” dedi Jack.

“Neler olup bittiğini çözmemiz gerekiyor,” dedi Kade. “Sizi bilmem ama ben eski hayatıma dönmek için yeterli donanıma sahip değilim. Ebeveynlerim kaybettikleri o küçük kıza sihirli bir şekilde kavuşacaklarını sanıyor hâlâ. Beş yıldır eve dönmeme izin vermediler. Yo, belki haksız ediyorum – ya da hiç etmiyorum. Benim eve dönmeme izin vermeyecekler. Üstüme bir etek geçirip bana ‘Katie’ demelerine razı gelirsem kollarını açıp bağırmasına basarlar beni ancak. Yani okul kapanırsa evsiz kalacağım-dan epey eminim.”

“Benimkiler beni geri alır,” dedi Christopher. “Yaşadıklarımın ben ‘evden kaçınca’ olanların tetiklediği karmaşık bir çöküşten ibaret olduğunu zannediyorlar. An-nem İskeletor Kız’ın âşık olduğum ve anoreksiyadan ölen bir kız olduğunu düşünüyor ciddi ciddi. Düzenli aralıklarla kızın ‘gerçek adını’ hatırlayıp hatırlamadığımı soruyor ki kızın ailesini bulup başına gelenleri anlatabilsin. Gerçekten çok üzücü bu çünkü yani deli gibi önemsiyorlar ama her konuda yanılıyorlar işte. İskeletor Kız gerçek, ayrıca ölü de değil ve burada insanların canlı olduğu anlamda canlı olmamış hiç.”

“İskelet halkı genellikle canlı olmaz zaten,” dedi Jack, kakaosunu bir kenara koyup. “Olsalardı da işlevsel bir solunum ve dolaşım sistemine sahip olmadıkları için ânında ölürlerd. Sadece tendonların yokluğu bile—”

“Sen partilerde aşırı eğlencelisindir kesin,” dedi Christopher.

Jack pis pis sırıttı. “Ne tür bir parti olduğuna göre değişir. Işın içinde kürekler varsa mekânın yaşamı, ölümü ve dirilişiyimdir.”

“Ben eve gidemem,” dedi Nancy. Başını eğip kakao-suna baktı. “Benimkiler... Christopher’inkiler gibi sanırım. Sevmesine seviyorlar. Ama beni gitmeden önce de anlamıyorlardı zaten, şimdiyse başka bir gezegenden gelmiş gibiyim onlar için. Hâlâ renkli renkli giyinmem, her gün yemek yemem, hiçbir şey olmamış gibi oğlanlarla çıkmam için dil döküyorlar. Her şey eskiden nasılsa öyleymiş gibi. Ama Yeraltına gitmeden önce de erkeklerle çıkmak istemiyordum, şimdi de istemiyorum. Yapmaya-
cağım. *Yapamam.*”

Kade biraz incinmiş göründü. “Kimsenin sana istemediğin bir şeyi zorla yaptıracak hâli yok,” dedi, tonu katı ve yaralıydı.

Nancy kafasını iki yana salladı. “Onu demek istemedim. Kızlarla da çıkmak istemiyorum. Kimseyle çıkmak istemiyorum. İnsanlar güzel tabii, ben de güzel şeylere bakmayı seviyorum ama bir tabloyla randevuya çıkmak istemiyorum.”

“Ha,” dedi Kade, katılığı yerini anlayışa bırakırken. Birazcık gülümsedi. Bakışlarını kakaosundan kaldıran Nancy de ona gülümsedi. “Eh, görünüşe göre hepimizin bu okulu açık tutmak için kendine göre sebepleri var. İki ölü var elimizde. Sumi ve Lorie. Bu ikisinin ortak noktası neydi?”

“Hiçbir şey,” dedi Christopher. “Sumi bir Aynaya gitti, Lorie bir Periler Diyarına. Yüksek Saçmalık ve Yüksek Mantık. Birlikte takılmazlardı, ortak arkadaşları yoktu, eğlenmek için aynı yollara başvurmazlardı. Sumi origami ve bileklik yapmayı severdi. Lorie yapboz ve boyama kitaplarıyla vakit geçirirdi. Sadece derslerde ve yemeklerde

karşılaşıyorlardı ve eminim ellerinden gelse o kadarı da olmazdı. Düşman değillerdi. Sadece... kayıtsızlardı birbirlerine karşı.”

“Nancy buraya gelmeden önce Sumi’yle ilgili en önemli şeyin elleri olduğu konusunda bir şeyler söylüyordu,” dedi Kade.

Jack’in oturuşu dikleşti. “Vay canına, Nancy, ne kadar duygusuz ve garip bir şey söylemişsin.”

Nancy kızardı. “Özür dilerim. Sadece... düşündüm ki...”

“Yok canım, şikâyet etmiyordum. Genellikle burada biri duygusuz ve garip olacaksa o ben olurum da.” Jack kaşlarını çatı düşünceci düşünceci. “Bir şey yakalamış olabilirsin. Hepimizin daha en baştan kapımızın ilgisini çeken bir özelliği, öteki tarafta mutlu olmamızı mümkün kılan içsel bir duygudaşlık noktası var. Biliyorum, bu sadece geri dönenlere, hayatta kalanlara dayalı bir varsayım – belki de o kapılardan geçenlerin çoğu hiç dönmüyordur ve bizim gördüklerimiz sadece en iyi ihtimal senaryolarıdır. Her halükârda, hikâyeden canlı çıkmamızı sağlayan bir şeye ihtiyacımız oluyor. Ve pek çok insanın durumunda bu müphem bir şey bedenin bir parçasında toplanmış gibi görünüyor.”

“Loriel’in gözleri gibi,” dedi Kade.

Jack başını salladı aşağı yukarı. “Evet ya da Nancy’nin inanılmaz sağlam kas sistemi gibi –boşuna öyle bakma bana, söylediğin zaman dilimleri boyunca yere yığılmadan ayakta durabilmek için çok güçlü kasların olması lazım– ya da Angela’nın bacakları, Seraphina’nın güzelliği gibi. Kızın içi kokuşmuş sülüklerle dolu bir kova dersin

ama melekleri bile cinayete azmettirebilecek kadar güzel bir yüzü var. Yolculuğa çıkmadan önceki fotoğraflarını gördüm. Hep güzelmiş. Ama yola çıkana kadar Truvalı Helen değilmiş.”

“Yolculuktan önceki fotoğraflarını nasıl gördün?” diye sordu Kade.

“İnternetim var, Facebook şifresi de resmini yatağının üstüne astığı kedisinin ismiydi.” Jack homurdandı. “Ben sonsuz potansiyeli ve çok sınırlı sabrı olan bir dehayım. İnsanlar beni bu şekilde denememeli.”

“Bir daha sır tutmaya çalıştığında bunu unutmam,” dedi Kade. “Ne diyorsun yani?”

“Diyorum ki Dr. Bleak için çalıştığım dönem onun için bir şeyler toplamamı isterdi bazen,” dedi Jack. “Her şeyin en iyisini bulmam gerekiyordu ve bu kesinlikle haklı bir istekti: O da bir dâhiydi çünkü, hem de benim olmayı hayal bile edemeyeceğim kadar büyük bir dâhi. Bu yüzden ‘Bana altı yarasa lazım,’ dediğinde elimde bir ağla kırlarda günler geçirir, en iyi, en büyük yarasaları yakalar, işi için ona en iyi örnekleri getirirdim. Ya da mesela ‘Tek bir gümüş pulu olmayan altın rengi bir sazan balığı istiyorum,’ mu dedi, ben mükemmeli bulana kadar bir hafta boyunca nehir kenarında bir sürü balık avlardım. Başka bir zaman ‘Mükemmel bir köpeğe ihtiyacım var ama asla mükemmel bir köpek bulamayacaksın, o yüzden git ve ihtiyacım olan parçaları bul,’ derdi. Kafa ve kalçalar, kuyruk ve parmaklar, nerede ne bulursam toplamak ve ona götürmek zorundaydım.”

“Bak, bu öncelikle iğrenç,” dedi Christopher. “İkincisi, insanlık dışı. Üçüncüsü, ne diyorsun yani? Deli bir

biliminsanı en iyi parçalarımızı alıp bizden mükemmel bir kız mı yaratmaya mı çalışıyor?”

“Bu okuldaki tek deli biliminsanı benim ve ben de insanları öldürmüyorum,” dedi Jack. “Başka ne vardı? Ha, evet. Diyorum ki bazen cinayet cesetlerle, ölümlerle ilgili değildir. Onlar geride bırakılan şeylerdir. Bazen cinayet, gidenle, *eksik* olanla ilgilidir.”

Tavan arasının kapısı vuruldu. Herkes, Jack bile yerinden sıçradı. Nancy’nin fincanındaki kakao kenarından döküldü. Jack oturuşunu dikleştirdi, fincanı yere koyup sokmaya hazır bir yılan gibi gerildi. Kade boğazını temizledi.

“Kim o?” diye seslendi.

“Jill.” Kapının topuzu döndü. Kapı ardına dek açıldı. Jill içeri girdi. Önce merakla etrafına bakıp sonra bildirimde bulundu: “Seni aradım ve bulamayınca buraya gelmeye karar verdim çünkü evdeki en yüksek ve güneşe en yakın nokta bu, bu yüzden de olabileceğin en son yer burası. İşte oradasın, ben de buradayım. Neden kaçıp beni bu kadar uzun süre yalnız bıraktığını açıklayacak mısın?”

“Benden isteneni yapıp cesetten kurtuluyordum.” Jack tüneğinden aşağı kaydı, yelegini hızlıca çekiştirip düzeltti ve şöyle dedi, “Cesedin lafı açılmışken, asit Lorie’l’in yumuşak dokularını şimdiye halletmiştir. Christopher, gelip kemiklerde bana yardım etmek ister misin?”

“Tabii,” dedi Christopher, eğlenmiş bir sesle. Kalktı, kakaosunu bir kenara bıraktı ve Jack’in peşinden tavan arasından çıktı.

Jill kardeşi onu bırakıp giderken hiçbir şey söylemedi. Kade’e ısıltılı ve samimi bir gülüş atıp sordu, “O kakao-dan daha var mı?”

8

İSKELETİ, GÖKKUŞAKLARI KILIFINDA

Jack basamaklardan ikişer üçer, sanki her bir basamak ona şahsen meydan okuyormuşçasına iniyordu, öyle ki sonunda Christopher ayak uydurmak için hafiften koşmaya başlamak zorunda kaldı. Kız uçuşu boyunca hiç çaba sarf etmiyormuş gibi göründü: Tamamen dingindi, kayıtsız, dudakları birbirine kenetli, ne nefes nefeseydi ne azıcık olsun ter döküyor gibi. Konuşmuyordu. Christopher endişelenmekle birlikte minnettardı çünkü kız bir şey söylese tıkanmadan cevap verebileceğini sanmıyordu.

“Sen seslenmeden önce kemikleri temizlememiz gerekiyor mu?” diye sordu Jack, son basamaklarla bodrum arasındaki son koridoru yürürlerken. Hiç öğrenci yoktu. Tavan arasından çıktıklarından beri etrafta öğrenci görmemişlerdi. Kapalı kapılardan sürüklenen fısıltılar da olmasa kampüs tamamen ıssız sanılabilirdi. “Asit güzel bir şeydir ama bir dansçı için uygun bir kıyafet sayılmaz.”

“Hayır,” dedi Christopher, kemik flütü cebinden çıkarıp parmaklarını etrafına sardı, biraz da güven bulmak

için. “Bütün güzelliğiyle tertemiz kalkacak ayağa. Biz Kemikler Ülkesindeyken yeni vatandaşları özgürleştirmek için...” Korkunç bir şey söylemek üzere olduğunu yeni anlamış gibi cümlelerin orta yerinde duruverdi.

Jack bodrum kapısını açarken dönüp çocuğa baktı. “Bak şimdi gerçekten meraklandım. Bana söylemek zorundasın. Rahatsız olmam, endişelenme. Bir seferinde hâlâ canlı, uyanık ve konuşmaya çalışan bir adamın kaburgasından ciğerlerini çıkarmıştım.”

“Neden böyle bir şey yapasın ki?”

“Neden yapmayayım?” Jack omuz silkip merdivenden aşağı inmeye koyuldu.

Christopher tekrar hareket etmeden önce bir an arkasından bakakaldı kızın. Yetiştğinde, kafa tutan bir sesle şöyle dedi: “Yeni vatandaşları etlerini keserek özgür bırakıyorduk. Büyük, derin kesikler, kemiğe dayanana kadar. Bu şekilde içerideki iskeletler debelenmeden ve kendilerini kırma riskine düşmeden ayağa kalkabiliyordu. Kemikler yavaş iyileşir, bedenin dışındayken bile.”

“Kemiklerin iyileşmesi fikri bana çok yabancı,” dedi Jack. Sesi kısıktı. “Kurallar *ne kadar farklıymış* gittiğimiz yerlerde. Hepimiz için.”

“Evet,” diye katıldı Christopher, küveti dolduran kırmızımsı sıvıya bakarak. Yüzeyde birkaç topak yüzüyordu. Bunların üzerine uzun uzadıya düşünmek istemiyordu çocuk.

“Bana demin anlattığın şeyi başka kimseye anlatma. Buradaki küçük beyinliler cerrahlıkla kasaplığın aynı şey olduğunu sanıyor. Bana ne gözle baktıklarını düşün. Şu anda hâlâ onlardan birisin ama bunun değişemeyeceğini

sanma hatasına düşme sakın.” Jack odanın içinde gardıroba doğru yürüdü. “Her şey değişir.”

“Biliyorum,” dedi Christopher, flütünü dudaklarına götürdü ve çalmaya başladı.

Hiç ses çıkmadı, en azından yaşayanların duyabileceği bir ses çıkmadı: Sadece bir ses fikri vardı ortada, gözden kaçan bir şey, sessizlik moleküllerinin arasında saklı küçük ve incelikli bir şey olduğuna dair, aniden gelen ama karşı konmaz bir his. Jack dolabı açıp içinden bir kravat aldı, boynundaki papyonu çıkarırken pürdikkat kulak kesilmişti. Kendi nefesini duydu. Christopher’ın kemiğe sürtünen parmaklarını duydu. Sonra sıçrayan suyun sesini duydu.

Arkasını döndü.

Christopher çalmaya devam ediyor, Lorient de doğrulmuş oturuyordu, cilalı kemikten bir heykel. Kürekçik kemikleri narin kanatlardı şimdi; kafatasıysa yeryüzünde tüm yürüyenlerin etinin altında bekleyen zarif dansçılara bir methiye. Üstünde sedefimsi bir pırıltı vardı, opal gibi; Jack pırıltının sebebinin asit mi, yoksa Christopher’ın iş başındaki flütünün sihri mi olduğunu merak etti. Bunu muhtemelen asla öğrenemeyecek olması çok yazıktı. Okul ne kadar hoş olursa olsun ona inceleyebileceği cesetler tedarik etme zahmetine girmiyordu.

Ağır ağır ve büyük bir dikkatle, Lorient’in kemikleri ayağa kalkıp hafiften sendeleyerek küvetten çıktı. Dirseğinden tek bir damla asit yuvarlanıp yere düştü, orada taşı bir çentik yedi tıs tıs. Lorient durdu, bir o yana bir bu yana sallanıyordu, boş gözçukurları Christopher’ın üstünde sabitlenmişti.

“İnanılmaz bir şey bu,” dedi Jack, bir adım yaklaşıp. “Seni görebiliyor mu? Neler olup bittiğinin *farkında* mı? Yoksa kemikleri sihirle mi hareket ediyor sadece? Tüm iskeletlerde işe yarıyor mu, yoksa sadece şiddet görerek öldürülenlerde mi işliyor? Çalmayı bırakmadıkça sorularımı cevaplayamazsın, değil mi?”

Christopher başını iki yana sallayıp dirseğiyle eski servis kapısına çıkan basamakları işaret etti. Jack başıyla onayladı.

“Açıyorum,” dedi, bir yandan o tarafa seyirtirken bir yandan kravatını bağlıyordu. Parmakları Sumi’ninki kadar marifetli olmasa da hızlıydı ve düğüm de bildiği bir düğümdü; kapıya varıp ittiğinde yine tepeden tırnağa giyinip kuşanmıştı. Dr. Bleak’ten öğrendiği becerilerin arasında bu, can havliyle kaçarken giyinip hazırlanmak, şu an için “ev” dediği bu garip ve çoğunlukla kafa karıştırıcı dünyada da işine yaramaya devam edecek gibi görünüyordu.

Christopher daha ağırbaşlı bir edayla arkasından gidip sessiz flütünü çaldı yol boyu. Lorie de peşinden sürüklendi, ayak parmakları basamaklarda takırdıyor, pencere pervazına çarpan kuru dalların sesinden ayırt edilemeyecek bir ses çıkarıyordu. Jack durup ikilinin dışarı çıkışını izledi, sonra kapıyı kapatıp onları takip etti.

“Onu gömebileceğimiz ve kimsenin bulamayacağı bir yer arıyoruz, değil mi?” diye sordu. Christopher evet der gibi salladı başını. “Gelin o zaman.”

Birlikte araziden geçtiler, kız, çocuk ve gökkuşaklarına sarılı dans eden iskelet. Hâlâ dokuları ve dili olanlar konuşmadı. Lorie’in sahip olabileceği, cenaze törenine

en yakın şeydi bu; hafife almak ayıp olurdu. Peyzajın keşildiği, yerini karışıklığın ve otların, hiç ekilip biçilmemiş, yabandan başka bir gözle bakılmamış taşın toprağın aldığı yere kadar yürüdüler. Her yer göz alabildiğine Eleanor West'indi elbette: Ailesi bu kırsalda dönümlerce arazinin sahibiydi ve aileden kalan son kişi o olduğu için her karışığı ona aitti. Okulunun etrafındaki arsaları satmayı ya da imar izni vermeyi reddediyordu. Yörenin muhafazakârları onu bir kahraman gibi görüyordu. Yörenin kapitalistleri de düşman gibi. Kimi en büyük aleyhtarlarından bazıları onun sakladığı şeyleri olan bir kadın gibi davrandığını söylüyordu ve kendi çaplarında haklılardı; koruması gereken şeyleri olan bir kadındı Eleanor West. Bu da onu düşmanlarının hayal edebileceğinden bile tehlikeli kılıyordu.

“Dur,” dedi, Jack, boş araziye vardıklarında. Lorie’le döndü, “Eğer beni duyabiliyorsan, beni anlayabiliyorsan başımı sallla. Lütfen,” dedi. “Yaşıyorken benden hoşlanmadığını biliyorum, ben de senden hoşlanmazdım ama insanların hayatı tehlikede. Kurtar onları. Cevap ver bana.”

Christopher çalmaya devam etti. Yavaş yavaş, Lorie’in kafatası göğüs kemiğine doğru indi, kemiğe hükmeden kaslar ya da tendonlar olmadan hareket ediyordu. Jack derin bir nefes verdi.

“Bak, burada bir Ouija durumu söz konusu olabilir, senden aldığım cevaplar aslında Christopher’ın benim duymamı istediği şeyler olabilir ama böyle olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Belki bir hafta önce öyle olurdu ama artık okulda Nancy var ve hayaletler ona yakın ol-

mak istiyor. Bence sen bir düzeyde, derinlerinde, hâlâ Lorient'sin. O yüzden lütfen, yapabiliyorsan söyle bana. Seni kim öldürdü?"

Lorient saniyelerce kıpırdamadı. Sonra yavaşça, her hareketi imkânsız bir çaba gerektiriyormuşçasına, sağ kolunu kaldırdı ve işaretparmağıyla Jack'in yanındaki boşluğu gösterdi. Jack dönüp boş havaya baktı. İç geçirdi.

"Sanırım çok fazla şey istedim senden," dedi. "Christopher?"

Christopher başını aşağı yukarı salladı, flütünde hareket ettirdi parmaklarını. Lorient'in iskeleti alçak tepeden boş araziye indi – ve aşağı doğru yürümeye devam etti, adımları onu görünmeyen bir merdivenden iniyormuş gibi toprağın ilerisine ve içine taşıyordu. Bir dakikaya kalmadan gözden yitmişti, başının tepesi toprağın altında kayboluyordu. Christopher flütünü indirdi.

"Lorient çok güzeldi," dedi.

"Üstünde teni varkenki hâlimden bahsettiğini düşünseydim kulağıma daha az ürkünç gelirdi," dedi Jack. "Hadi, diğerlerinin yanına dönelim. Yalnız kalmamız güvenli değil." Döndü, Christopher da onu takip etti, geniş çimlikte yürüdüler birlikte yorgun argın.

9

AVALONUN KIRIK KUŞLARI

Öğle yemekleri hâlâ zorlama geçiyordu, kimse konuşmuyor, tek tük öğrenci gerçekten bir şeyler yiyordu. Nancy'nin meyve suyu yudumlaması ve tabağındaki katı yemekleri hiç tatmadan didiklemesi ilk kez garip kaçmıyordu; midesine herhangi bir şeyi almaya razı olması daha garipti hatta. Kendini diğer öğrencileri süzerken buluyor, onların hikâyelerini, gizli dünyalarını tahmin etmeye, içlerinde onları öldürmeye itebilecek bir şey varsa ne olduğunu çözmeye çalışıyordu. Belki daha uzun zamandır orada olsaydı, ona bu kadar yabancı olmasalardı, ihtiyacı olan cevapları bulabilirdi. Ama hâl böyleyken sorulardan başka bir şey bulamıyordu sanki.

Öğle yemeğinden sonra kütüphanede toplantı vardı, Bayan Eleanor herkesi sakinliği ve anlayışı için tebrik edip Jack, Nancy ve diğerlerine de Lorie'l'in cesedini ortadan kaldırdıkları için teşekkür etti. Nancy kızarıp sandalyesine gömüldü, kendisine çevrilen bakışlardan kaçınmaya çalışıyordu. Onların gözünde o bir yabancıydı

ve bu yüzden ölümlerle samimileşmeye bu kadar hazır olması şüphe çekiyor olmalıydı.

Eleanor derin bir nefes alıp yüzünde ciddi bir ifadeyle kütüphaneye –öğrencilerine, emanetlerine– baktı. “Hepinizin bildiği gibi, benim kapım hâlâ açık,” dedi. “Benim dünyam bir Saçmalık dünyası, çapraz yönleri yüksek Erdem ve orta derece Kafiye. Pek çoğunuz orada hayatta kalamaz. Mantığın ve aklın yokluğu sizi mahveder. Ama Saçmalıkta gelişenleriniz için söylüyorum, kapıyı açmaya ve geçmenize izin vermeye hazırım. Orada bir süreliğine saklanabilirsiniz.”

Odanın içinde tutulan nefeslerin sesi dolaştı, bir iki hızlı, bastırılan hıçkırık eşliğinde. Parlak mavi saçlı bir kız iki büküm eğilip yüzünü dizlerine gömdü, endişesini böyle yatıştırabilecekmiş gibi ileri geri sallanmaya başladı. Oğlanlardan biri kalkıp köşeye gitti, sırtını döndü herkese. En kötüsü yerinden kımıldamadan oturup ağlayanlardı, gözlerinden yaşlar akan, elleri kucaklarında kenetli sımsıkı.

Nancy boş boş Kade’e baktı. Kade iç geçirip ona yaklaştı.

“Bayan Eleanor kapısı hakkında çok korumacıdır. Kapılar kaypak olabiliyor ve kendisi geri dönmek için öyle uzun zaman bekledi ki başka birinin geçmesine her izin verdiğinde yerini kaybetme riski alıyor. Şimdi de Saçmalıkta yaşayabilecek tüm öğrencileri geçirmeyi teklif ediyor. Demek ki çok korktu, bize göz kulak olmak için elinden geleni yapıyor.” Kısık sesle konuşuyordu. Etraflarındaki öğrenciler ne konuştuklarını fark etmemiş gibiydi. Çoğu ağlamakla çok meşguldü. Kütüphanenin

diğer köşesinde Jill bile ağlıyor, destek almak için kardeşine dayanıyordu. Bir tek Jack'in gözleri kuruydu. "Sorun şu ki Saçmalık iki ana yönden biri – yani Eleanor en iyi ihtimalle öğrencilerin yarısını kurtarabilir ve ayrıca önceden bir Saçmalık dünyasına gitmiş herkes her Saçmalık dünyası için uygun değil. Bu dünyaların hepsi birbirinden çok farklı. Kurtarmayı önerdiği çocukların belki ancak çeyreği o kapıdan geçebilir."

"Ya," dedi Nancy, yumuşak bir sesle. Teklif ne kadar iyi niyetli olursa olsun boş umutlara dair birkaç fikri vardı. Eleanor sevgili emanetlerini bildiği tek yolla kurtarmaya çalışıyordu. Süreçte onları incitiyordu.

Eleanor kütüphanenin önünde titrek bir nefes aldı. "Her zamanki gibi, canlarım, okula katılım tamamen isteğe bağlı. Aranızdan ailesini arayıp eve götürülmek isteyen varsa bu dönem için ücretlerin kalanını iade edeceğim ve sizi durdurmaya çalışmayacağım. Sizden tek ricam, geride kalanların hatırına, okuldan neden gitmek istediğinizi ailelerinize anlatmamanız. Bu durumu düzeltmenin bir yolunu bulacağız."

"Hadi ya?" dedi Angela acı acı. "Loriel'in durumunu da düzeltebilecek misiniz?"

Eleanor başını çevirdi. "Sınıflarınıza geçin," dedi. Sesi yumuşak ve aniden yaşlıydı.

Öğrenciler kalkıp sıra sıra giderken orada öyle, başı öne eğik durdu. Bazıları halen ağlıyordu. Eleanor yakında Saçmalık çocuklarını bulacak, omuzlarına dokunacak ve onları kapısına götürecekti. Bazıları geçebilecekti kapıdan, bundan emindi. Onun dünyasına yeterince yakın birkaç öğrenci vardı her zaman. Evlerinde olmayacak-

lardı tabii, hayallerindeki dama tahtasından gökyüzü ya da aynalı deniz olmayacaktı ama... yeterince yakın bir yerde olacaktı. Mutlu olmalarına, yeniden yaşamaya başlamalarına yetecek kadar yakın. Ve kim bilebilirdi ki? Kapılar her yerde açılıyordu. Belki bir gün, kendilerini kurtarmak için bu dünyadan o dünyaya giden çocuklar etrafındaki duvarlara tam uymayan, aydan yapılmış bir topuzu olan ya da tokmağı göz kırpan bir kapı göreceklerdi. Belki evlerine gideceklerdi yine.

Eleanor'un omzuna bir el dokundu. Dönüp baktığında yüzünde endişeli bir ifadeyle Kade'i buldu. Sandalyelere baktı, bir kez daha hareketsizliğine çekilmiş Nancy oradaydı. Önemli değildi. Burada o kadar çok sır vardı ki bazılarının açığa çıkmasından endişelenmek gereksizdi. Eleanor tekrar Kade'e dönüp gözyaşları içindeki yüzünü çocuğun göğsüne gömdü.

"Geçti, Ely Teyze, merak etme," dedi Kade, bir eliyle kadının sırtını sıvazlayarak. "Üstesinden geleceğiz bunun."

"Öğrencilerim ölüyor, Kade," dedi kadın. "Ölüyorlar ve çok azını koruyabilirim. Seni kurtaramam. Sen kapını bulduğunda sanmıştım ki—"

"Biliyorum," dedi. "Mantıklı bir kalbim olması hepimiz için çok kötü." Teyzesinin sırtını sıvazlamaya devam ediyordu. "Her şey yoluna girecek. Görürsün bak. Bunu çözeceğiz, bir yolunu bulacağız ve ne olursa olsun kapıları açık tutacağız."

Eleanor iç geçirip kendini geri çekti. "Sen iyi bir öğrenci, Kade. Ailen ne kaçırdığını bilmiyor."

Kade'in cevaben gülüşü üzgündü. "Sorun da bu, Tey-

ze. Ne kaçırdıklarını ve kimi özlediklerini çok iyi biliyorlar, o kızı bir daha hiç bulamayacaklar ve benimle ne yapacaklarını da bilmiyorlar.”

“Aptal çocuk,” dedi Eleanor. “Şimdi sınıfına git.”

“Gidiyorum,” dedi Kade ve kapıya yürüdü. Nancy de heykel hareketsizliğini üstünden atıp peşine düştü.

Koridorun yarısına kadar bekleyip öyle sordu sorusunu, “Eleanor senin...”

“Büyük büyük büyük teyzem,” dedi Kade. “Hiç evlenmedi, hiç çocuğu olmadı. Öte yandan kız kardeşinin altı çocuğu olmuş. Benim büyük büyük büyük büyük anemin onunla ilgilenen bir kocası varmış ve bütün arazi Eleanor’a kalmış. Ben kendi kapısını bulan ilk yeğeniyim. Saçmalığa gittiğimi sandığı için o kadar mutluydu ki beni yanlış kaydettiğini, safi Mantık dünyasına gittiğimi kabul etmesi neredeyse bir ayını aldı. Beni seviyor yine de. Bir gün tüm bunlar” –etrafındaki duvarları gösterdi– “benim olacak ve okul onlarca yıl daha açık kalacak. Tabii gelecek hafta kapanmazsak.”

“Kapanmayacağımıza eminim,” dedi Nancy. “Bu işi çözeceğiz.”

“Yetkililer işe karışmadan önce mi?”

Nancy’nin buna verecek bir cevabı yoktu.

Dersler baştan savma ve dağınıktı, öğretmenler –Lundy hariç– sebebini bilmeseler de kampüsteki tedirginliğin farkındaydı. Akşam yemeği de bir o kadar yarım yamalak, biftek fazla pişmiş ve kuruydu, meyvelerse öyle rasgele dilimlenmişti ki servis edildiklerinde oralarından buralarından kabukları fırlıyordu. Öğrenciler üçerli dör-

derli gruplar hâlinde dağıldı, doğaçlama bir şekilde arkadaş odalarında yatıya kalınacaktı. Kade'le Christopher uyku tulumlarını kucaklamış hâlde odasında boy gösterip Sumi'nin yatağı için yazı tura attığında Nancy hiç istifini bozmadı. Bahsi Kade kazanıp somyaya yerleşti, Christopher ise yatak takımını yere serdi. Üçü de gözlerini yumup uyuyor numarası yaptı – en azından Nancy için gece yarısından sonra gerçeğe dönüşen bir numaraydı.

Nancy hayaletleri gördü rüyasında ve ölülerin dertsiz tasasız yürüdüğü sessiz koridorları.

Christopher opal taşları gibi ışıldayan, dans eden iskeletleri gördü ve İskeletor Kız'ın hiç değişmeyen, hep buyur eden gülüşünü.

Kade gökkuşağının tüm renklerinde bir dünya, kendini binbir ışık parçasına kıran prizmadan bir ülke gördü. Kendisini evde gördü, olmasını istedikleri gibi değil, olduğu gibi kabul edilirken ve üçünün içinden yanakları yastığına akıttığı gözyaşlarıyla ıslak uyanan o oldu, biri çığlık atıyordu.

Ses uzaktan, pencerenin dışında bir yerden geliyordu; Nancy'yle Christopher hâlâ uyuyordu ve bu da anlaşılır bir şeydi. Onlar çığlıkların buradakinden çok daha yaygın ve tehlikesiz olduğu dünyalardan gelmişti. Kade doğruldu, gözlerini ovuşturup uykuyu kovdu ve çığlıkların başlamasını bekledi yeniden. Başlamadı. Çocuk tereddüte düştü.

Onları uyandırmalı, neler olduğuna bakmaya giderken yanına almalı mıydı? Nancy şimdiden diğerleri tarafından zan altına alınmıştı, bu işe bulaşmaya devam ederse aynı şey Christopher'ın da başına gelecekti. Kade

yalnız gidebilirdi. Öğrencilerin çoğu sırf gardırobu derli toplu tuttuğu için bile ondan hoşlanırdı ve yeni bir ceset bulduğu için onu affedebilirlerdi. Ama o zaman da yalnız kalmış olurdu ve Nancy ya da Christopher o dönmeden uyanırsa endişelenirdi. Onları endişelendirmek istemiyordu.

Kade diz çöküp Christopher'ı omzundan sarstı. Çocuk gözlerini açıp kısarak Kade'e bakmadan önce inledi. "Ne var?" diye sordu, sesi uykudan ağır.

"Biri ağaçların orada çığlık attı," dedi Kade. "Gidip bakmamız lazım."

Christopher doğruldu, mahmurluğu ânında geçmiş gibiydi. "Nancy'yi de götüreceğ miyiz?"

"Evet," dedi Nancy, yatağından aşağı kayarak. Çığlıklar onu uyandırmaya yetmezdi ama konuşmalar yeterdi: Ölüler Salonunda dinlenmek istemediği sürece kimse konuşmazdı. "Burada yalnız kalmak istemiyorum."

İki oğlan da karşı çıkmadı. Birden haklarında hiçbir fikir sahibi olmadıkları hayaletlerin musallat olduğu bu evde yalnız kalma korkusunu paylaşıyordu hepsi.

Sessizce yürüyor ama çok da sinmiyorlardı, üçü de içten içe birinin uyanmasını, odasından çıkıp bu küçük alaya katılmasını umuyordu. Ne var ki kapılar kapalı kaldı ve ekip günler önce Nancy'yle Jill'in insafsız güneşten iltica ettiği gölgelik koruya yalnız yürürken buldu kendini. Şimdi gün ışığı yoktu hiç; yalnızca ay vardı, yama yama bulutların arasından aşağıya bakan.

Sonra ağaçların arasına girdiler ve birden ay ışığı katlanılamayacak kadar fazla geldi çünkü ışık Lundy'yi aydınlatmaya yetiyordu; kadın yerde ufak tefek ve sessiz

yatıyor, gözleri açık, yapraklara bakıyordu. Gözleri, elleri ve görünüşe bakılırsa diğer her şeyi yerli yerindeydi. Kıyafetleri kansasız, uzuvları tamdı.

“Lundy,” dedi Kade, yanına çöküp nabzına baktı. Bu hareketle kadının başı bir yana düştü ve neyin alındığı ortaya çıktı.

Kade çırpınarak geri çekildi, sendeleyerek ayağa kalktı ve açıklığın öteki tarafına koşup çalılara kustu foşur foşur. Pıhtılaşan kandan daha az rahatsız olan Nancy’yle Christopher, Lundy’nin kafatasından ibaret boş kâseye bakıp biraz daha sokuldular birbirlerine, gecenin ılığına rağmen titriyorlardı.

“Neden biri Lundy’nin *beynini* alsın ki?” diye sordu Nancy.

“Ben de size aynı soruyu sormak üzereydim,” diye çemkirdi Angela.

Nancy’yle Christopher döndü. Angela elinde bir fener ve arkasında gölgelere bürünmüş bir sürü öğrenciyle korunun kenarında dikiliyordu. Işığı dosdoğru Nancy’nin gözlerine tutup sordu, “Seraphina nerede?”

“Seraphina kim?” diye sordu Nancy, elini gözlerine siper edip. Kade’in eli omzuna yerleşmeden önce ayak seslerini duydu. Bir adım geri çekildi Kade’in onu korumasına izin vermek için. “Çıglıkları duyduğumuz için geldik buraya.”

“Cesedi saklamak için geldiniz,” diye tısladı Angela. “Nerede o?”

“Seraphina okulun en güzel kızı, Nancy – onu gördün. Saçmalık dünyasına gitmiş, Yüksek Kötülük, yüksek Kafiye,” dedi Kade. “Gündoğumu kadar güzel, yılan

kadar fesattır. Seraphina burada değil, Angela.” Çocuğun Oklahoma aksanı birden kuvvetlenmişti, kelimelelerine hükmediyordu. “Odanıza geri dönün. Benim gidip Bayan Eleanor’u uyandırmam gerek. Büyük ihtimalle Sreaphina’yı kapısından geçirmiştir.”

“Geçirmediyse onu geri getirseniz iyi edersiniz,” dedi Angela. “Kılına zarar gelirse öldürürüm sizi.”

“Bizde değil,” dedi Christopher. “Beş dakika öncesine kadar uyuyorduk.”

“Yanındakiler kim?” diye sordu Kade. “Kampüste dolaşıp suçlayacak birilerini mi arıyordunuz? Biz buradaysak siz de buradasınız. Belki de sizin eseriniz bu.”

“Bizler iyi ve saygın dünyalara gittik,” dedi Angela. “Ay huzmelerinin, gökkuşaklarının, tek boynuzlu atların gözyaşlarının olduğu dünyalara gittik... iskeletlerin, ölülerin, aslında kızken oğlan olmaya karar verenlerin dünyalarına değil!”

Koruya sessizlik çöktü birden. Angela’nın destekçileri bile bu sözlerle taş kesilmiş gibiydi. Angela’nın beti benzi attı.

“Öyle demek istemedim,” dedi.

“Bence gayet istedin,” dedi Eleanor. Angela ve diğerlerinin etrafından dolanıp Lundy’nin toprağın üstünde sere serpe uzandığı yere yürüdü yavaş adımlarla. Bir bastondan destek alıyordu. Baston meselesi yeniydi, tıpkı yanaklarındaki bazı çizgiler gibi. Günbegün yaşlanıyora benziyordu. “Ah benim zavallı Lundy’m. Bu beklediğinden daha merhametli bir ölüm sanırım, yine de keşke ölmeseydin.”

“Hanımefendi—” diye lafa girdi Kade.

“Odalarınıza dönün, hepiniz,” dedi Eleanor. “Angela, sabah seninle konuşacağız. Şimdilik birbirinizden ayrılmayın ve bu geceyi atlatın.” Bastonunu iki eliyle kavrayıp olduğu yerde kaldı, Lundy’nin cesedine bakıyordu. “Zavallı kızcağızım benim.”

“Ama—”

“Buranın müdiresi hâlâ benim. En azından ölene kadar,” dedi Eleanor. “Gidin.”

Gittiler.

Küçük grupları binanın önündeki merdivenlere gele- ne kadar birlikte kalmayı başardı. Sonra Angela, Kade’e dönüp, “Söylediklerimde ciddiymdim,” dedi. “Olmadığın bir şeymiş gibi davranman mide bulandırıcı.”

“Ben de aynı şeyi sana söylemek üzereydim,” dedi Christopher. “Düzgün bir insan taklidi yapmakta epey iyi iş çıkardın. Beni kandırdın en azından.”

Angela ağzı açık bakakaldı. Sonra dönüp, hemen arkasında arkadaşları, merdivenleri bir hışımla çıktı. Nancy, Kade’e döndü, çocuk başını iki yana salladı.

“Dert etme,” dedi. “Hadi gidip yatalım.”

“Yatmamanızı tercih ederim,” dedi Jack.

Üçü birden dönüp baktı. Normalde iki dirhem bir çekirdek gezen deli biliminsanı evin köşesinde, üstü başı kan içinde, sağ eliyle sol omzunu kavramış hâlde duruyordu. Parmaklarının arasından kan sızıyordu, o loşlukta bile seçilecek kadar parlaktı. Kravatı çözülmüştü. Niyeyse işin en kötü kısmı buydu sanki.

“Yardıma ihtiyacım var gibi görünüyor,” dedi ve ileri sendeleyip bilincini kaybederek küt diye yere düştü.

10

TAŞ GİBİ DUR KIMILTISIZ, ÖYLE YAŞARSIN BELKİ

Kade ile Christopher, Jack'i yerden topladı; Kade ile Christopher, Jack'i alıp taşıdı, bu esnada Nancy olduğu yerde, verandanın gölgelerinde kaldı, donakalmıştı, unutulmuştu bir süreliğine. Biliyordu, yani akademik açıdan biliyordu koşup peşlerinden gitmesi, orada, başına her türlü şeyin gelebileceği orada dikilmemesi gerektiğini. Ama bu çok aceleci bir davranış gibi geldi ve de tehlikeli. Hareketsizlik daha güvenliydi. Hareketsizlik daha önce kurtarmıştı onu, şimdi de kurtarabilirdi.

Kan lekesinin doğru ışıktaki nar suyuna ne kadar benzediğini unutmuştu.

Bunun ne kadar güzel olduğunu unutmuştu.

O zaman şimdi: Hareketsiz dur. O kadar hareketsiz durdu ki zeminle bir oldu, kalbinin yavaşladığını hissedebiliyordu, beş atış dört oldu, üç oldu, ta ki dakikada bir kez atana kadar, ta ki nefes alıp vermesine neredeyse gerek kalmayana kadar. Belki de Jack haklıydı; belki de

hareketsiz kalma kabiliyeti istisnai bir şekilde bilenmişti. Özel bir şeymiş gibi gelmiyordu bu Nancy'ye. Doğru geliyordu sadece, sanki baştan beri olması gereken zaten buymuş gibi, her zaman.

Ailesi kız yeterince yemediği için endişeleniyordu, belki bu Nancy'nin sıcak ve hızlı bir şey gibi hareket ettiği zamanlarda endişelenmeleri gereken bir şeydi ama anlamıyorlardı. Nancy onların sıcak ve hızlı dünyasında kalmayacaktı. *Kalmayacaktı* işte. Ve böyle yavaşlattığında bedenini, *hareketsizken* böyle, halihazırda yediğinden fazlasını yemesine gerek yoktu. Bir kaşık meyve suyuyla, bir kek kırıntısıyla bir asır hayatta kalabilir, kendini iyi beslenmiş sayabilirdi. Yeme bozukluğu filan yoktu onda. Neye ihtiyacı olduğunu biliyordu ve ihtiyacı olan şey hareketsiz durmaktı.

Nancy hareketsizliğine derin bir nefes daha aldı ve kalbinin bir dakika boyunca durduğunu hissetti, kalbi de kızın geri kalanı kadar hareketsizdi şimdi, meyvenin ortasına güvenle tünemiş nar çekirdeği gibi. Bir nefes daha almaya, kalbinin bir atışın daha tadını çıkarmasına izin vermeye hazırlanıyordu ki evin köşesinden biri döndü. Nancy bundan daha hareketsiz duramayacağını söyleyebilirdi. Ama o anda kendini haksız çıkardı. O anda bir taş kadar hareketsiz ve önemsizdi.

Jill verandadan geçti, ellerinde kan lekeleri, omzunda tenini okşamaya cüret edebilecek serseri ay huzmelerini savan şemsiyesi. Ağzının köşesinde bir damla kan vardı, peçetenin kaçırdığı bir reçel izi gibi görünüyordu. Nancy hareketsiz izlerken Jill'in minik pembe dili dışarı çıkıp kanı sildi. Jill yürümeye devam etti. Nancy hareket etmedi.

Lütfen, diye düşündü. Lütfen Tanrım, lütfen kalbim atmasın. Lütfen beni görmesin Jill.

Nancy'nin kalbi atmadı.

Jill evin uzak köşesinden geçip gitti.

Nancy nefes aldı. Ciğerleri havanın işgaliyle sancıldı; hareketsizlikten çıkıp bir saniyede kendini yarısta bulunca atmaya itiraz etti kalbi. Kanın vücudunda yeniden dolaşmaya başlaması bir iki saniye daha aldı, sonra kız dönüp eve koştu ve o vakte dek görmediği mutfağa varıp da kapıyı yıkarcasına açıncaya kadar yerdeki kan damllarını takip etti.

Kade fırtına gibi döndü, elinde bir et bıçağı vardı. Christopher, Eleanor'un önüne geçti. Jack gömleği kesilmiş hâlde, kolunda bıçak izini kapatan eğreti bandajlarla, odanın ortasındaki büyük kesme tezgâhında hareketsiz yatıyordu.

"Nancy?" Kade bıçağı indirdi. "Ne oldu?"

"Onu gördüm," dedi Nancy soluk soluğa. "Jill'i gördüm. O yapmış."

"Evet," dedi Jack, bitap bir sesle. "O yaptı."

11

ASLA EVE GİDEMEZSİN

Jack'in gözleri açıldı ve bakışları tavana sabitlenmişti. Yavaş yavaş, hasarsız kolundan güç alarak doğruldu. Christopher yardım etmek ister gibi öne atıldığında elini sallayarak def etti onu, "Yaralandım sadece, sakat değilim. Bazı şeyleri kendim yapmalıyım," diye söylendi sinirli sinirli. Çocuk geri çekildi. Kız nihayet oturabildi ve bir an o pozisyonda kaldı, başı öne eğik, nefesini toplamaya çabalarken.

Kimse kımıldamadı. Sonunda Jack, "Daha önce anlamalıydım," dedi. "Sanırım anladım da, yani bir düzeyde anladım ama istemediğim için, işime gelmediği için elimden geldiğince inkâr ettim. Jill Kırlardan ayrılmak zorunda kalmamız benim suçummuş gibi davranıyor, Dr. Bleak'le yaptığımız işler köylüleri zıvanadan çıkarmış gibi. Doğru değil bu. Dr. Bleak'le biz kimseyi öldürmedik—en azından bilerek öldürmedik— ayrıca yerlilerin çoğu öldüğünde cesedini bize bağışlıyordu çünkü parçalarını başka hayatları kurtarmak için kullanabileceğimizi bili-

yorlardı. Biz *doktorduk*. Gidip bir canavarla sevgili olan oydu. Onun... onun gibi... olmak isteyen oydu.”

“Jack...” dedi Kade, temkinle.

Reçele benzeyen kan lekesinin üstünde parlayan ay ışığını hatırlayan Nancy bir şey söylemedi.

“Biraz daha akıllı olsaydı güzel bir canavar olabilirdi,” dedi Jack sessizce. “Bunu istediği kesindi. Önünde sonunda işin inceliklerini de öğrenirdi eminim. Ama yeterince hızlı öğrenemedi ve ne yaptığı ortaya çıktı, köylüler de meşaleleri kapıp şatoya dayandı. Dr. Bleak onu asla affetmeyeceklerini biliyordu. O yüzden uyuşturucu verdi. Kapıyı açtı ve onu içeri attı. Yalnız gitmesine izin veremezdim. *Kardeşim* o benim. Sadece bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim.”

“Hayatım, ne diyorsun sen?” diye sordu Eleanor.

Jill’in Efendisinden ve onu memnun etmek için ne kadar ileri gidebileceğinden bahsederken nasıl gülümsediğini hatırlayan Nancy bir şey demedi.

“*Kardeşim* yaptı.” Jack, Eleanor’a değil, Kade’e baktı, sanki bunu bir akrana söylemek onun için daha kolaymış gibi. “Hepsini o öldürdü. Kendine bir anahtar yapmaya çalışıyor. Onu durdurmak zorundayız.” Kesme tezgâhından aşağı kaydı, ayağı yere vurup da darbenin etkisi kesik koluna çıktığında yüzü buruştu biraz. “Seraphine hâlâ hayatta.”

“Loriel bu yüzden sana değil, hemen yanına işaret etti,” dedi Christopher.

Jack başını salladı. “Onu ben öldürmedim. Bunu biliyordu. Jill öldürdü.”

“Onu dışarıda gördüm,” dedi Nancy. “Hiç acelesi yokmuş gibi yürüyordu. Nereye gitmiş olabilir?”

“Beni bodrumda bıçakladı ama tavan arasına gidiyordur kesin,” dedi Jack. Yüzü ekşidi yine. “Tavan pencereleri... fırtına varken daha kolay. Onu durdurmaya çalıştım. Denedim.”

“Tamam,” dedi Kade. “Merak etme. Gerisini biz hallederiz.”

“Bensiz hiçbir yere gitmiyorsunuz,” dedi Jack. “O benim kardeşim.”

“Ayak uydurabilecek misin?”

Jack’in gülümsemesi zayıf ve gergindi. “Yiyorsa durdur beni.”

Kade, Eleanor’a baktı, ifadesi sorgulayıcıydı. Kadın gözlerini kapadı.

“Jack size yetişebilir ama ben yetişemem,” dedi. “Bana geri döneceğinizden emin değilseniz gitmeyin.”

Gittiler.

Dört öğrenci evin içinde rüzgâr gibi esti, hızlı ve öfkeliydiler. Kaybettiği kan miktarı düşünülürse Jack ayaklarının üstüne şaşırtıcı ölçüde sağlam basıyordu. Nancy arkadan geliyordu. Hareketsizlik ve sürat taban tabana zıttı. Ama elinden geleni yaptı ve dördü tavan arasının kapısına aşağı yukarı aynı zamanda vardı. Kade kapıyı çarparak açtı.

Jill elinde bir bıçakla kitap okyanusunun ortasında duruyordu. Üstünü temizlediği masada Seraphina –dünyanın en güzel kızı– ve her biri kendi korkunç yüküyle dolu çeşit çeşit kavanoz vardı. Kapı açılınca Jill başını kaldırıp iç geçirdi. “Gidin buradan,” dedi hırçın bir sesle. “Bu ince bir iş. Sizinle uğraşacak vaktim yok.”

Odaya ilk adım atan Kade oldu, elleri öne uzanmıştı. “Bunu yapmak istemiyorsun.”

“Bence istiyorum,” diye karşılık verdi Jill. “Beni tanımıyorsun. Beni hiçbiriniz tanımıyorsunuz. O bile.” Çenesini Jack’e doğru uzattı. “Ben eve gidiyorum. Efendimin yanına dönüyorum. Yolunu buldum ve beni kimse durduramaz. Deneyecek olursanız öncekilerin hepsi boşa ölmüş olur, ben de her şeye yeniden başlarım. İskelet anahtarımı inşa edeceğim.”

Seraphina ağzındaki tıkaçın arkasından hıçkırıp inliyor, gözleri fıldır fıldır dönerken kız bir çıkış arıyordu. Bulamadı.

“Evin kapısının kilitli olmasının bir sebebi var,” dedi Jack. “Hile yapamazsın.”

“Bal gibi de yaparım, sevgili kardeşim, gayet güzel yaparım,” dedi Jill. “Burada herkeste özel, kapıları çağıran bir şey var. Ben de mükemmel kızı yaratıyorum. Her şeye sahip kızı. En akıllı, en güzel, en hızlı, en güçlü kızı. Her kapı açılacak ona. Her dünya isteyecek onu. Kızlara gittiğimde onu öldüreceğim ve sonsuza dek orada kalmama izin verilecek. Tek istediğim eve gitmek. Bunu anlıyorsunuzdur eminim.”

“Hepimiz eve gitmek istiyoruz,” dedi Christopher. “Ama yolu bu değil.”

“Başka yolu yok,” dedi Jill.

“Ölümler alet değildir,” dedi Nancy, Kade’in önüne geçip elleri iki yanından gevşekçe sarkarken. “Lütfen. Onları incitiyorsun, iskelet anahtarı istediğin için onlardan onları önemli yapan şeyleri çalıyorsun ama sen bunları geri vermezsen ölümden sonraki hayatlarına devam edemezler.” Sözlerinin gerçek olup olmadığını bilmiyordu

ama o kadar *doğru* geliyordu ki sorgulamadı. “Neden bir tek senin mutluluğun önemli?”

“Çünkü bunu bir tek ben göze alıyorum,” diye tısladı Jill. “Geri çekil, yoksa kız ölür ve herkese senin öldürdüğünü söylerim. Kime inanırlar dersin? Saf kıza mı, hayaletlerle konuşan kıza mı? Sana arka çıkan tipler bile tuhaf. Sütten çıkmış ak kaşık gibi çıkacağım bu işten, görürsün.”

Jill’in bakışları Nancy’ye kilitlenmişti. Jack’in diğerlerinin yanından ayrılıp tavan arasının kenarından yavaş yavaş ilerlediğini fark etmedi. Christopher’la Kade ses çıkarmadı.

“Bunun yanlış olduğunu biliyorsun, Jill,” dedi Nancy. “Ölülerin sana kızdığını biliyorsun.”

Jack ilerlemeye devam etti, yavaş, rahat ve sessiz. Eline bir makas geçirdi.

“Ölüler umurumda değil,” dedi Jill. “Eve gitmek umurumda. Efendim umurumda. *Kendim* umurumdayım ve geri kalanınız gidip kendini assa bile benim için hava—” Cümlenin ortasında durdu, boğuluyormuş gibi kısık bir ses çıkardı. Başını eğip dantelli sabahlığının önünde yayılmaya başlayan kana baktı. Sonra, zarafetten yoksun bir şekilde yere yığıldığında sırtına saplı makası ortaya çıktı.

Jack düşen kardeşini izledi bir an. Başını kaldırıp diğerlerine baktığında gözleri kuruydu. “Üzgünüm,” dedi. “Daha önce anlamam gerekirdi. Daha önce görmeliydim. Göremedim. Özür dilerim.”

“Kardeşini öldürdün.” Nancy’nin sesi şaşkıncı. “Bunu yapman şart mıydı?”

“Cinayet davaları çok karman çorman oluyor, değil

mi? Ama ne yapacağını biliyorsan ölüm sonsuza dek süren bir şey değil. Dr. Bleak kapıyı Jill yüzünden kilitle-di, benim yüzümden değil. Onu geride bırakmaya... ya da değiştirmeye razı olsaydım ben daima memnuniyet-le kabul edilirdim. Efendisi artık onu istemeyecek. Bir kez ölüp dirildin mi artık vampir olamazsın.” Jack eği-lip Jill’in sırtından makası çıkardı. Makas kırmızı kırmızı damlayarak çıktı. Kan parmaklarından sızarken yüzünü ekşitti Jack. “Şimdi müsaadenizle gitmemiz gerekiyor. Yapacak çok şey var ve diriltmeler ne kadar çabuk uygulanırsa o kadar iyi işler her zaman. Onu geri getirebilirim. Yine kız kardeşim olur benim.”

Kanlı makasla havayı yardı. Makas hiçlikte çizgiler çizdi, ta ki kızın karşısında havaya asılı bir dikdörtgen açılana, açılan dikdörtgenden karanlık, rüzgârın kasıp kavurduğu bir düzlük görünene kadar. Uzakta bir şato, altında bir köy. Jack’in yüzü yumuşadı, kelimelerin kifa-yetsiz kaldığı bir hasretle doldu içi.

“Ev,” diye fısıldadı. Eğildi, kollarını Jill’in altından ge-çirdi –bu hareketle sol omzundaki kesik tekrar açılınca homurdandı hafif hafif– ve gelin taşır gibi yüklendi kar-deşini. Kapıdan geçti. Dönüp arkasına bakmadı hiç.

Kardeşlerden Jack’i gördüler son bir kez, bir anda uzak, o geniş, boş düzlükte çok ufaktı, karanlıkta yürü-yordu şatonun ışıklarına doğru. Sonra dikdörtgen soldu, onları tavan arasında yalnız bıraktı.

Seraphina ağzındaki tıkacın ardından inledi. Zaman kaldığı yerden akmaya başladı.

Zamanın böyle bir huyu vardı işte.

mi? Ama ne yapacağını biliyorsan ölüm sonsuza dek süren bir şey değil. Dr. Bleak kapıyı Jill yüzünden kilitledi, benim yüzümden değil. Onu geride bırakmaya... ya da değiştirmeye razı olsaydım ben daima memnuniyetle kabul edilirdim. Efendisi artık onu istemeyecek. Bir kez ölüp dirildin mi artık vampir olamazsın.” Jack eğilip Jill’in sırtından makası çıkardı. Makas kırmızı kırmızı damlayarak çıktı. Kan parmaklarından sızarken yüzünü eksitti Jack. “Şimdi müsaadenizle gitmemiz gerekiyor. Yapacak çok şey var ve diriltmeler ne kadar çabuk uygulanırsa o kadar iyi işler her zaman. Onu geri getirebilirim. Yine kız kardeşim olur benim.”

Kanlı makasla havayı yardı. Makas hiçlikte çizgiler çizdi, ta ki kızın karşısında havaya asılı bir dikdörtgen açılana, açılan dikdörtgenden karanlık, rüzgârın kasıp kavurduğu bir düzlük görüne kadar. Uzakta bir şato, altında bir köy. Jack’in yüzü yumuşadı, kelimelerin kifayetsiz kaldığı bir hasretle doldu içi.

“Ev,” diye fısıldadı. Eğildi, kollarını Jill’in altından geçirdi –bu hareketle sol omzundaki kesik tekrar açılınca homurdandı hafif hafif– ve gelin taşır gibi yüklendi kardeşini. Kapıdan geçti. Dönüp arkasına bakmadı hiç.

Kardeşlerden Jack’i gördüler son bir kez, bir anda uzak, o geniş, boş düzlükte çok ufaktı, karanlıkta yürüyordu şatonun ışıklarına doğru. Sonra dikdörtgen soldu, onları tavan arasında yalnız bıraktı.

Seraphina ağzındaki tıkaçın ardından inledi. Zaman kaldığı yerden akmaya başladı.

Zamanın böyle bir huyu vardı işte.

VE HEPSİ YAŞADI

Jack'in yardımını olmadan Lundy'nin cesedini ortadan kaldırmak daha zordu: Christopher'la Nancy hariç kimse bodruma inmek istemiyordu ve onlar da kimyasalları Lundy'yi güvenli bir şekilde eritecek kadar tanımıyordu. Sonunda ceset öldürüldüğü korulukta toprağa verildi, ağaç köklerinin derinlerine gömüldü. Sumi'nin elleri ve Lorie'l'in gözleri de onunla birlikte gömüldü. Polis Sumi'nin katilini ararken birtakım yanlış ipuçlarının peşinden gitti ama sonunda izlerin soğuduğunu kabul ettiler ve dava kapandı.

Eleanor'un zindeliğini geri kazanması çok uzun sürüyor, hem sağ kolu, hem en iyi arkadaşı olmadan bütün okulu idare etmesine yetecek kadar güçlü kuvvetli olmasına rağmen hâlâ bastonla dolaşıyordu. Kade, Lundy'nin bıraktığı boşluğu doldurmaya çalışıyordu. Okulun bir gün onun olacağı ve çocuğun çok iyi bir iş çıkaracağı günbegün daha aşikârdı. Eleanor'un mirası hep korunması gerektiği gibi korunacaktı.

Nancy mekân köşe bucak temizlenir temizlenmez

bodruma taşındı. Seraphine kurtarılma hikâyesini o kadar sık tekrarlamıştı ki diğer öğrenciler Nancy'yle arkadaşlarını ölümler için suçlamıyordu; arkadaş değillerse bile düşman da değillerdi artık.

Dönemin kalanı rüya gibi geçti. Nancy eve gitmek üzere eşyalarını topluyordu ki merdivenlerde ayak sesleri işitti, dönüp bakınca Kade'i orada dikilirken gördü, elinde o tanıdık çiçekli valiz.

"Selam," dedi oğlan.

"Selam," dedi Nancy.

"Duyduğuma göre tatil için eve gidiyormuşsun."

Nancy başıyla onayladı. "Ailem ısrar etti." Telefonda yalvarıp yakarmışlardı ve sarf ettikleri her sözcük kızın ailesine onu okuldan almaları için bahane verebilecek hiçbir şey yapmamaya yönelik kararlılığını güçlendirmişti. Orada kalmak istemiyordu, parlak, renkli ve hızlıydı orası, yine de onu asla anlamayacak ailesinin yanında tek bir gün kalmaktansa okulda bin gün geçirmeyi yeğlerdi.

Onları tekrar görme düşüncesi karşısında heyecanlanamıyordu bile. Ölülerin arasında geçirdiği günlerde ailesinin ne yaptığını, onu özleyip özlemediklerini merak etmişti; ama şimdi tek derdi bir daha gitmesine izin verip vermeyecekleriydi.

"Bunu almak istersin diye düşündüm," dedi Kade, valizi uzatarak. "Böylece senin tuhaflığını teşvik ettiğimizi düşünmezler."

"Çok nazıksın." Nancy valizi almaya giderken gülümsemi. "Bensiz başının çaresine bakabilecek misin?"

"Tabii ki, her zaman," dedi Kade. "Christopher'la birlikte ölümlerle bağlantılı dünyaların yeni bir haritasını çı-

karmaya çalışıyoruz. Vitus'la Mortis'in ara yönler olabileceğini düşünmeye başladım. Bu birkaç şeyi açıklayabilir.”

“Çalışmanızı görmeyi dört gözle bekleyeceğim,” dedi Nancy ciddiyetle.

“Güzel.” Kade merdivende bir basamak geri gitti. “Tatilin tadını çıkar, anlaştık mı?”

“Anlaştık,” dedi Nancy. Kade'in yürüyüp gitmesini izledi. Kapı arkasından kapanınca, gözlerini kapattı kız, kendine birkaç saniyelik hareketsizlik izni tanıdı, düşüncelerini topladı.

Dünya buydu demek. Nancy buralıydı – dahası, bu dünyada ait olmaya en çok yaklaştığı yeri burası. Mezun olana kadar ve olduktan sonra okulda kalabilirdi. Eleanor gittiğinde –Saçmalığa veya mezara gittiğinde– Kade'in Lundy'si olabilirdi; onun yanında duran, işlerin yürütmesine yardımcı olan kadın olabilirdi. Üstelik öğrencilere geleceklerinden o gelecekleri müebbet hapismiş gibi göstermeden söz etmeyi daha iyi becerebilirdi tahminince. Mecbur kalırsa burada mutlu olmayı da öğrenebilirdi. Hiçbir zaman tastamam mutlu değil. Ama bu çok fazla şey istemek olurdu zaten.

Gözlerini açıp elindeki valize baktı, gidip valizi Jack'in eski, üstündeki düz beyaz örtülerle önceki keskinliğini kaybeden otopsi masasına bıraktı. Mandallar birazcık direndi açarken, sonra onca ay önce ailesinin onun için topladığı parlak renkli kıyafet keşmekeşi ortaya çıktı.

Birbirine girmiş bluzların, eteklerin ve iç çamaşırlarının üstünde bir zarf vardı. Nancy zarfı dikkatle alıp açtı, içindeki notu çıkardı.

Sen kimsenin gökkuşağı değilsin.

Sen kimsenin prensesi değilsin.

Kimsenin kapısı, eşiği değilsin, bir tek kendinin; ve hikâyenin nasıl sona erdiğini sana söyleyebilecek tek kişi sensin.

Sumi'nin adı imzalanmamıştı: Sayfanın yarısını kaplayan büyük, zikzaklı harflerle kargacık burgacık yazılmıştı. Nancy güldü, gülüşü hıçkırık gibi bir şeye dönüştü. Sumi bunu daha ilk gün yazmış olmalıydı, olur da Nancy kaldıramaz diye, olur da daha az emin olmaya, unutmaya başlar diye.

Hikâyemin nasıl sona erdiğini bana benden başka kimse söyleyemez, diye düşündü ve kelimeleri yüksek sesle tekrarladığında hepsi doğruydı hâlâ. "Hikâyemin nasıl sona erdiğini bana benden başka kimse söyleyemez."

Odadaki hava kayıyordu sanki.

Mektup hâlâ elinde, Nancy arkasını döndü. Merdivenler kaybolmuştu. Olmaları gereken yerde bir kapı duruyordu, sağlam meşeden ve çok tanıdık. Yavaş yavaş, bir rüyadaymışçasına, kapıya yürüdü, Sumi'nin mektubu elinden düştü, yere süzüldü.

Kapının topuzu dönmeyi reddetti başta. Kız gözlerini kapadı tekrar, tüm umudunu topladı, sonra topuzun kendini bıraktığını hissetti elinin altında. Bu kez gözlerini açıp topuzu çevirdiğinde kapı ânında açıldı ve kız kendini nar ağaçlarından olma bir koruya bakarken buldu.

Hava çok tatlı kokuyordu ve elmas yıldızlarla süslü siyah kadifedendi gökyüzü. Nancy adım atarken titriyordu. Çimler çiyden ıslaktı, ayak bileklerini gıdıklıyordu.

Bağcıklarını çözmek için eğildi, ayakkabılarını çıkardı, oldukları yerde bıraktı. Çiy ayak parmaklarını kapladı kız uzanıp en yakındaki daldan nar koparıırken. Nar öyle olgundu ki ortasından yarılmış, yakut rengi çekirdeklerden bir sıra meydana çıkmıştı.

Suyu dudaklarında acıydı. Cennet gibiydi tadı.

Nancy ağaçların arasındaki patikada yürümeye koyuldu, dönüp arkasına bakmadı hiç. Kapı, o koşmaya başlamadan çok önce kapandı. Gerekli değildi artık. Deliğini bulan bir anahtar gibi, Nancy nihayet evindeydi.

Seanan McGuire'in Ters Çocuklar serisinin Hugo, Nebula ve Locus En İyi Novella ödüllerine layık görülen ilk kitabı *Her Kalp Bir Eşik* okuru birbirinden tuhaf dünyalara davet ediyor.

Çocuklar uygun koşullar altında her zaman ortadan kaybolmuşlardır; bir yatağın altındaki ya da bir gardırobun arkasındaki gölgelerin içinden kayarak, tavşan deliklerinden aşağı yuvarlanarak ve eski kuyulara girerek başka dünyalarda ortaya çıkarlar.

Eleanor West, bir kapı bulup başka dünyalara giden ve kendi dünyalarına döndükten sonra topluma uyum sağlayamayan çocuklar için bir okul kurmuştu. Çocuklar burada gittikleri dünyalara göre sınıflandırılıyor, eğitimler alıyor, sosyalleşiyor ve onları başka dünyaya götüren kapılarının tekrar açılmasını bekliyorlardı. Nancy de Ölüler Diyarından dönmüştü ve bildiği dünya onun için anlamını yitirmişti. Ailesi ise çareyi Eleanor West'in Ters Çocuklar Evi'nde bulmuştu. Nancy okula geldikten kısa süre sonra öğrenciler teker teker ölmeye başlayınca tüm gözler Nancy'nin üzerine çevrilecekti. Nancy ve garip arkadaş grubunun tek çaresiyse katili bulmaktı.

Her Kalp Bir Eşik, adresini kaybettiğimiz evlerin yolunu tarif eden, büyüleyici bir hikâye.

"Şahane bir öykü. Bazen fena, bazen öfkeli ve her daim heyecan verici."

—CORY DOCTOROW

"Lewis Carroll ve C. S. Lewis'in klasikleriyle aynı rafta yer almayı hak eden değerli bir kitap."

—NPR

www.ithaki.com.tr

9 786052 652077

ithakiyayinlari

www.ithakiyayin grubu.com